САЛЛІ ҐРІН

НАПІВ ЛИХИЙ

ВСЛ

торрент-трекер
оцифровано
Hurtom
www.hurtom.com

ЛИХИЙ
НАПІВ

САЛЛІ ҐРІН

НАПІВДИКИЙ

З англійської переклав

Віктор Морозов

Видавництво Старого Лева

Львів – 2014

УДК 82-3
ББК 84(4ВЕЛ)
Г 85

Перекладено за виданням:

Sally Green. Half Bad. - London : Puffin Books Ltd, 2014 - 378 p.

First published in Great Britain in the English Language
by Puffin Books Ltd, 2014.

Саллі Ґрін

Г 85 Напівлихий [Текст] : роман / Саллі Ґрін; пер. з англ. Віктора Морозова. - Львів : Видавництво Старого Лева, 2014. - 384 с.

ISBN 978-617-679-054-9

Натан - незвичайний підліток, він не вписується в жодну систему - ні в систему простих людей, ні в систему магів, до яких належить увесь його рід. Адже в ньому перемішалася кров матері, Білої відьми, і кров батька - найжорстокішого Чорного чаклуна. Він ЧБ, він Напівкодовий, той, на долю якого випадають жорстокі катування, ув'язнення в клітці, переслідування з боку Ради Білих чаклунів. Але він мусить звільнитися і втекти, щоб знайти свого батька і отримати три дари. Інакше він помре страшною смертю. Однак Ловці відстежують кожен його рух, і чи може він довіритися хоч комусь - брату, сестрі, чи принаймні дівчині, котру Натан кохає усім серцем...

УДК 82-3
ББК 84(4ВЕЛ)

ISBN 978-617-679-054-9 (укр.)
ISBN 978-0-141-35086-8 (англ.)

Присвячую мамі

Нема нічого доброго чи злого,
це все існує тільки у думках.

Вільям Шекспір «Гамлет»

розділ перший
ТРЮК

ТРЮК

Двоє хлопців сидять поруч у старому кріслі, затиснуті з обох боків широкими бильцями. Ти – той, що зліва.

Ти відчуваєш тепло іншого хлопця, а він, немов у сповільненій зйомці, переводить погляд від телевізора до тебе.

– Тобі подобається? – питає він.

Ти киваєш. Він кладе руку тобі на плече і знову відвертається до екрана.

Пізніше ви вдвох хочете випробувати те, що побачили у фільмі. Крадькома берете з кухонної шухляди велику сірникову коробку і біжите з нею в ліс.

Ти перший. Запалюєш сірник і тримаєш його між великим і вказівним пальцями, аж доки той згоряє дотла і гасне. Твої пальці обпечені, але вони й далі тримають почорнілий сірник.

Трюк удався.

Інший хлопець також намагається його виконати. Але йому не вдається. Він випускає сірник із рук.

А тоді ти прокидаєшся і згадуєш, де ти є.

КЛІТКА

Трюк полягає в тому, щоб не звертати увагу. Ні на біль, ні на будь-що інше.

Не звертати увагу – ось ключ до цього трюку, єдиного трюку в місті. Щоправда, це зовсім не місто; це – клітка біля котеджу, оточеного пагорбами, деревами і небом.

Це клітка з одним-єдиним трюком.

ВІДТИСКАННЯ

Рутина – це нормально.

Нормально прокидатися разом із небом і повітрям. Прокидатися в клітці і в кайданах – ну що ж, так має бути. Не можна коритися клітці. У кайданах незручно, але руки гояться швидко і легко, чого ж перейматися?

З овечими шкурами у клітці стало набагато краще. Навіть вологі, вони зберігають тепло. Брезент з північного боку також неабияк допоміг. Тепер є де сховатися від вітру й дощу. А в сонячні спекотні дні навіть є трохи затінку. Сміх та й годі! Почуття гумору також не можна втрачати.

Отож-бо, рутина полягає в тому, щоб прокидатися, коли вдосвіта починає світлішати небо. Не треба ворушити жодним м'язом, навіть очей не треба розплющувати, щоб переконатися, що вже світає; можна просто лежати і вбирати в себе світло.

Найкраща пора дня.

Довкола не дуже багато птахів, хіба що кілька, небагато. Було б добре знати всі їхні назви, але ти й так розрізняєш їх по голосах. Чайок немає, і над цим варто замислитися, і ще немає білих слідів від літаків. Вітер удосвіта зазвичай майже не відчутний, а повітря чомусь видається теплішим саме перед світанком.

Тепер можеш розплющити очі і кілька митей насолоджуватися сходом сонця, що нині намалював тонесеньку рожеву смужку поверх вузької стрічки хмар, які зачепилися за невиразні зелені пагорби. І в тебе ще є хвилина, можливо, навіть дві, для того, щоб зібратися з думками, перш ніж з'явиться вона.

Треба тільки мати певний план, і найкраще продумати його заздалегідь, ще з вечора, щоб потім, не замислюючись, почати діяти. Здебільшого план полягає в тому, щоб виконувати накази, але не щодня, і не сьогодні.

Чекаєш, аж поки вона з'являється і жбурляє тобі ключі. Ти ловиш ключі, звільняєш від кайданів ноги, розтираєш кісточки, даючи їй знати, якого болю вона завдає, знімаєш наручники з лівої руки, тоді з правої, встаєш, відмикаєш дверцята клітки, кидаєш їй ключі й виходиш назовні з опущеною головою, ніколи не дивлячись їй у очі (хіба що це була б частина іншого плану), потираєш собі спину й, можливо, тихенько стогнеш, а тоді прямуєш до грядки, щоб помочитися.

Інколи вона, звісно, намагається тебе збаламутити, міняючи рутину. Часом замість фізичних вправ ти маєш виконувати якусь роботу по господарству, але зазвичай усе починається з відтискань. Ти вже знаєш про це, хоч ще тільки застібаєшся.

– П'ятдесят.

Вона каже це неголосно. Знає, що ти все чуєш.

Як завжди, ти не квапишся. Це незмінна частина плану.

Нехай вона зачекає.

Розтираєш праву руку. Металевий браслет, що під наручниками, вгризається в неї, залишаючи глибокі шрами. Загоюєш правицю, відчуваючи немовби легеньке дзижчання. Розминаєш шию, плечі, знову шию, а тоді завмираєш

і просто стоїш отак якусь секунду-дві, випробовуючи її терпіння перед тим, як припасти до землі.

один	Не звертати
два	увагу.
три	Єдиний
чотири	трюк.
п'ять	Але тактик
шість	існує
сім	море.
вісім	Безліч.
дев'ять	Завжди
десять	напоготові.
одинадцять	Завжди.
дванадцять	І це
тринадцять	легко.
чотирнадцять	Бо більше
п'ятнадцять	нема чого
шістнадцять	робити.
сімнадцять	Напоготові до чого?
вісімнадцять	До чогось.
дев'ятнадцять	До будь-чого.
двадцять	До
двадцять один	будь-
двадцять два	чого.
двадцять три	До помилки.
двадцять чотири	Шансу.
двадцять п'ять	Недогляду.
двадцять шість	Найменшої
двадцять сім	похибки
двадцять вісім	з боку
двадцять дев'ять	тієї

тридцять	Білої
тридцять один	відьми
тридцять два	з самого
тридцять три	Пекла.
тридцять чотири	Бо вона також
тридцять п'ять	помиляється.
тридцять шість	Ще й як.
тридцять сім	А якщо
тридцять вісім	ця похибка
тридцять дев'ять	не допоможе
сорок	чекатимеш
сорок один	наступної
сорок два	і ще наступної
сорок три	і ще наступної.
сорок чотири	Аж поки
сорок п'ять	тобі
сорок шість	пощастить.
сорок сім	Аж поки
сорок вісім	ти станеш
сорок дев'ять	вільний.

Ти підводишся. Вона, звичайно ж, рахувала, але вперто триматися свого – це теж один із елементів тактики.

Вона нічого не каже, а просто підступає до тебе і б'є навідліг по обличчю.

п'ятдесят	П'ятдесят.

Після відтискань ти просто стоїш і чекаєш. Найкраще дивитися собі під ноги. Стоїш біля клітки на стежці. Стежка брудна, але ти не підмітатимеш її, принаймні, не сьогодні, не згідно з цим планом. Останніми днями дощило.

Швидко насувається осінь. Але нині не було дощу, і це вже добре.

– По зовнішньому колу, – каже це знову неголосно. Немає потреби кричати.

І ось ти біжиш підтюпцем... але не відразу. Хай думає, що ти, як завжди, пручатимешся, але врешті поступишся. Тож ти відчищаєш чоботи від багна – правою ногою лівий, а тоді навпаки. Піднімаєш руку і роззираєшся, немовби визначаючи напрям вітру, тоді спльовуєш на кущі картоплі, дивишся ліворуч і праворуч, мов пішохід, що переходить вулицю, і... нехай ще проїде автобус... нарешті починаєш бігти.

Ти перестрибуєш кам'яний мур, а тоді перетинаєш болотисту галявину, прямуючи до дерев.

Воля.

Начсбто!

Але ти розробив план і багато чого навчився за ці чотири місяці. Найшвидший для неї час, що знадобився тобі для подолання зовнішнього кола, – сорок п'ять хвилин. Ти міг би пробігти і швидше, можливо, за сорок хвилин, але ж зупиняєшся біля потічка з протилежного боку, де перепочиваєш, п'єш, слухаєш, дивишся, а одного разу ти навіть спромігся видряпатися на саму верхівку пагорба й побачити звідти інші пагорби, дерева і ставок (це могло бути й озеро, але зарості вересу й довжелезність літніх днів чомусь пов'язували його назву зі ставком).

Нині за планом треба набрати швидкість, опинившись поза межею видимості. Це легко. Легко. Тебе чудово годують. Треба віддати їй належне за це, бо ти в прекрасній формі, здоровий і спритний. М'ясо, овочі, і знову м'ясо, і знову овочі, не кажучи вже про свіже повітря. О, це життя.

З тобою все гаразд. Біжиш у гарному темпі. У найкращому своєму темпі.

І відчуваєш поколювання, зцілюючись після її ляпаса; поколювання й легенький гул, дзижчання.

Ти вже сягнув найдальшого кінця, звідки можеш перескочити до внутрішнього кола, що наполовину коротше від зовнішнього. Але вона не згадувала про внутрішнє коло, та й ти усе одно збираєшся пробігти зовнішнє.

Причому найшвидше за всі рази.

А тоді до самої верхівки пагорба.

І нехай сила тяжіння допоможе тобі довжелезними стрибками сягнути потічка, що веде до того ставу.

І тут починается найхитромудріше. Ти опиняєшся поза межами кола і невдовзі вийдеш далеко за них. Відьма про це не знатиме, хіба що ти запізнишся. Це дає тобі двадцять п'ять хвилин часу на те, щоб повернутися в коло – можливо, навіть тридцять або тридцять п'ять, аж поки вона кинеться розшукувати тебе, але двадцять п'ять – це щонайменше.

Але проблема не в ній. Проблема у браслеті. Якщо ти відійдеш задалеко, він трісне. Ти не знаєш, завдяки чому це станеться – спрацюють якісь чари або технічний пристрій або й одне і друге, – але він трісне. Вона про це тобі сказала ще Першого Дня, і повідомила, що у браслеті міститься якась їдка рідина, кислота. Якщо ти відхилишся задалеко вбік, ця рідина виллється і пропалить тобі руку.

– Залишишся без руки, – буденно пояснила вона.

Спускаєшся тепер униз. Щось клацає... і відчуваєш обпік.

Але в тебе є план.

Ти зупиняєшся й занурюєш руку в потічок. Чуєш, як зашипіла вода. Вода допомагає, хоч це якась химерно липка і клейка суміш, що не так легко змивається. І вона ще витікатиме. Але ти мусиш робити своє.

Прикладаєш до руки торф і обгортаєш його вологим мохом. Знову занурюєш у воду. Додаєш іще трохи торфу й моху. Це все задовго триває. Треба рушати.

Униз пагорбом.

Уздовж потічка.

Трюк полягає в тому, щоб не звертати увагу на руку. З твоїми ногами усе гаразд. Долають велику відстань.

Та й жити без руки, зрештою, не так уже й страшно. Можна замінити її чимось кращим... гаком... або потрійною клешнею, як у того типа з фільму «*Вихід дракона*»... або якоюсь штукенцією з прихованими лезами, що вискакують під час бою, *шурх*... або навіть не лезами, а вогнем... але в будь-якому разі ти не матимеш протезу, штучної руки... ніколи.

Тобі паморочиться в голові. І ще це дзижчання. Тіло намагається загоїти твій зап'ясток. Ніколи не знати, можливо, ти якось із цього викрутишся, й обидві руки вціліють. Але трюк у тому, щоб не дбати. Так чи інакше, але ти назовні.

Мусиш зупинитися. Знову занурюєш руку в потічок, додаєш торфу й рухаєшся далі.

Майже біля ставка.

Майже.

О, так. Бісова прохолода.

Надто повільно. Вода сповільнює рух, але ж як приємно тримати в ній руку.

Тільки не зупиняйся.

Іди.

До біса великий став. Але це добре. Що більше, то краще. Адже твоя рука буде довше у воді.

Починає нудити... о-о-ох...

Чорт, на руку страшно дивитися. Але з браслета вже не тече кислота. Ти визволишся. Ти переміг її. Ти розшукаєш Меркурію. Здобудеш три дари.

Тільки мусиш не зупинятися.
За хвилину ти вже перетнеш ставок.
Усе добре. Усе добре.
Ти вже недалеко.
Скоро побачиш долину і...

ПРАСУВАННЯ

– Ти мало не втратив руку.

Долоня лежить на кухонному столі, ще й досі з'єднана з рештою руки кісткою, м'язами й сухожиллями, що стирчать із відкритої рани довкола зап'ястка. Шкіра, яка раніше вкривала зап'ясток, перетворилася на рівчаки застиглої лави, що мало не сягають пальців. Твоя долоня розбухла і болить, як... ну, як від кислотного опіку. Твої пальці смикаються, усі, крім великого.

– Пальці, можливо, загояться. А може, й ні.

Вона зняла біля ставу з зап'ястка браслет й побризкала рану зіллям, що вгамувало біль.

Була готова. Вона завжди готова.

Але ж як вона так швидко тут опинилася? Прибігла? Прилетіла на клятій мітлі?

Так чи інакше, а ти мусиш вертатися від ставу разом із нею. І ця дорога не з приємних.

– Чому не говориш зі мною?

Дивиться просто в очі.

– Я тут для того, Натане, щоб навчити тебе. Але ти мусиш припинити свої спроби втекти.

Вона така огидна, що ти відвертаєшся вбік.

Бачиш на кухонному столі дошку для прасування.

Вона прасувала? Прасувала свої камуфляжні штани?

– Натане. Дивись на мене.

Ти не відводиш очей від праски.

– Я хочу допомогти тобі, Натане.

Ти відхаркуєш слину, повертаєшся і плюєш. Але вона спритно відхиляється, і слина замість обличчя потрапляє їй на сорочку.

Вона тебе не б'є. Це щось нове.

– Тобі треба поїсти. Я підігрію м'ясо.

І це щось нове. Зазвичай ти сам мусиш готувати, чистити й підмітати.

Але ти ще ніколи не прасував.

Вона прямує до комори. Тут немає холодильника. Немає електрики. Є тільки дров'яна плита. У твої обов'язки входить запалювати її, а тоді гасити й чистити.

Поки відьма у коморі, ти прямуєш до праски, щоб роздивитися. Твої ноги кволі й хиткі, але з головою в тебе все гаразд. Майже. Придався б ковточок води, але ти хочеш побачити праску. Це просто шматок заліза, старий, з металевою ручкою. Важкий і холодний. Його треба розігрівати на плиті. Це, мабуть, триває вічність. Тут немає нікого й нічого, але вона прасує свої штани й сорочки!

Коли відьма невдовзі повертається, ти вже стоїш біля дверцят до комори і щосили замахуєшся праскою, цілячись гострим кінцем їй у голову.

Але вона така до біса висока і спритна. Праска ковзає їй по скроні і вдаряє у плече.

Ти на підлозі, хапаєшся за вуха, бачиш її чоботи і втрачаєш свідомість.

ТРЮК НЕ СПРАЦЬОВУЄ

Вона щось говорить, але ти не вловлюєш сенс.

Ти знову за кухонним столом, трохи тремтиш і вкриваєшся потом, а з лівого вуха тобі на плече крапає кров. Це вухо не загоїться. Ти зовсім нічого не чуєш з цього боку. Твій ніс перетворився на місиво. Мабуть, ти впав просто на нього. Він розбитий, закривавлений і також не зцілиться.

Твоя долоня лежить на столі, і вона настільки розбухла, що пальці взагалі вже не ворушаться.

Відьма сидить біля тебе на стільці і знову бризкає тобі на зап'ясток зіллям. Воно охолоджує. Викликає заціпеніння.

Було б так добре заціпеніти цілим тілом і не відчувати нічого. Але цього не станеться. А станеться те, що вона знову замкне тебе в клітці, скувавши кайданами, і так буде далі й далі, й далі...

Отже, цей трюк не вдався. Не вдався, і це тебе журить; це все тебе журить. Ти не хочеш повертатися в клітку, і з тебе вже досить цих трюків. З тебе вже всього досить.

Шрам на її голові загоюється, але з-під білявого волосся ще й досі проступає досить широкий червоно-чорний струп, а на плечі запеклася кров. Але вона й далі щось говорить, ворушачи своїми пухкими слинявими вустами.

Роззираєшся по кімнаті. Бачиш кухонну мийку, вікно, з якого видно город і клітку, плиту, дошку для прасування, двері до комори і знову наштовхуєшся поглядом на цю огидну жінку в старанно відпрасованих штанах. І в начищених чоботах. З одного стирчить її маленький ножик. Інколи вона запихає його туди. Ти це побачив, ще лежачи на підлозі.

Тобі паморочиться в голові, тож буде досить природно знепритомніти, падаючи на коліна. Вона підхоплює тебе попід пахви, але твоя ліва рука неушкоджена, тож ти намацуєш нею держак і вихоплюєш ніж із чобота, поки вона намагається втримати твоє обважніле тіло, а тоді підносиш його прямо до вени на своїй шиї. Швидко і рвучко.

Але вона така до біса спритна, і хоч ти борюкаєшся і пручаєшся, вона вихоплює в тебе ніж, і ти вже не здатен ані пручатися, ані борюкатися.

Знову у клітці. В кайданах. Постійно прокидався вночі... залитий потом... вухо й далі нічого не чує... дихаєш ротом, бо ніс забитий. Вона скувала кайданами навіть твою поранену руку, що страшенно напухла, і наручники боляче вгризаються в неї.

Уже досить пізній ранок, але вона ще й досі не прийшла по тебе. Робить щось у котеджі, звідки долинає постукування. З комина йде дим.

Сьогодні тепло, легенько повіває південно-західний вітерець, хмарки неквапливо рухаються в небі, вивільняючи вряди-годи сонце, що торкається твоєї щоки й відкидає крізь ґрати тіні на твої ноги. Але ти це вже бачив, тому заплющуєш очі й поринаєш у спогади. Це інколи корисно.

розділ
другий

ЯК Я ПОТРАПИВ У КЛІТКУ

МОЯ МАТИ

Стаю навшпиньки. Фотографія на столі у вітальні, але я ніяк не можу її дістати. Простягаю руку й торкаюся рамки кінчиками пальців. Вона важка і з брязкотом падає на підлогу.

Затамовую подих. Ніхто не приходить.

Обережно підношу рамку. Скло не розбилося. Сідаю під столом спиною до стіни.

Моя мати красуня. Це світлина з її весілля. Вона мружиться від сонця, що осяває їй волосся, на ній біла сукня, а в руках білі квіти. Її чоловік стоїть поруч. Усміхнений і вродливий. Я затуляю його обличчя долонею.

Не знаю, скільки часу я так сиджу. Мені подобається дивитися на маму.

З'являється Джессіка. Я зовсім забув про неї.

Вона хапає фотографію.

Я не відпускаю рамку. Чіпляюся за неї. Щосили.

Але мої руки спітнілі.

І Джессіка набагато більша за мене. Вона смикає до себе, я опиняюсь на ногах, і рамка вислизає з моїх рук. Джессіка піднімає її над головою, а тоді вдаряє мене у вилицю гострим кутом.

– Не смій чіпати це фото.

ДЖЕССІКА І ПЕРШЕ ОПОВІЩЕННЯ

Я сиджу на ліжку. Джессіка також сидить на моєму ліжку і розповідає мені історію.

– *Мати запитує: «Ти прийшла, щоб його забрати?»*

Молода жінка при дверях відповідає: «Ні. Звичайно, ні. Ми б ніколи такого не зробили». Жінка ця прагне зробити добру справу, вона щира, але дуже наївна.

Я перебиваю:

– А що таке наївна?

– Недоріка. Дурна. Тупа. Як ти. Второпав?

Я киваю.

– Добре, слухай далі. *Наївна жінка каже: «Ми маємо відвідати всіх Білих магів Англії, щоб повідомити про нові правила й допомогти заповнити форми».*

Жінка усміхається. У Ловця, що стоїть за її спиною, обличчя похмуре. Він, як усі Ловці, вбраний у чорне. Високий, поставний, міцний.

– А мати усміхається?

– Ні. Відколи ти народився, мати взагалі перестала усміхатися. *Мати нічого не відповідає, і жінка з Ради виглядає стурбованою. Вона запитує: «Ви ж отримали Оповіщення, правда? Воно дуже важливе».*

Жінка гортає якісь папери і дістає листа.

Джессіка розгортає аркуш пергаменту. Він великий і цупкий, а його складки нагадують за формою хрест. Вона тримає його в руках обережно, немов якусь коштовну річ. Тоді читає:

Оповіщення про постанову
Ради Білого відьмацтва Англії, Шотландії та Уельсу

Було вирішено, що з метою посилення захисту Білого відьмацтва необхідно зареєструвати всіх магів Британії.

Проста система кодування застосовуватиметься до всіх відьом, відьмаків і відьмоліткік (яким ще не виповнилося сімнадцяти років), які не мають чистокровного біловідьмацького походження, використовуючи наступні індекси: Білий, -а (Б), Чорний, -а (Ч), Фейнівський, -а / Немагівський, -а (Ф). Таким чином напівкодові будуть зареєстровані як (Б 0.5/Ч 0.5), а напівкровні як (Б 0.5/Ф 0.5) або (Ч 0.5/Ф 0.5). Материнський індекс становитиме першу частину коду, а батьківський – другу. Половинчасті коди (0.5) застосовуватимуться на якомога коротший відтинок часу (і тільки до сімнадцяти років), аж поки для відповідної особи буде встановлено остаточний цілісний код (Б, Ч або Ф).

– І знаєш, що це означає? – запитує Джессіка.

Я хитаю головою.

– А те, що ти напівкодовий. З Чорним кодом. Не Білим.

– Бабуся каже, що я Білий чаклун.

– Ні, вона такого не каже.

– Вона каже, що я наполовину Білий.

– Ти наполовину Чорний.

Після того, як жінка закінчує читати Оповіщення, мати мовчки йде назад у будинок, залишаючи відчиненими вхідні двері. Жінка і Ловець ідуть услід за нею.

Ми всі у вітальні. Мати сидить на кріслі біля каміна. Хоч він і не запалений. Дебора й Арран бавилися на підлозі, але тепер сидять обабіч неї на бильцях крісла.

– А ти де?

– Стою біля неї.

Я уявляю Джессіку, що стоїть, не згинаючи ніг і склавши на грудях руки.

Ловець зупиняється в дверях.

Жінка сідає скраєчку іншого крісла, поклавши на щільно стулені коліна папку з Оповіщенням і тримаючи в долоні ручку. Вона каже матері: «Мабуть, буде легше і швидше, якщо я заповню форму, а ви просто підпишетесь».

Жінка запитує: «Хто глава вашої сім'ї?»

Мати спромогається на відповідь: «Я».

Жінка запитує в матері, як її звати.

Мати відповідає, що вона Кора Берн. Біла відьма. Донька Елсі й Девіда Ешвортів. Білих магів.

Жінка запитує про її дітей.

Мати каже: «Джессіка, вісім років. Дебора – п'ять. Арран – два».

Жінка запитує: «Хто їхній батько?»

Мати відповідає: «Дін Берн. Білий чаклун. Член Ради».

Жінка запитує: «Де він?»

Мати відповідає: «Помер. Його вбили».

Жінка каже: «Вибачте».

Тоді жінка запитує: «А немовля? Де немовля?»

Мати відповідає: «Ось там, у шухляді».

Джессіка пояснює мені:

– Після того, як народився Арран, мати з батьком не хотіли більше мати дітей. Вони віддали ліжечко, візочок й інші дитячі речі. Ця дитина небажана, і вона мусить спати на подушці в шухляді у старих брудних повзунках, що залишилися від Аррана. Ніхто не купує цій дитині іграшки й подарунки, бо всі знають, що вона небажана. Ніхто не дарує матері квіти або солодощі, бо всі знають, що вона не

хотіла цієї дитини. Нікому не потрібне таке немовля. Мати отримує лише одну картку, на якій немає слова «Вітаю».

Мовчанка.

– Хочеш знати, що там написано?

Я хитаю головою.

– Там написано: «Убий його».

Я гризу собі суглоби пальців, але не плачу.

Жінка підходить до дитини в шухляді, і Ловець долучається до неї, бо хоче побачити цю химерну небажану істоту.

Навіть уві сні дитина має жахливий і огидний вигляд: миршаве тільце, брудна шкіра і чорне шпичасте волосся.

Жінка запитує: «Чи є вже в нього ім'я?»

«Натан».

Джессіка навчилася вимовляти моє ім'я з відразою.

Молода жінка запитує: «А його батько?..»

Мати не відповідає. Не може, бо це просто жахіття; не може цього витримати. Але достатньо глянути на те немовля, як усім стає зрозуміло, що його батько – вбивця.

Жінка каже: «Можливо, ви напишете ім'я його батька?»

І вона простягає матері папку із затискачем. Мати плаче і не годна навіть написати ім'я. Бо це ім'я найлиховіснішого Чорного чаклуна, що будь-коли існував.

Я хочу вимовити «Маркус». Це мій батько, і я хочу назвати його ім'я, але боюся. Мені завжди страшно вимовляти його ім'я.

Жінка знову підходить до сплячої дитини і простягає руку, щоб доторкнутися до неї...

«Обережно!» – попереджає Ловець, адже, хоч Ловці й безстрашні, вони завжди остерігаються Чорних чарів.

Жінка каже: «Це ж немовля». А тоді торкається пальцями його оголеної ручки.

Дитина ворушиться, потім розплющує очі.

«О Господи!» – зойкає, сахаючись, жінка.

Вона усвідомлює, що не варто було торкати таку гидоту, і стрімко йде до ванної кімнати, щоб помити руки.

Джессіка простягає руку, немовби хоче мене помацати, але за мить відсмикує її зі словами:

– Я б ніколи не змогла торкнутися такої мерзоти, як ти.

МІЙ БАТЬКО

Стою перед дзеркалом у ванній, розглядаючи своє обличчя. Я зовсім не подібний на матір, і на Аррана теж. Маю темнішу, ніж у них, шкіру оливкового кольору, а моє волосся чорне, як смола, та головна відмінність – це бездонна чорнота моїх очей.

Я ніколи не зустрічав свого батька, навіть не бачив його ніколи. Але знаю, що в мене його очі.

САМОГУБСТВО МОЄЇ МАТЕРІ

Джессіка підносить фотографію високо над головою, а тоді вдаряє мене у вилицю гострим кутом рамки.

– Не смій чіпати це фото.

Я не рухаюся.

– Ти мене чуєш?

На кутику рамки видно кров.

– Вона померла через тебе.

Я тулюся спиною до стіни.

Джессіка волає до мене:

– Вона себе вбила через тебе!

ДРУГЕ ОПОВІЩЕННЯ

Пригадую, що лляло як з відра. Дощ не вщухав кілька днів поспіль, аж поки мені вже остогидло стирчати самому в лісі. Отож я сиджу за кухонним столом і малюю. Бабуся також у кухні. Бабуся завжди в кухні. Вона вже стара й кістлява, з напівпрозорою, як у літніх людей, шкірою, але й далі струнка й випростана. Носить плісировані спідниці-шотландки і шкіряні або гумові чобітки. Вона завжди в кухні, де постійно брудна підлога. Навіть попри те, що йде дощ, двері на заднє подвір'я відчинені. Якесь курчатко заскакує в кухню, шукаючи прихистку, але бабуся такого не стерпить, тому легенько виштовхує його геть чобітком і зачиняє двері.

Щось булькотить у горщику на плиті, над яким в'ється вузенький і стрімкий струмінь пари, що поступово розширюється вгорі, творячи немовби хмарку. Зелені, сірі, сині й червоні відтінки трав, квітів, коренів і цибулин, що звисають зі стелі на шнурках, у сітках і в кошиках, стають нечіткими в тому серпанку, що огортає їх. На поличках вишикувалися скляні банки, заповнені всілякою рідиною, листям, зернами, лоєм, настійками, а деякі навіть джемом. На вигнутій поверхні дубового столу розкидано безліч різноманітних ложок – металевих, дерев'яних, кістяних, довжелезних, як моя рука, і малесеньких, завбільшки з мізинець, – а ще там

є блок з ножами, кухонна дошка, на якій лежать вимащені тістом брудні ножі, гранітна ступка з товкачем, два круглі кошики і ще більше банок. На дверях висить бриль пасічника, колекція фартухів і зігнута, наче банан, чорна парасоля.

Я все це малюю.

Разом із Арраном я дивлюся по телевізору якийсь старий фільм. Аррану подобається дивитися старі фільми – що старіші, то краще. А мені подобається сидіти біля нього – що ближче, то краще. Ми обидва в шортах і маємо худющі ноги, тільки його біліші за мої і стирчать трохи далі, звисаючи з країв старого зручного крісла. У нього невеличкий шрам на лівому коліні і чималий на правій гомілці. Він має світло-каштанове хвилясте волосся, що якимось чином ніколи не падає йому на обличчя. А от моє довге, пряме і чорне волосся постійно затуляє мені очі. Арран поверх білої футболки вдягнений у синій в'язаний джемпер. Я вбраний у червону футболку, яку він мені віддав. Я відчуваю тепло його тіла, а коли починаю дивитися на нього, він, немов у сповільненій зйомці, переводить свій погляд від телевізора до мене. Його очі світлі, блакитно-сірі, із сріблястими проблисками, і він навіть кліпає поволі. Він усе робить м'яко й елегантно. Хотів би я бути таким, як Арран.

– Тобі це подобається? – запитує він, не очікуючи швидкої відповіді.

Я киваю.

Він кладе руку мені на плече і знову відвертається до екрана.

Лоуренс Аравійський виконує трюк із сірником. Пізніше ми погоджуємося випробувати його на собі. Я беру з шухляди на кухні велику сірникову коробку, і ми біжимо в ліс.

Я починаю перший.

Запалюю сірник і тримаю його між великим і вказівним пальцями, аж доки той згоряє дотла і гасне. Мої малі тонкі пальці з обгризеними нігтями обпечені, але вони й далі стискають почорнілий сірник.

Арран також намагається виконати трюк. Але йому не вдається. Він як той інший чолов'яга у фільмі. Випускає з рук сірника.

Він вертається додому, а я ще раз виконую трюк. Це легко.

Ми з Арраном прокрадаємося в бабусину спальню. Там якось химерно пахне ліками. Під вікном стоїть дубова скринька, в якій бабуся зберігає Оповіщення з Ради. Ми сидимо на килимі. Арран відкриває покришку скриньки й витягає з неї друге Оповіщення. Воно написане на цупкому жовтому аркуші пергаменту сірими закрутистими літерами. Арран зачитує його мені, як завжди, неквапливо й неголосно.

Оповіщення про постанову
Ради Білого відьмацтва Англії, Шотландії та Уельсу

З метою забезпечення надійного захисту Білого відьмацтва Рада й надалі застосовуватиме до всіх Чорних відьом, відьмаків і відьмоліток методи Захоплення і Покарання.

З метою забезпечення надійного захисту Білого відьмацтва відбуватиметься щорічне Оцінювання відьом, відьмаків і відьмоліток мішаного біломагівського і чорномагівського походження (Б 0.5 / Ч 0.5). Це Оцінювання сприятиме визначенню відповідної, -ого відьми/відьмака/відьмолітка Білою, -им (Б) або Чорною, -им/Не Білою, -им (Ч).

Я не запитую в Аррана, який, на його думку, присвоять мені індекс – Б чи Ч. Я знаю, що він намагатиметься не завдати мені болю.

Мені вісім років. Я мушу поїхати в Лондон, де мене мають оцінити.

Будівля Ради приховує у собі безліч холодних коридорів з сірого каменя. Ми з бабусею очікуємо в одному з них, сидячи на дерев'яній лавці. Я вже тремчу від холоду, коли нарешті з'являється якийсь молодик у білому халаті й запрошує мене жестом до маленької кімнати ліворуч від лавки. Бабусі не можна туди заходити.

У цій кімнаті є жінка. Вона також у білому халаті. Вона називає молодика Томом, а він її – міс Лойд. Мене вони називають Напівкодовим.

Наказують мені роздягнутися:

– Зніми одяг, Напівкодовий.

Я так і роблю.

– Стань на вагу.

Я стаю.

– Ближче до стіни. Нам треба зміряти тебе.

Вони мене міряють. Тоді фотографують.

– Повернися боком.

– Далі.

– Обличчям до стіни.

Я стою, розглядаючи застиглі мазки від пензля на лискучій стіні кремового кольору, а вони щось там говорять, складаючи речі.

Тоді наказують мені вдягнутися, що я і роблю.

Виводять мене з кімнати і показують на лавку в коридорі. Я сідаю там, не дивлячись бабусі в очі.

Навпроти лавки фільонкові двері з темного дуба, що їх урешті-решт відчиняє якийсь чоловік. Це кремезний охоронець. Він показує на мене, а тоді на двері за його спиною. Бабуся починає вставати, але він їй каже:

– Ні.

Оціночна зала висока й довга, з голими кам'яними стінами й арочними вікнами обабіч. Склепінчаста стеля. Дерев'яні меблі. Поперек зали стоїть величезний дубовий стіл, за яким примостилися троє членів Ради. Вони сидять на масивних різьблених дерев'яних кріслах, немов античні патріархи.

Жінка, яка сидить посередині, стара, худорлява й сивочола, шкіру має землистого кольору, немовби з неї висмоктали всю кров. Жінка середнього віку, що праворуч, огрядна й темношкіра, а її волосся стягнуте в пучок на потилиці. Чоловік ліворуч трохи молодший і стрункий, з густим білявим волоссям. Усі вони вбрані в білі мантії з якоїсь цупкої тканини, що химерно виблискує, коли на неї потрапляє сонячне світло.

Той охоронець, що відчинив мені двері, стоїть за моєю спиною, а ліворуч від мене розташувався ще один вартовий.

Жінка, що посередині, каже:

– Я голова Ради. Ми хочемо поставити тобі кілька простеньких запитань.

Але запитує не вона, а інша жінка.

Запитує неквапливо й методично. Має перед собою список, з якого зачитує запитання. Деякі легкі («Як тебе звати?»), а деякі складніші («Чи знаєш ти, якими травами можна витягти з рани отруту?»).

Я розмірковую над кожним запитанням, і на жодне з них вирішую не відповідати. Я також дію методично.

Коли ця жінка закінчує мене розпитувати, ініціативу перехоплює голова Ради. Вона ставить мені різні запитання про мого батька, наприклад: «Чи намагався твій батько нав'язати з тобою контакт?» або «Чи знаєш ти, де зараз твій батько?». Запитує навіть таке: «Чи ти вважаєш свого батька видатним чаклуном?» і «Чи любиш ти свого батька?»

Я знаю відповіді на ці питання, але їй я про це не кажу.

Потому вони схиляють одне до одного голови і щось там шепочуть. Білявий чоловік наказує охоронцю привести бабусю. Голова Ради закликає її вийти вперед жестом своєї кістлявої землистої руки, ніби притягує бабусю, намотуючи невидиму нитку на котушку.

Бабуся стає біля мене. Ми ще з самого ранку нічого не їли й не пили, мабуть, тому вона має такий виснажений вигляд. Видається тепер чи не старшою за голову Ради.

Голова Ради їй каже:

– Ми провели Оцінювання.

Жінка щось пише на аркуші пергаменту, а тоді підсуває його через стіл до бабусі зі словами:

– Прошу підписатися для підтвердження вашої згоди.

Бабуся підходить до столу, бере той аркуш і знову повертається до мене. Читає Оцінювання вголос, щоб я міг почути. Я вдячний за це бабусі.

Суб'єкт:	Натан Берн
Код народження:	Б 0.5 / Ч 0.5
Стать:	Чоловіча
Вік під час Оцінювання:	8 років
Дар (якщо старше 17 років):	Не застосовується
Загальний рівень інтелекту:	Не встановлено
Особливі здібності:	Не встановлено
Здатність до зцілювання:	Не встановлено
Мови:	Не встановлено
Спеціальні коментарі:	Суб'єкт відмовлявся від співпраці
Остаточний код:	Не встановлено

Я вперше цього дня усміхаюся.

Бабуся знову підходить до столу, бере авторучку радниці і недбалим рухом підписує форму.

Голова Ради вдруге звертається до неї:

– Ви опікунка хлопця, місіс Ешворт, тому зобов'язані забезпечити його співпрацю під час Оцінювання.

Бабуся підводить голову.

– Приходьте сюди завтра і ми проведемо повторне Оцінювання.

Я міг би цілий рік отримувати запис «*Не встановлено*», але наступного дня бабуся каже, що я мушу відповідати на деякі запитання, крім тих, що стосуються батька. Отож на деякі запитання я відповідаю.

Радники вносять поправки у форму, пишучи у графі «Загальний рівень інтелекту» позначення «*Низький*», у графі «Мова» – «*Англійська*», а у графі «Спеціальні коментарі» – «*Відмовляється від співпраці*» і «*Не виявляє вміння читати*». Але мій Остаточний код і далі «*Не встановлено*». Бабуся задоволена.

ДЖЕССІЧИНЕ ДАРУВАННЯ

Джессіка святкує своє сімнадцятиріччя. Ще ранок, але Джессіка вже понад усяку міру збуджена. Вона не може заспокоїтися. Не може дочекатися, коли отримає свої три дари і стане справжньою дорослою відьмою. Бабуся пополудні виконуватиме церемонію Дарування, тож доти ми мусимо миритися з тим, що Джессіка безперестанку тинятиметься кухнею, хапаючи і знову відкладаючи геть різні речі.

Вона бере ніж, бреде з ним кудись, а тоді зупиняється біля мене й каже:

– Цікаво, що станеться на день народження Натана? – мацає кінчик леза. – Якщо йому доведеться йти на Оцінювання, він може й не отримати Дарування.

Вона мене накручує. Мушу не звертати на неї уваги. Я отримаю три дари. Кожен відьмак отримує три дари.

Бабуся каже:

– Натан отримає три дари на свій день народження. Це відбувається з усіма чаклунами. І з Натаном теж відбудеться.

– Я маю на увазі, що будь-якому Білому відьмолітку було б дуже прикро, якби щось пішло не так.

– Усе буде гаразд, Джессіко, – бабуся пильно на неї дивиться й каже: – Я вручу Натану три дари так само, як і тобі, Деборі й Аррану.

Арран підходить і сідає біля мене. Він кладе руку мені на плече і каже тихенько на вухо:

– Не можу дочекатися твого Дарування. Ти приходь на моє, а я прийду на твоє.

– Кірен розповів мені про одного відьмолітка з Йорка, який не отримав трьох дарів, – каже Джессіка. – Зрештою він одружився з фейною і працює тепер у банку.

– А як його звати? – питає Дебора.

– Не має значення. Він тепер не чаклун і вже ніколи ним не буде.

– Ну, але я щось не чула про такого хлопця, – каже бабуся.

– Це правда, мені сказав Кірен, – не вгаває Джессіка. – І ще Кірен казав, що з Чорними магами все відбувається інакше. Вони не просто втрачають свої здібності. Якщо Чорні не отримують трьох дарів, то помирають.

Джессіка торкає кінчиком леза поверхню стола прямо переді мною, і ніж балансує на вістрі, підтримуваний її вказівним пальцем.

– Чорні вмирають не відразу. Спочатку захворюють і можуть, якщо пощастить, протягнути ще рік-два, але вони не здатні зцілитися, і просто слабнуть, хиріють, занедужують, гублять останні сили, а тоді... – вона відпускає ніж, і той падає, – стає одним Чорним відьмаком менше.

Я мушу заплющити очі.

Арран делікатно береться за ручку ножа, відсовує його вбік і запитує:

– Бабусю, а вони справді вмирають?

– Я не знаю, Арране, жодного Чорного мага, тому не можу нічого сказати. Але Натан – наполовину Білий і на день народження він отримає три дари. А тобі, Джессіко, краще припинити ці балачки про Чорних магів.

Джессіка підсовується до Аррана і бурмотить йому:

– Буде цікаво побачити, що станеться. Думаю, Натан помре, як Чорний чаклун.

Я мушу забратися звідси. Іду нагору. Нічого не трощу, просто кілька разів луплю ногою по стіні.

Як це не дивно, але Джессіка замість великого церемоніального Дарування обрала собі маленьке і приватне. Хоча що тут дивного – вона зробила це для того, щоб не запросити на нього мене, хоч Дебора і Арран запрошені. Я чув кілька днів тому, як бабуся намагалася переконати Джессіку, щоб та мене запросила, але нічого з цього не вийшло, та я все одно не хотів би там бути. Я не маю друзів, з якими міг би бавитися, тому залишаюся вдома сам, тим часом бабуся, Джессіка, Дебора і насуплений Арран прямують до лісу.

Я теж був би собі в лісі, проте мушу сидіти вдома, щоб бабуся не покарала мене якимось своїм зіллям. Не хочу, щоб через ту Джессіку мені цілу добу сочився жовтий гній з величезних фурункулів.

Я сиджу за кухонним столом і малюю. На цьому малюнку бабуся виконує церемонію, вручаючи Джессіці три дари. Джессіка щойно їх отримала, але раптом випускає з рук, а це дуже недобрий знак. Кров з бабусиної руки, кров її предків, яку Джессіка мала б випити, крапає яскраво-червоною цівкою на лісову підстилку, так і не піймана губами. І Джессіка нажахано завмирає на цьому малюнку, не маючи доступу до свого Дару, до своєї унікальної магічної сили.

Мені подобається малюнок.

Усі учасники церемонії повертаються додому швидше, ніж я очікував, і стає зрозуміло, що Джессіка нічого не випустила з рук. Вона заходить із чорного ходу зі словами:

– Я вже тепер не відьмоліток, і мушу розкрити свій Дар, – вона дивиться на малюнок, а тоді на мене. – Мушу його на чомусь випробувати.

Мені залишається тільки сидіти і сподіватися, що вона ніколи не виявить свій Дар. І ще я маю надію, що навіть якщо вона його віднайде, це буде звичайний бабусин Дар, як-от виготовлення зілля. Або в неї виявиться слабенький Дар, як у більшості чоловіків. Хоч я розумію, що не варто на це сподіватися. Я знаю, що в неї, як у більшості жінок, виявиться потужний Дар, і що вона його розкриє, відточить, а тоді випробує. Випробує на мені.

Лежу на галявині в садочку за будинком і дивлюся, як мурашки будують собі у траві мурашник. Мурашки великі. Я добре бачу частинки їхніх тіл і лапки, якими вони перебирають, повзаючи й пересуваючись довкола.

Арран підходить і сідає біля мене. Запитує, як мої справи, що нового у школі, – типові речі, які цікавлять Аррана. Я розповідаю йому про мурашок, куди вони прямують і що роблять.

Зненацька він каже таке:

– Натане, а ти пишаєшся тим, що Маркус твій батько?

Мурашки й далі роблять свою роботу, але мене це вже не цікавить.

– Натане?

Я повертаюся до Аррана, і він дивиться мені в очі своїм відвертим і щирим поглядом.

– Маркус такий могутній чаклун, наймогутніший з усіх. Мабуть, ти цим пишаєшся?

Арран ще ніколи не запитував у мене про батька.

Ніколи.

І хоч я йому цілком довіряю, беззастережно й абсолютно, я боюся щось відповісти. Бабуся вдовбала в мою голову, що я ніколи не повинен говорити про Маркуса.

Ніколи.

І ніколи не відповідати на запитання про нього.

Рада може перекрутити і неправильно витлумачити будь-яку відповідь. Будь-який вияв того, що Білий чаклун симпатизує Чорному, сприймається як віроломство і зрада. Згідно з директивами Ради усіх Чорних магів вистежують Ловці. Якщо їх упіймають живцем, то піддають суворому Покаранню. Страчують усіх Білих магів, що допомагають Чорним. Я мушу постійно доводити всім, що я – Білий чаклун, що зберігаю вірність Білому відьмацтву і що мої думки непорочно Білі.

Бабуся казала, що якби хтось запитав, як я ставлюся до Маркуса, я маю відповідати, що ненавиджу його. Якщо ж я не годен це сказати, то найбезпечнішою відповіддю буде мовчанка.

Але ж це Арран.

Я хочу з ним бути щирим.

– Ти захоплюєшся ним? – наполягає Арран.

Я знаю Аррана краще за будь-кого іншого, і ми розмовляємо про що завгодно, але про Маркуса ми ніколи не говорили. Ми навіть ніколи не згадували Арранового батька. Мій батько вбив його батька. Про що тут розмовляти?

І все ж таки... я хотів би довіритися комусь, а кому, крім Аррана, я міг би відкрити свої почуття? І він на мене дивиться так, як уміє тільки він: лагідно і турботливо.

Але, що, як скажу йому: «Так, я захоплююся людиною, що вбила твого батька» або «Так, я пишаюся тим, що Маркус – мій батько. Він наймогутніший Чорний чаклун, і в моїх жилах тече його кров»? Що тоді станеться?

Однак він не вгаває:

– То як? Ти захоплюєшся Маркусом?

Його очі такі ясні й щирі, вони просто благають, щоб я поділився своїми почуттями.

Я опускаю голову. Мурашки й далі роблять свою роботу, нав'ючені величезними тягарами, що їх вони переносять до нової домівки.

Ледь чутно я відповідаю Аррану.

– Що ти сказав? – перепитує він.

Я й далі дивлюся в землю. Але повторюю трохи голосніше:

– Я його ненавиджу.

Цієї миті біля мурашника з'являється пара босих ніг. Арранових ніг.

Арран стоїть навпроти мене і сидить збоку від мене. Двоє Арранів. Той, що сидить, дивиться спідлоба, а тоді просто на моїх очах обертається на Джессіку, яку нещадно тиснуть Арранові футболка й шорти.

Джессіка нахиляється до мене й сичить:

– Ти знав. Ти від самого початку знав, що це була я.

Ми з Арраном дивимось, як вона чимчикує геть.

Він запитує:

– Звідки ти знав, що то був не я?

– Я не знав.

Принаймні, не з її вигляду. Її Дар просто вражаючий.

Після цієї першої спроби ошукати мене за допомогою свого Дару Джессіка не опускає руки. Вона бездоганно маскується, а її рішучість і наполегливість також неперевершені. Але проблема в тому, що вона не здатна зрозуміти одну принципову річ: Арран ніколи б не намагався примусити мене говорити про батька.

Та Джессіка не відступає. І коли я починаю підозрювати, що Арран – це насправді Джессіка, я простягаю руку, щоб торкнутися його долоні. Справжній Арран завжди усміхається і стискає мою руку своєю. Але якщо це Джессіка, вона здригається й відсмикує руку. Їй ніколи не вдається себе стримати.

•

Одного вечора у нашу спальню приходить Дебора, вона сідає на Арранове ліжко й читає книжку. Дебора поводиться цілком звично, вона перехрещує ноги, як Дебора, схиляє голову вбік, як Дебора, та все одно я щось запідозрюю. Хвилину-дві вона прислухається до нашої з Арраном розмови. Тоді нібито заглиблюється в читання, гортаючи сторінки.

Арран іде чистити зуби.

Я сідаю біля Дебори, не надто близько. Але відчуваю, що її волосся пахне якось інакше.

Нахиляюся до неї й кажу:

– Я розкрию тобі одну таємницю.

Вона посміхається у відповідь.

Я кажу:

– Твій запах такий огидний, Джессіко. Мене зараз знудить, якщо ти не заберешся геть...

Вона плює мені в обличчя і виходить перш ніж повертається Арран.

Але я таки справді маю таємницю. Вона така темна, така безнадійна, така абсурдна, що я ні з ким не можу нею поділитися. Розповідаю її лише сам собі вночі у ліжку. Мій батько зовсім не лихий; він могутній і сильний. І він про мене дбає... він любить мене. І ще він хоче виховати мене як свого справжнього сина, навчити мене чаклунству, показати мені світ. Але його постійно переслідують Білі

маги, не даючи йому нагоди здійснити це все. Вони цькують його і полюють за ним, але він нападає на них лише тоді, коли немає іншого виходу, коли вони загрожують йому. Занадто небезпечно й ризиковано, щоб він опікувався мною. Він хоче, щоб я був у безпеці, тому мене мають виховувати без нього. Але він чекає, коли надійде відповідний час, і тоді зможе забрати мене з собою. На моє сімнадцятиріччя Маркус хоче вручити мені три дари і поділитися зі мною своєю кров'ю, кров'ю наших предків. Я лежу в ліжку і уявляю, як однієї ночі він прийде по мене, і ми полетимо звідси разом крізь темряву ночі.

ДОВГА ДОРОГА ДО СІМ'НАДЦЯТИРІЧЧЯ

Ми в лісі біля бабусиної хати. Повітря вологе й застигле; осіннє листя вкриває густим килимом розм'яклу й болотисту землю. Небо пласке й сіре, немов старе простирадло, розвішене сушитися на чорних гілляках дерев. Джессіка тримає перед собою невеличкий кинджал. Його лезо блискуче й гостре. Вона самовдоволено посміхається, намагаючись перехопити мій погляд.

Дебора стоїть, легенько згорбившись і склавши долоні так, ніби тримає перед собою чашу, вона спокійна й усміхнена. У бабусі в руках брошка, яку носила ще її бабця, обручка моєї мами і запонка, що належала Дебориному батькові. Бабуся поволі опускає свої руки до Дебориних. Їхні долоні торкаються. Бабуся обережно передає дарунки Деборі, кажучи:

– Деборо, я вручаю тобі ці три речі, щоб ти могла отримати єдиний Дар.

Тоді бабуся бере ніж і розрізає ним власну долоню під лівим великим пальцем. По її зап'ястку тече кров, кілька краплин падають на землю. Вона простягає руку, а Дебора підступає до неї й торкається ротом ранки, міцно припадаючи вустами до бабусиної шкіри. Бабуся нахиляється над нею і шепоче Деборі на вухо таємні слова, а Деборине

горло рухається, коли вона заковтує кров. Я намагаюся почути заклинання, але слова шелестять, наче вітер, що шурхоче у листі.

Кінець заклинанню. Дебора, не розплющуючи очей, ковтає останню краплю, а тоді відпускає бабусину руку і випростується.

І це все. Дебора вже не відьмоліток; вона тепер справжня Біла відьма.

Я зиркаю на Аррана. Він має урочистий вигляд, але усміхається мені перш ніж обійняти Дебору. Я очікую своєї черги, щоб привітати її.

Я кажу:

– Радий за тебе.

І це правда. Я обіймаю Дебору, але більше мені немає що казати, тож я прямую до лісу.

Цього ранку напередодні Дебориного Дарування прийшло ще одне Оповіщення.

Оповіщення про постанову
Ради Білого відьмацтва Англії, Шотландії та Уельсу

Без дозволу Ради Білого відьмацтва забороняється проводити церемонію Дарування для відьмолітків мішаного біломагівського і чорномагівського походження (Напівкодових: Б 0.5/Ч 0.5) або мішаного біломагівського і фейнівського походження (Напівкровних: Б 0.5/Ф 0.5). Будь-який чаклун або відьма, що не виконають приписи цього Оповіщення, вважатимуться такими, що діють супроти Ради. Будь-який напівкодовий суб'єкт, що прийматиме дари або кров без дозволу Ради, вважатиметься таким, що не підкоряється рішенням Ради і спотворює Біле відьмацтво. Усі порушники будуть покарані довічним тюремним ув'язненнням.

Бабуся зачитала Оповіщення, а тоді заговорила Джессіка, але я вже прямував до дверей на заднє подвір'я. Арран ухопив мене за руку і сказав:

– Ми отримаємо дозвіл, Натане. Ось побачиш.

Я не бажав із ним сперечатися і просто відштовхнув його. Біля купи дров на городі лежала сокира, і я рубав нею, рубав і рубав, аж поки вже не міг піднести її.

Дебора прийшла й сіла зі мною поміж усіх тих порубаних полін. Вона поклала мені голову на плече, притулившись до нього щокою. Мені це завжди подобалося.

Вона сказала:

– Натане, ти знайдеш вихід. Тобі допоможе бабуся і я теж, і Арран.

Я помацав пухирі на руках:

– Як?

– Ще не знаю.

– Ти не повинна мені допомагати. Це визнають діями супроти Ради. Тебе просто ув'язнять.

– Але...

Я відштовхнув її й підвівся.

– Я не потребую твоєї допомоги, Деборо. Невже ти не розумієш? Ти така до біса кмітлива, але тут ти нічим не зарадиш, ясно?

І пішов геть.

І ось тепер Дебора отримала свої три дари і бабусину кров, а через три роки Арран також пройде цю церемонію, тільки не я... Я знаю, що Рада цього не допустить. Вони бояться того, ким я можу стати. А якщо я не стану чаклуном, я помру. Я це знаю.

Я мушу отримати три дари і випити кров моїх предків, кров моїх батьків, дідусів чи бабусь. Але крім моєї бабусі є тільки одна особа, яка може вручити мені три дари, тільки

одна особа, яка може кинути виклик Раді, одна-єдина особа, чия кров перетворить мене з відьмолітка на чаклуна.

У лісі тихо. Таке враження, що він очікує і спостерігає. І раптом я усвідомлюю, що мій батько хоче мені допомогти. Я знаю, що це правда, і не сумніваюся в цьому. Мій батько хоче, щоб я отримав від нього три дари і випив його кров. Знаю це достеменно, як те, що я дихаю.

Я знаю, що він до мене прийде.

Чекаю його й чекаю.

У лісі тихо й німотно.

Він не з'являється.

Але я усвідомлюю, що для нього надто небезпечно приходити до мене, щоб забрати геть. Тож я сам мушу піти до нього.

Мушу піти і знайти свого батька.

Мені одинадцять років. До сімнадцятиріччя ще довга дорога. І я не маю жодного уявлення, де шукати Маркуса. Не знаю навіть, як розпочати пошуки. Але тепер я, принаймні, знаю, що маю зробити.

СЕРЕДНЯ ШКОЛА

Оповіщення про постанову
Ради Білого відьмацтва Англії, Шотландії та Уельсу

Усі, кого це стосується, повинні доповідати Раді про будь-які контакти між Напівкодовими (Б 0.5/Ч 0.5) і Білими відьмолітками, а також Білими чаклунами і відьмами. Той Напівкодовий суб'єкт, який не повідомить Раду про контакт, буде покараний цілковитою забороною будь-яких контактів.

Контактом буде вважатися будь-яке перебування Напівкодового в одній кімнаті з Білим відьмолітком, чаклуном або відьмою на відстані, достатній для того, щоб вести спільну розмову.

– То що мені тепер, піти й замкнутися в підвалі? – питаю я.

Дебора бере пергамент і перечитує його знову.

– Забороною будь-яких контактів? Що це означає?

Бабуся має розгублений вигляд.

– Це ж не може означати заборону контактів з *нами*? – Дебора дивиться на бабусю, а тоді на Аррана. – Вони ж не мали на увазі це?

Я просто дивуюся Деборі; вона ще й досі нічого не зрозуміла. Що Рада собі забажає, те і зробить.

– Нам лише треба скласти список чаклунів, з якими Натан може контактувати. Це досить легко. Натан і так мало з ким бачиться, не кажучи вже про Білих магів.

– У школі Томаса Доуза будуть О'Браєни, – нагадує їй Арран.

– Ну, але ж це і все. Список буде короткий. Треба тільки стежити за тим, щоб не порушувати правила.

Бабуся слушно каже; список короткий. Єдині чаклуни і відьми, з якими я контактую, це моя найближча родина і ті, кого я зустрічаю в кабінетах Ради, коли приходжу для Оцінювання. Я ніколи не відвідую фестивалі, вечірки або весілля, бо на запрошеннях, що опиняються вряди-годи на килимку біля вхідних дверей, ніколи немає мого імені. Бабуся тоді залишається зі мною вдома і відправляє натомість Джессіку, а також Дебору і Аррана, відколи вони досягнули відповідного віку. Я чую про всілякі торжества від інших, але сам туди не ходжу.

Білі маги з усього світу завжди є бажаними гостями в домівках інших чарівників, але нас майже ніхто не відвідує. Коли ж хто-небудь і зупиняється в нас на одну-дві ночі, то ставиться до мене, як до якоїсь дивовижі або як до прокаженого, тому я швидко навчився не потрапляти чужим на очі.

Коли ми з бабусею поїхали в Лондон для мого першого Оцінювання, то пізнім вечором опинилися на порозі будинку однієї родини з Вімблдону, і я стояв там, розглядаючи червону фарбу на вхідних дверях, а бабуся зайшла всередину. За якусь хвилину вона вискочила звідти, бліда й така розлючена, що аж трусилася від гніву, схопила мене за руку й поволокла геть зі словами: «Переночуємо в готелі». Я відчув не стільки злість, як полегшення.

Перш ніж піти до середньої школи Томаса Доуза, я ходив у маленьку сільську школу. Я – не надто кмітливий, тупуватий хлопець, що сидить на задній парті й не має жодних друзів. Як і більшість фейнів у цілому світі, учні і вчителі цієї школи не вірять у існування чаклунів; вони не розуміють, що ми живемо серед них. Вони не бачать у мені нічого особливого, крім винятковоі повільності й загальмованості. Я ледве можу читати й писати, і навіть не здатен вигадати щось, аби надурити бабусю, коли прогулюю школу. Єдина річ, яку я добре затямив, це те, що краще вже вмирати з нудьги у класі, ніж страждати від наслідків дії караючого бабусиного зілля. Щоранку я тільки те й роблю, що чекаю, коли ж це все закінчиться. Припускаю, що у середній школі буде нічим не краще.

Так воно і є. Першого навчального дня в школі Томаса Доуза я приходжу одягнутий у поношені й занадто довгі Арранові штани, білу сорочку з потертим коміром, заплямовану краватку в синьо-золотисто-чорні смуги і темно-синій блейзер, що явно на мене завеликий, хоч бабуся й підкоротила рукави. Усе в мене старе й поношене, за винятком хіба що дешевенького телефону. Він у мене «про всяк випадок». Аррану лише нещодавно дозволили мати телефон, тож я здогадуюся, що бабуся передбачає ймовірність таких «про всяк випадок» ситуацій.

Прикладаю телефон до вуха, і мою голову переповнює шум. Мене дратує вже те, що доводиться його скрізь носити. Перед тим, як іти до школи, я ховаю телефон за телевізором у вітальні: вони цілком пасують одне одному, адже телевізор останнім часом теж викликає у моїй голові легеньке шипіння.

Завдяки Аррану й Деборі подорож до школи й назад стає більш-менш стерпною. На щастя, Джессіка вже

покинула наш дім, бо хоче стати Ловчинею. Ловці – це елітний загін Білого відьмацтва, Рада залучає їх для переслідування британських Чорних магів. Бабуся каже, що Ловців дедалі частіше наймають інші європейські Ради, бо в Британії вже майже не залишилося представників Чорного відьмацтва. Ловцями переважно стають жінки, хоча трапляються серед них і здібні чоловіки. Вони нещадні й радикальні, а отже Джессіка буде там на своєму місці.

Від'їзд Джессіки означає, що я чи не вперше в житті можу відпочити вдома, але тепер мене турбує середня школа. Я благаю бабусю, щоб не віддавала мене туди, бо це буде катастрофа. Вона відповідає, що чаклуни повинні «вписуватися» в громаду фейнів, «навчатися до них пристосовуватися», і що дуже важливо, щоб і я цьому навчився, бо тоді зі мною «все буде гаразд». Жодна з цих фраз не має стосунку до мого життя.

Фрази, що приходять мені в голову, фрази, що їх я очікую почути, фрази, якими мене змалюють, це «бридкий замазура», «ропуха» і найпопулярніша з давніх часів «дупа волова». Я готовий, що мене обзиватимуть дурнем, смердюхом і жебротою, і що якийсь ідіот чіплятиметься до мене, бо я не вдався зростом, але мене це мало обходить. Нехай собі дражняться, це буде тільки один раз.

До цього я готовий, а от до чого я зовсім не готовий, так це до шуму. Шкільний автобус – це казан, що вирує галасом, кпинами і дратівливим сичанням мобілок. У класах не набагато краще, бо там повно комп'ютерів, що видають високочастотний свист. Той свист пронизує мою голову, і хоч я затикаю вуха пальцями, він анітрохи не слабшає.

І ще одна проблема, чи не найбільша, полягає в тому, що в моєму класі є Анналіза.

Анналіза – Біла відьма, з родини О'Браєнів. До нашої школи ходять також усі її брати, крім Кірена, бо він одного віку з Джессікою і вже закінчив школу. Ніел одноліток Дебори, а Коннор – Аррана.

У Анналізи довге світле волосся, що виблискує на її плечах, немов розтоплений білий шоколад. Вона має блакитні очі й довжелезні світлі вії. Вона часто сміється, сяючи своїми рівнесенькими білосніжними зубами. Її руки неймовірно чисті, її шкіра медового кольору, а нігті на пальцях іскряться. Її шкільна сорочка завжди ідеально свіжа, немовби її прасували щойно хвилину тому. Навіть шкільний блейзер виглядає на ній елегантно. Анналіза походить з родини Білих магів, кров яких з давніх-давен не була занечищена жодними фейнами, а з Чорними магами їх пов'язує лише те, що дехто з її предків або сам їх убивав, або був ними замордований.

Я знаю, що мені треба триматися якомога далі від Анналізи.

Першого ж навчального дня вчителька просить нас написати щось про себе. Одну-дві сторінки. Я тупо дивлюся на аркуш, а той не менш тупо дивиться на мене. Я не знаю, що писати, та навіть якби знав, все одно не зміг би нічого написати. Я спромогаюся вивести друкованими літерами зверху на сторінці своє ім'я, але й це мене дратує. Моє прізвище, Берн, дісталося мені від покійного чоловіка моєї матері. До мене воно не має жодного стосунку. Я закреслюю його олівцем, а тоді зішкрябую. Мої долоні вологі від поту. Роззираюся довкола й бачу, що інші учні вже діловито щось там строчать, а вчителька ходить поміж рядами, дивлячись, що вони пишуть. Коли вона підходить до мене, то запитує, в чому річ.

– Я не знаю, що мені писати.

– Ну, може, напиши, що ти робив улітку? Або розкажи про свою родину. Цим тоном вона говорить з найтупішими учнями.

– Ага, добре.

– То ти впораєшся без моєї допомоги?

Я киваю, не відводячи очей від аркуша паперу.

Коли вона відходить далі і схиляється над аркушем іншого учня, я нарешті щось пишу.

Я маюти братер таі сестра моя братр Арран
вн єдобри а Дебрає розмна

Знаю, що написав погано, але не можу нічого з цим удіяти.

Ми передаємо свої есе вчительці, і дівчина, що збирає їх, зиркає на мене, побачивши мій аркуш паперу.

– Що? – питаю я.

Вона починає реготати й каже:

– Моєму братові сім років, але він пише краще.

– Що?

Вона перестає сміятися, каже:

– Нічого... – і мало не падає, поспішаючи віддати наші роботи.

Я дивлюся, чи ще хтось хихотить. Двійко учнів за моїм столом стискають у руках олівці, пильно їх розглядаючи. Ті, що сидять ліворуч, якусь секунду регочуться, але вже наступної миті замовкають і втуплюються у парти. Те ж саме стається з учнями праворуч від мене, за винятком Анналізи. Вона не дивиться на стіл, а усміхається мені. Я не можу зрозуміти, з мене вона сміється, чи ні. Мушу відвести погляд.

Наступного дня в мене нічого не виходить на уроці математики. Учителька, на щастя, швидко збагнула, що

якщо не звертати на мене уваги, я сидітиму собі тихенько і не завдам жодної шкоди. А от Анналізою важко знехтувати. Вона відповідає на одне питання, безпомилково. Відповідає на друге, знову вірно. Коли відповідає на третє питання, я легенько обертаюся на сидінні, щоб подивитися на неї, і знову неочікувано натрапляю на її погляд і усмішку.

Третього дня на уроці мистецтва хтось ненароком торкається моєї руки. Чистесенька, медового відтінку рука тягнеться повз мене по вугільний олівець. На зворотньому шляху манжет її блейзера зачіпає мою долоню.

– Чудовий малюнок.

– Що?

Я дивлюся на свій ескіз чорного дрозда, що дзьобає крихти на порожньому дитячому майданчику.

Але я не можу думати про дрозда і ескіз. З голови не йде одна думка: «*Вона заговорила до мене! Вона так привітно заговорила до мене!*»

Тоді я думаю: «*Скажи їй щось!*» Але нічого не відбувається, лише в моїй спорожнілій голові відлунює: «*Скажи їй щось! Скажи!*»

Серце гупає в грудях, а кров пульсує в судинах у ритмі цих слів.

«*Скажи їй щось!*»

Панічно підбираючи слова, я спромогаюся лише на таке: «Я люблю малювати, а ти?» і ще: «Тобі добре вдається математика». На щастя, Анналіза іде геть, перш ніж я наважуюся це вимовити.

Вона перша Біла відьма поза колом моєї родини, яка усміхнулася мені. Перша. Одна-єдина. Я ніколи й не думав, що таке може статися; можливо, ніколи вже й не станеться.

І ще я знаю, що мушу триматися якнайдалі від неї.

Але ж вона була такою привітною зі мною. А бабуся казала, що нам треба «пристосовуватися», «вписуватися» і таке інше, а ввічливість – це ж теж частина цього всього. Отож наприкінці уроку я спромагаюся скерувати власні кроки в напрямку до неї.

Я простягаю їй малюнок.

– Як тобі? Я вже закінчив.

Я готовий почути щось жахливе, глузування з малюнку або з мене. Хоча чомусь не думаю, що Анналіза таке вчинить.

Вона усміхається й каже:

– Дуже гарно.

– Ти так гадаєш?

Вона не розглядає більше малюнок, а дивиться прямо на мене й каже:

– Ти ж і сам знаєш, що це чудово.

– Непогано... мені не зовсім вдалася дорога.

Вона регочеться, але відразу припиняє сміх, коли я зиркаю на неї.

– Я не сміюся з тебе. Прекрасна робота.

Знову дивлюся на малюнок. Пташка вийшла непогано.

– Можеш мені подарувати? – запитує вона.

Що?

Що вона з цим зробить?

– Усе гаразд. Я просто не подумала. Але це чудовий малюнок, – вона ховає свій власний малюнок і йде геть.

Відтоді Анналіза завжди примудряється сідати поруч зі мною на уроках мистецтва і опинятися в тій самій команді на уроках фізкультури. Решту часу ми перебуваємо в різних за рангом групах. Я в групах найнижчого рівня, а вона – найвищого, тож ми не надто часто бачимося.

Наступного тижня на уроці мистецтва вона раптом запитує:

– Чому ти ніколи не дивишся на мене довше однієї секунди?

Я не знаю, що відповісти. Мені здається, що це триває набагато довше.

Кладу свій пензлик у баночку з водою, повертаюся до неї й дивлюся. Бачу усмішку, очі, медову шкіру і...

– Дві з половиною секунди, не більше, – каже вона.

Для мене це тривало значно довше.

– Я ніколи не думала, що ти будеш сором'язливий.

Я не сором'язливий.

Вона підсувається до мене й каже:

– Мої батьки казали, щоб я не розмовляла з тобою.

Тепер я вже не відводжу від неї погляду. Її очі іскряться.

– Чому? Що вони про мене сказали?

Вона легенько червоніє, а блиск її очей ледь тьмяніє. Так і не відповідає на моє запитання, але їхні застереження, мабуть, не аж такі страшні, щоб відлякати Анналізу.

Увечорі того дня я розглядаю себе в дзеркалі ванної кімнати. Знаю, що зростом я нижчий за більшість хлопців мого віку, але не набагато. Усі завжди кажуть, що я брудний, але ж я постійно блукаю лісом, а там важко залишатися чистим, до того ж я не розумію, чого усіх так дратує бруд. Хоча мені подобається те, що Анналіза така охайна й чиста. Не знаю, як це їй вдається.

Заходить Арран, щоб почистити зуби. Він вищий за мене, але ж він і старший на два роки. Думаю, Анналізі мали б подобатися такі хлопці, як він. Вродливі, делікатні й розумні.

Заходить також Дебця. Нам тут тепер тіснувато. Вона також чистенька, хоч і не така, як Анналіза.

– Що ти робиш? – питає вона.

– А як тобі здається?

– Мені здається, що Арран чистить зуби, а ти захоплено розглядаєш у дзеркалі свою чарівну мармизу.

Арран штурхає мене ліктем і шкіриться пінистою посмішкою.

Моє відображення також намагається зобразити подобу посмішки і накладає зубну пасту на щіточку. Я чищу зуби і дивлюся собі в очі. Я маю чаклунські очі. У фейнів очі однобарвні. А всі чаклуни, яких я бачив, мають проблиски в очах. У Аррана очі ясно-сірі зі срібними проблисками, у Дебці зелено-сірі з ясно-зеленими і срібними проблисками. Анналіза має блакитні очі із сріблисто-сірими іскорками, що спалахують і мерехтять, особливо, коли вона піддражнює мене. Дебора і Арран не бачать цих проблисків, і бабуся теж; вона каже, що тільки деякі чаклуни володіють такою здатністю. Я не казав їй, що коли я дивлюся на себе в дзеркало, то не бачу сріблистих проблисків, і що мої чорнющі очі мають темні трикутні проблиски, що поволі обертаються та й не є, властиве, жодними проблисками. Вони не сліпучо-чорні, а порожні й бездонні, мов чорне провалля.

Брати Анналізи, Ніел і Коннор, мають блакитні очі із срібними проблисками. Завдяки їхньому світлому волоссю, довжелезним кінцівкам і вродливим обличчям у них відразу взпізнаєш братів О'Браєн. Я уникаю Анналізу під час перерв і обіду, бо знаю, що їй буде непереливки, якщо її брати побачать нас разом. Мені страшенно не подобається, що вони можуть подумати, ніби я їх боюся, але я дійсно не хочу, щоб Анналіза потрапила в халепу, а в цій величезній школі дуже легко обходити будь-кого стороною, якщо цього бажаєш.

Завершується перший навчальний місяць. З неба сіється той приємний імлистий дощик, що швидко зволожує шкіру

й очищає її. Я притулився до стіни спортивного залу, розмірковуючи над тим, які можуть бути альтернативи уроку географії, коли раптом з-за рогу з'являються Ніел і Коннор. Їхні посмішки свідчать про те, що вони знайшли того, за ким шукали. Я не відступаю від стіни, але посміхаюся їм у відповідь. Це має бути значно цікавішим за дельту Міссісіпі.

Ніел починає перший:

– Ми бачили, як ти розмовляв із нашою сестрою.

Я не знаю, коли це було і де, але не маю наміру розпитувати, а просто дивлюся на нього, ніби кажучи: «Ну, і що з того?»

– Тримайся від неї подалі, – застерігає Коннор.

Вони мають непевний вигляд, не знаючи, що їм робити далі.

Я мало не регочуся з їхньої неспроможності, але й далі нічого не кажу, чекаючи, чи все на цьому й закінчиться.

Так воно, можливо, і було б, але тут за їхніми спинами виникає Арран, гукаючи:

– Що діється?

Вони на очах міняються, повертаючись до нього. О'Браєни не бояться Аррана і не хочуть показати йому, що були зі мною занадто обережні.

Кажуть одночасно:

– Пішов звідси.

Коли він не підкоряється, Ніел підступає до Аррана.

Арран наполягає на своєму:

– Я залишаюся з братом.

Лунає дзвоник, що сповіщає про закінчення обідньої перерви, і Ніел штовхає Аррана в плече зі словами:

– Шуруй до свого класу.

Арран змушений відступити на крок, але потім знову наближається, кажучи:

– Я нікуди не піду без брата.

Коннор дивиться на Аррана, напіввідвернувшись од мене, і мені аж занадто спокусливо бачити перед собою його скроню. Я щосили вдаряю його лівим хуком. Перш ніж тіло Коннора торкається асфальту, я припадаю до землі за Ніеловою спиною, а тоді боляче штрикаю його ліктем попід коліно. Він також падає, причому так раптово, що я ледве встигаю ухилитися. Я й досі біля самої землі, тож двічі б'ю Ніела в пику і мушу спритно підвестися, щоб узятися за Коннора. Підхоплююся, луплю Ніела ногою в бік, він відкочується від мене, а я ще встигаю вдарити Коннора черевиком по спині, не даючи йому піднятися. Ніел, одначе, більш небезпечний, бо кремезніший і міцніший з них двох, тож я біжу до нього, але він хутко відкочується ще далі. Я хочу хвицьнути його ногою, але Арран хапає мене за плечі, напрочуд міцно, й відтягує геть. Я не надто пручаюся. З мене й цього досить.

Арран обіймає мене, і ми рушаємо назад до шкільної будівлі. Він тримає мене сильно, тулячи до себе, але біля самого входу відштовхує. І робить це сердито.

– У чому справа? – не розумію я.

– Чого ти смієшся?

Невже я сміявся? Я навіть не усвідомив цього.

Арран заходить у школу, виставивши руки, немовби захищаючись від мене. Двері з грюкотом затраскуються за ним.

БІЛЬШЕ БІЙОК, ТРОХИ КУРІННЯ

Того дня я більше не вертаюся до школи. Прямую до лісу і вже звідти приходжу додому, розраховуючи час так, щоб мій прихід збігся з поверненням Аррана й Дебори. Очікую, що Арран щось мені скаже, але він вирішив провчити мене мовчанкою. Так триває цілий вечір. Сподіваюся, він полагіднішає, як настане час лягати спати. Та коли заходжу в спальню, Арран уже вимкнув світло і накрився з головою. Я знову вмикаю світло і притуляюся спиною до дверей.

– Я завтра розповім про бійку бабусі.

З-під ковдри не лунає жодного слова.

– Ти ж знаєш, що битися нормально? Майже всі хлопці б'ються. Було б дивно, якби я цього не зробив.

Далі тиша.

– Я сміявся, бо ми їх відлупцювали. Відчув полегшення. Бо ж якщо подивитися правді в очі, на моєму боці був лише ти; вони мали явну перевагу.

Жодної реакції.

– Це ж не означає, що я якийсь диявол.

Нарешті Арран сідає і дивиться на мене.

– Ти знаєш, що вони скажуть, ніби це ти все затіяв?

Звичайно, знаю. Я знаю, що навіть якби я не бився, навіть якби обходив Анналізу десятою дорогою навіть, якби

впав перед ними навколішки й почав лизати черевики Ніела й Коннора, нічого б не змінилося; вони робитимуть те, що їм подобається, і казатимуть те, що їм подобається, і всі їм повірять. Арран і досі не змирився з тим, що для мене не існує жодної надії. Він має жалюгідний вигляд.

Я сідаю на ліжко й запитую:

– Тебе часто дістають за те, що ти мій родич?

– Я твій брат.

Арран дивиться на мене цим своїм поглядом найлагіднішої людини в світі.

– Гаразд, і часто тебе дістають за те, що ти мій брат?

– Не дуже.

Він зовсім не вміє брехати, але я ще більше люблю його за те, що він принаймні намагається це зробити.

– До того ж, – каже Арран, – я прожив ціле своє життя з Джессікою. Порівняно з нею всі ці причепи – аматори.

Цікаво, коли Ніел і Коннор почнуть мені мстити? Найбільше мене тривожить те, що вони вчепляться за Аррана, та вони його не рухають. Можливо, усвідомлюють, що це виглядатиме доволі безглуздо, і краще вже мститися відразу мені.

Після тієї бійки я щодня йду зі школи під час обідньої перерви і весь час тиняюся навколишніми вуличками, уникаючи О'Браєнів і будь-кого іншого, але така поведінка досить жалюгідна, тож за якихось кілька тижнів я відчуваю, що з мене досить цих переховувань.

Стою спиною до стіни в тому самому місці, що й перед першою бійкою, коли з-за рогу з'являються Ніел і Коннор. Я знаю, що цього разу вони вже краще підготувалися, але гадаю, якщо мені вдасться відразу взяти верх над Ніелом, я матиму непогані шанси супроти них.

О'Браєни біжать до мене, і я бачу, що вони таки *дійсно* підготувалися краще: Ніел тримає в руці цеглину.

Найліпшим захистом є атака. Я це десь чув. Тому я кидаюся на них, вигукуючи якомога гучніше всіляку гидоту і лайки.

Ніел від здивування губиться, я відштовхую його, пробігаю далі й завдаю удару Коннору, який мчав услід за братом. Але Ніел якимось чином розвертається й хапає мене за блейзер. Я вириваюся від нього, але Коннор охоплює мене руками, притискаючи до тіла мою лівицю. Намагаюся лупнути його правицею, але не встигаю.

Ніел б'є мене у скроню цеглою, а Коннор учепився за мене, як кліщ.

Тоді я отримую удар по спині, знову, мабуть, цеглиною. Але й далі тримаюся.

А тоді **ГУП!**

Я відчуваю цей глухий удар по хребту і ціпенію.

Мене, наче той цвях, хочуть прибити до асфальту.

Коннор відсмикує від мене руки.

Він вирячився на мене. Блідий, з роззявленим ротом. Переляканий.

Потім він зникає.

Асфальт поволі-поволі наближається до мого обличчя, і я встигаю подумати, що асфальт ніколи ще так дивно не поводився, і я не розумію, чому...

Моє тіло холодне... і лежить на чомусь твердому. Розчавлена щока притиснута до чогось твердого. Я відчуваю смак крові.

Але зі мною все нормально. Химерно, але нормально.

Розплющую очі. Все якесь сіре й розмите.

Фокусую зір. Ага, цей майданчик... пригадую...

Я не рухаюся. Цеглина поруч, лежить на асфальті. Вона також нерухома. Мабуть, у неї також був не найкращий день.

Знову заплющую очі.

Я в лісі біля дому. Майже не пам'ятаю, як я тут опинився. Лежу на спині, дивлячись у небо, і відчуваю біль у цілому тілі. Не сідаю, а просто обмацую обличчя пальцями, міліметр за міліметром, поволі наближаючись до тих його частин, що найбільше постраждали.

Губа розбухла й затерпла, зуб хитається, а язик чомусь запалений і пече, у мене закривавлений ніс, праве око набрякло, а з рани над лівим вухом сочиться кров і ще якийсь липучий слиз. На голові в мене величезна, мов купол, ґуля.

Бабуся миє мені обличчя і кладе примочки на синці, що виступили на спині й на руках. Голова знову починає кривавити, і бабуся голить волосся довкола рани, і також прикладає туди зілля. Робить це мовчки після того, як я розповів їй, з ким бився.

Дивлюся в дзеркало і усміхаюся своєю розпухлою губою. Синці в мене під очима чорні, але з'являються й інші кольори – фіолетовий, зелений, жовтий. Праве око набрякло і не розплющується. Ніс розпух і болить, але він не зламаний. Волосся над лівим вухом поголене, а шкіру вкриває густий шар жовтавої мазі.

Бабуся дозволяє мені не йти в школу, аж поки загоїться око. На щастя, до того часу починає заростати волоссям й лиса латка над вухом.

Першого ж дня, коли я повернувся до школи, Анналіза сідає біля мене під час малювання. Шепоче:

– Вони мені розповіли, що накоїли.

Поки був удома, я багато думав про Анналізу та її братів. Знаю, що найрозумніше було б уникати її, і майже певний, що вона б також обходила мене стороною, якби я її про це попросив. Я навіть приготував для цього невеличку промову, щось типу: «Прошу не розмовляти більше зі мною, а я не розмовлятиму з тобою».

Але Анналіза каже:

– Мені так прикро. Це все моя провина.

І те, як вона це говорить – так, ніби їй насправді прикро, так, ніби вона по-справжньому засмучена, – розлючує мене. Я знаю, що це не її провина, і навіть не моя. Тому забуваю про свою ідіотську промову і про свої ідіотські наміри й натомість торкаюсь її руки кінчиками пальців.

Під час уроків мистецтва ми з Анналізою шепочемося й дивимося одне на одного, до того ж, тепер я можу робити це значно довше, ніж дві з половиною секунди. Але мені вже хочеться дивитися на неї наодинці, і їй також. Ми починаємо міркувати над тим, як нам побути разом, на самоті.

Розробляємо план про зустріч у районі Еджгілу – невеличкого пагорка по дорозі зі школи до Анналізиного дому. Та щоразу, коли я запитую, чи нині відповідний для цього день, Анналіза хитає головою. Брати пильнують її, не відступаючи ні на крок, коли закінчуються уроки й вона залишає школу.

Але пильнують не тільки Анналізу. Відколи я повернувся до школи, Арран і Дебора вважають своїм обов'язком відпроваджувати мене від автобуса до класної кімнати. Арран супроводжує мене додому, пропускаючи обід, щоб не покидати мене самого.

Не зважаючи на Анналізу, школа стає дедалі нестерпнішою. Шум у моїй голові не припиняється, і хоч я докладаю

неймовірних зусиль, щоб не звертати на нього уваги, інколи мені просто хочеться видерти його геть із голови або заверещати від розпачу.

Минуло кілька тижнів після мого побиття, і в моїх мізках безперестанку щось сичить. Ми на уроці комп'ютерних технологій, і я не знаю, чим нам треба займатися, мене це не цікавить, мені байдуже. Я кажу, що мені треба в туалет і виходжу з класу, тим паче, що вчителя це, здається, мало обходить.

У тиші коридору я відчуваю полегшення і, не маючи що робити, прямую до вбиральні.

Заходжу туди саме тоді, коли з кабінки виходить Коннор.

Якусь мить я оцінюю свої шанси, а тоді кидаюся на нього, завдаючи шквалу ударів. Коли він падає на підлогу, добиваю його ногами.

Коннор не чинить опору, лише захищається. Він навіть не намагається вдарити у відповідь. Мене зупиняє не він, а містер Тейлор, учитель історії, що проходить поблизу. Відтягає мене від Коннора, і я відчуваю запах поту від його грудей, до яких містер Тейлор мене міцно притискає, поки Коннор звивається на підлозі і скавулить, мов пес.

Містер Тейлор каже Коннору:

– Якщо в тебе якесь серйозне пошкодження, лежи і не рухайся, а якщо ні, вставай, щоб я тебе оглянув.

Коннор кілька секунд лежить, а тоді підводиться.

На мою думку, він виглядає не так уже й погано.

– Ідіть зі мною. Обидва.

Це не прохання і навіть не наказ, а щось на зразок втомленого зауваження.

Містер Тейлор так міцно тримає мене за зап'ясток, що той аж побілів. Ми стрімко прямуємо вздовж безлічі

порожніх коридорів зі скрипучими підлогами, а потім залишаємо Коннора в медичному кабінеті, про існування якого я й не підозрював. Тоді містер Тейлор тягне мене до кабінету директора, і врешті-решт ми зупиняємося на килимі перед столом секретарки.

Містер Тейлор пояснює ситуацію секретарці, та киває головою, стукає до кабінету директора і заходить туди. Уже за хвилину вона з'являється знову і запрошує нас зайти.

Тільки зараз, коли я стою перед письмовим столом містера Брауна, містер Тейлор відпускає мій зап'ясток і важко сідає біля мене на стілець. Стілець скрипить під його вагою.

Містер Браун клацає на клавіатурі комп'ютера і не підводить голову.

Містер Тейлор пояснює, що застав мене за бійкою.

Упродовж його розповіді і навіть трохи довше містер Браун не припиняє клацати клавішами. Таке враження, що він читає щось на екрані. Тоді важко зітхає, повертається до містера Тейлора і дякує йому за пильність.

Містер Браун ще раз важко зітхає, а тоді вперше переводить погляд на мене. Роз'яснює мені правила належної поведінки, повідомляє, що я буду покараний, і наказує вертатися у свій клас. Він, вочевидь, не вперше зіштовхується з подібною ситуацією, тож уся процедура напучування триває не більше п'яти хвилин.

Я мушу вертатися в клас. Урок комп'ютерних технологій ще не закінчився.

– Ні.

Це слово злітає з моїх вуст мимоволі, раніше, ніж я встигаю щось подумати.

– Що? – не розуміє містер Браун.

– Ні. Я не повернуся у клас.

– Містер Тейлор відведе тебе туди, – рішуче каже містер Браун і знову повертається до свого комп'ютера.

Містер Тейлор крекче, підводячись зі стільця.

Я штовхаю його, не даючи встати.

– Ні.

Хапаю клавіатуру містера Брауна й висмикую її з-під його рук, що зависають над порожньою поверхнею стола. Розбиваю клавіатуру об бічну стінку комп'ютера, а тоді зіштовхую це все на підлогу.

– Я сказав ні!

Містер Тейлор ще й далі сидить на стільці, але знову хапає мене за зап'ясток і смикає до себе. Я не опираюся, навпаки – врізаюся за інерцією в нього, і ми гепаємося на підлогу. Містер Тейлор розмахує руками, немовби намагається злетіти. Але цього не стається. Містер Тейлор падає на спину, а я, на відміну від нього, приземляюся м'яко і вивільняюся від нього.

Зриваюся на ноги й вибігаю з кабінету.

Я не певний, чи цих моїх учинків буде достатньо, щоб мене вигнали зі школи, отож хапаю стілець секретарки і жбурляю його за вікно, а тоді, прямуючи до виходу, вмикаю сигнал пожежної тривоги. Для більшої певності розтрощую вітрове скло директорової машини секретарчиним стільцем, що дуже доречно впав тут неподалік.

Коли я приходжу додому, мене там уже чекає поліція.

Мушу повернутися у школу, але тільки один раз, щоб офіційно вибачитися перед містером Брауном і містером Тейлором. Чомусь мені не потрібно вибачатися перед Коннором. Бабуся нарікає на необхідність заповнювати всілякі форми і на постійні візити дільничого. Мені призначили п'ятдесят годин громадських робіт.

Нас – таких, що покарані громадськими роботами, – четверо. Ми маємо прибирати спортивний центр. На мою думку, дні минали б значно швидше, якби ми чимось займалися – бодай прибирали, – але Ліам, найстарший серед нас і найдосвідченіший у справах громадських покарань, цього не сприймає. Першу годину ми вдаємо, що не можемо знайти швабри і щітки; принаймні, я це вдаю, бо Ліам просто безцільно тиняється довкола. Тоді ми йдемо надвір для перекуру. Раніше я ніколи не палив, але Джо в цьому експерт, він уміє пускати кільця та ще й так, що крізь великі кільця пускає менші. Він навчає мене усім цим премудростям.

Вряди-годи до нас виходить м'язистий молодик із приймальної спортцентру і каже нам вертатися й мити приміщення. Ми не звертаємо на нього уваги, і він забирається геть.

Більшість часу я сиджу собі, курю і слухаю розмови інших хлопців.

Ліама багато разів ловили під час крадіжок. Він хапає все, що трапиться під руку: коштовності і мотлох, корисні речі й барахло. Для нього важить сам факт крадіжки, а не те, що вкрадене. Джо піймали, коли він намагався поцупити щось у крамниці, а Браян угнав машину, щоб покататися, а тоді розбився на ній, і досі має на шиї бандаж.

Коли ми не куримо, то блукаємо собі спортивним центром. Інколи я ношу швабру. Суботні ранки найбільш клопіткі. Ми з Джо любимо спостерігати за секцією карате. Це дитяча секція, де є і початківці, і володарі чорних поясів. Надивившись, ми знову йдемо надвір курити.

Однієї суботи, після карате, ми помічаємо у Браяна дорогі кросівки «Найк». Він каже:

– Пора набирати форму. Мені вже зняли з шиї бандаж.

Ліам погоджується:

– Точно, чувак. Я завжди кажу: захотів – зробив.

Ми з Джо лягаємо спинами на невисокий мур і дістаємо наші «Мальборо». Я відпрацьовую серію з трьох кілець, щоб найменше проходило посередині крізь два інші. Мені вже майже вдається, аж тут із аварійного виходу вигулькує якийсь тип і кричить:

– Хто з вас гівнюків забрав мої кросівки?

Я припиняю видмухувати кільця і дивлюся на пацана. Він один із тих, хто володіє чорним поясом, хоч зараз у джинсах і босий.

Ліама з Браяном як вітром здуло.

– Ану, віддавайте. Негайно! – пацан з чорним поясом насувається на нас із Джо.

Я не підводжуся, а тільки показую йому свою ногу в брудних черевиках і кажу:

– У мене їх нема.

Джо сідає і б'є по стіні п'ятками своїх старих сірих кедів, нічого не кажучи. Він видмухує просто в обличчя хлопця кільце диму, а тоді ще й розкішний сигароподібний струмінь, що проштрикує по центру перше кільце.

Я теж сідаю й кажу:

– Ми бачили, як ти займався кунг-фу.

– Карате.

– Ну, так... карате. Маєш чорний пояс?

– Так.

– Якщо зіб'єш мене з ніг, я знайду тобі твої кросівки.

Джо регоче.

– Ага, кидай йому виклик.

– Але якщо я тебе зіб'ю з ніг, ти подаруєш їх тому, хто їх має.

Пацан з чорним поясом не розмірковує над цим ані секунди. Він на голову вищий за мене і на кілограмів десять

важчий і, припускаю, не вбачає у мені суперника. Одразу стає в стійку й каже:

– Ну, давай.

Я витягаю з рота сигарету і простягаю руку, немовби передаючи її Джо, але водночас відштовхуюся ногами від краю мура і стрибаю на хлопця, вдаряючи його колінами в плечі. Він каменем падає на землю, а я встигаю приземлитися на ноги.

Тримаюся від нього осторонь. Він аж піниться з люті.

Усвідомлюю, що випустив з рук сигарету і хочу її підняти, але цієї миті, як у якомусь фільмі про кунг-фу, невідомо звідки з'являється вчитель карате. Він невисокого зросту, має років п'ятдесят на вигляд, і з тієї породи людей, з якими краще не зачіпатися. На відміну від хлопчиків з його секції, він явно завдавав у житті набагато більше ударів, ніж отримував.

Проте вчитель каже пацану з чорним поясом:

– Угода є угода, Томе. Він виграв. А тобі треба бути спритнішим.

Джо хихотить.

Містер Карате ставить пацана з чорним поясом на ноги й забирає геть.

Якомога недбаліше підношу сигарету й затягуюся.

Містер Карате гукає мені:

– Це зілля тебе вб'є.

Джо видмухує велетенське кільце диму, але воно має якусь чудернацьку форму, бо він аж труситься від сміху.

Коли каратисти зникають, Джо запитує:

– Ти плануєш так довго жити, щоб загнутися від раку легенів?

П'ЯТЕ ОПОВІЩЕННЯ

Через тиждень після мого виключення зі школи бабуся каже, що навчатиме мене вдома сама. Мені це дуже подобається. Жодної школи. Жодного «пристосування». Жодного «вписування».

Вона каже:

– Це та сама школа, тільки вдома.

Дістає старі Арранові підручники, ручки, папір, і ми сідаємо за кухонний стіл. Працюємо над деякими вправами, дуже повільно. Я ледве можу прочитати питання, а бабуся крокує кухнею, поки я пишу для неї абетку. Подивившись на мою писанину, вона відкладає геть Арранові підручники.

Після обіду ми йдемо на прогулянку в ліс і ведемо розмову про дерева й рослини, а також розглядаємо через лупу лишайник.

Коли Арран приходить додому, бабуся просить, щоб він посидів зі мною, поки я читатиму. Арран дуже терплячий, а я не соромлюся, коли з ним, та все це відбувається вкрай повільно і виснажливо. Бабуся стоїть і спостерігає за нами. Пізніше вона каже:

– Підручники тобі не допоможуть, Натане. Мені явно забракне терпіння або вміння навчити тебе читати. Якщо хочеш цьому навчитися, Арран мусить з тобою попрацювати.

– Мені байдуже.

Хоч я знаю, що Арран наполягатиме на тому, щоб я так легко не здавався.

– Як знаєш. Але тобі ще треба буде багато чому навчитися.

Наступного дня ми з бабусею вирушаємо в першу нашу поїздку до Уельсу. Нам треба дві години їхати поїздом. Надворі холодно й вітряно, хоч і немає дощу. Ми йдемо поміж пагорбів, і мені страшенно цікаво бачити, де живуть дикі звірі та рослини, як вони виростають, де їм добре.

Першої теплої квітневої ночі ми залишаємося ночувати надворі. Я тепер ніколи вже не захочу спати в хаті. Бабуся розповідає мені про зірки й пояснює, як різні фази місяця впливають на трави, що їх вона збирає.

Ми знову вдома, і бабуся вчить мене робити настоянки, але порівняно з нею я дуже незграбний, мені бракує її інтуїтивного розуміння, як різні рослини взаємодіють або нейтралізують одна одну. Але я принаймні навчаюся основам того, як вона виготовляє зілля, як кожен її доторк і навіть подих додає нові чари. І ще я навчаюся, як робити простенькі цілющі примочки для загоювання порізів, пасту для витягування отрути і снодійне, але розумію, що ніколи не зможу виготовити нічого чародійного.

У мене є карти Уельсу, і я повинен добре їх вивчити. Я легко читаю мапи, бо це ж малюнки, і я бачу краєвиди у своїй уяві. Довідуюся, де розташовані всі ріки, долини і гори, як їх перетинати, де можна знайти прихисток і воду, де я зможу плавати, вудити рибу і ставити пастки.

Невдовзі я вже мандрую до Уельсу сам, нерідко залишаючи дім на два-три дні, сплю на природі й користуюся її дарами.

Коли я вперше опиняюся там сам, то лягаю на землю. Лежання на валлійській горі ні з чим не можна порівняти.

Намагаюся це усвідомити: мені приємно бути з Арраном, просто спостерігати за ним і тішитися його неквапливою й миролюбною натурою. Це дуже для мене важливо. І ще я щасливий з Анналізою, по-справжньому щасливий, коли бачу, яка вона прекрасна, і забуваю, хто я такий. Це також для мене важливо. Але лежання на валлійській горі – це щось зовсім інше. Краще. Це справжній я. Справжній я і справжня гора, і ми існуємо й дихаємо в унісон, як одне ціле.

Мені дванадцять років, і настає пора наступного Оцінювання. Я це ненавиджу, але опановую себе, намагаюся змиритися зі ще одним днем у Раді, з радниками, які зважують і обмірюють мене, аби тільки бути знову вільним. Наприкінці Оцінювання вони розпитують бабусю про моє навчання, хоч і так безсумнівно знають, що мене вигнали зі школи. Бабуся стисло їм усе пояснює, але не згадує про наші поїздки. Оцінювання проходить нормально. Мій Остаточний код, як і раніше, «*Не встановлено*».

Минає тиждень, і ми отримуємо нове оповіщення. Сидимо довкола кухонного столу, і бабуся його зачитує.

Оповіщення про постанову
Ради Білого відьмацтва Англії, Шотландії та Уельсу

З метою забезпечення надійного захисту Білого відьмацтва було узгоджено, що будь-які переміщення Напівкодових (Б 0.5/Ч 0.5) поза межами їхнього зареєстрованого місця перебування повинні бути схвалені Радою заздалегідь, перш ніж вони вирушать у подібні подорожі. Будь-який Напівкодовий суб'єкт, виявлений у несхваленому попередньо місці, буде обмежений у всіх своїх майбутніх пересуваннях.

– Це вже занадто. Він що, має бути під домашнім арештом? – обурюється Дебора.

– Невже вони знають, що Натан мандрує до Уельсу? – занепокоюється Арран.

– Хтозна. Але припустімо, що так, вони знають. Думаю, радники це дозволили, бо... – бабуся замовкає на півслові.

Але я розумію перебіг її думок. Рада могла використовувати мене з метою виманити Маркуса, спокусити його можливістю побачити мене, а варто буде йому з'явитися, як вони нападуть і вб'ють його... вб'ють нас. Але тепер вони, здається, вирішили обмежити свободу моїх пересувань.

Дебора також, мабуть, подумала про Маркуса. Вона каже:

– Можливо, це має якийсь стосунок до тієї родини на північному сході, на яку напав Маркус.

Ми всі на неї дивимося.

– Ви що, не чули? Їх усіх замордували.

– Звідки ти знаєш? – дивується бабуся.

– Збираю всю можливу інформацію. Нам усім треба бути пильними. Заради Натана... та й нас усіх, якщо вже на те пішло.

– А яким чином ти збираєш інформацію? – цікавиться Арран.

Дебора якусь хвилю вагається, а тоді набирається відваги й каже:

– Я подружилася з Ніелом.

Арран хитає головою.

– Я просто ловлю кожне його слово й кажу йому, який він гарний і розумний, і... він багато чого мені вибовкує.

Арран нахиляється до Дебори, напевне, для того, щоб застерегти, та перш ніж він встигає відкрити рота, вона рішуче каже:

– Я не зробила нічого поганого. Я просто розмовляю з ним і слухаю його. Що тут поганого?

– А коли він верзе всіляку гидоту про Натана? Що ти тоді кажеш?

Дебора зиркає на мене.

– Я з цим не погоджуюся.

– І ти йому суперечиш?

Я ще ніколи не чув, щоб Арран говорив настільки глузливо.

– Арране! Мені здається, це чудовий хід, – втручаюсь у розмову я. – Бабуся каже, що Рада постійно використовує шпигунів. Це цілком нормально боротися з ними їхніми ж методами. І я погоджуюся з Деборою, вона не робить нічого поганого.

– І доброго нічого не робить.

Я підходжу до Дебори, цілую її в плече й кажу:

– Дякую тобі, Деборо.

Вона обіймає мене.

– Ну, і що ж ти довідалася, Деборо? – запитує бабуся.

Дебора набирає повні груди повітря.

– Ніел казав, що минулого тижня Маркус замордував одну родину: чоловіка, жінку і їхнього сина-підлітка. Ніелового батька у зв'язку з цим викликали на екстрені збори Ради.

– Не можу повірити, щоб він усе це розповів тобі, – знову хитає головою Арран.

– Ніел любить хизуватися своєю родиною. Він уже, мабуть, разів десять повторював мені, що Кірен готується стати Ловцем і що під час усіх випробувань він виявляється найкращим – якщо, звичайно, його не випереджає Джессіка. Кірен, очевидно, страшенно хоче, щоб його першим завданням стало розслідування цього вбивства.

– І що то була за родина? – запитує бабуся.

– Ніел сказав, що то була родина Ґреїв. Жінка була Ловчинею, а чоловік працював у Раді. А ти їх знаєш?

– Чула це прізвище, – відказує бабуся.

– Ніел казав, що Ґреї оберігали якийсь Феїрборн, за яким полював Маркус. Я не знаю, що таке той Феїрборн; навіть не певна, що сам Ніел це знає. Коли я запитала в нього про це, він, мабуть, усвідомив, що й так забагато вибовкав, і після цього не захотів узагалі зі мною розмовляти.

Я не кажу нічого. Невідомо, з якої причини мій батько щойно вбив ще трьох осіб, серед яких був і хлопець лише на кілька років старший за мене. Сталося якесь непорозуміння? Він намагався пояснити їм, що не бажав насправді нічого лихого, що не хотів завдати їм шкоди... Він тільки хотів отримати Феїрборн. Йому, можливо, був потрібен цей невідомий Феїрборн, але вони не хотіли його віддати, не хотіли його слухати... Вони напали на нього, і він почав оборонятися і...

Бабуся каже:

– Я напишу в Раду і попрошу для тебе дозволу подорожувати в Уельс.

– Що? – я навіть не розчув, що вона сказала.

– У Оповіщенні йдеться про те, що для поїздок тобі потрібне схвалення. Я напишу в Раду й отримаю цей дозвіл.

– Ні. Я не хочу, щоб вони знали, куди я їжджу. Мені не потрібен їхній дозвіл.

– Ти плануєш мандрувати без того, щоб я їх ставила до відома?

– Будь ласка, бабусю. Просто попроси, щоб вони дозволили мені ходити в наш ліс, у крамнички і такі інші місця. Місця, до яких мені байдуже.

– Але ж, Натане, тут написано... – бабуся дивиться на пергамент, – «Будь-який Напівкодовий суб'єкт, виявлений у несхваленому попередньо місці, буде обмежений у всіх своїх майбутніх пересуваннях».

– Я знаю, що там написано. І знаю, що я хочу робити.

– Тобі дванадцять, Натане. Ти не розумієш, що вони...

– Бабусю, я розумію. Я все розумію.

Пізніше того вечора, коли я вже роздягаюся, Арран починає зі мною розмову. Мабуть, про це його попросила бабуся. Він каже, що я «маю заново все обміркувати», «можливо, попросити дозволу мандрувати до якогось одного місця в Уельсі» і таку іншу дурню. Дорослу дурню. Бабусину.

Я йому кажу на це:

– Чи не міг би я, будь ласка, просити дозволу піти в туалет?

Він нічого не відповідає, тож я жбурляю на підлогу джинси, стаю навколішки і благаю:

– Чи не міг би я просити дозволу піти в туалет? Будь ласка?

Він теж стає навколішки й мовчки обіймає мене. Ми так і завмираємо. Він пригортає мене, а я й далі лютий на нього, я хочу завдати йому болю.

Згодом я теж його пригортаю, але тільки ледь-ледь.

МІЙ ПЕРШИЙ ЦІЛУНОК

Рада дає мені дозвіл відлучатися лише на кілька кілометрів від дому, щоб відвідувати місцеві крамнички і гуляти в лісі. Минає рік, а тоді ще один. Мої тринадцяті й чотирнадцяті уродини – це єдині, так би мовити, хмари на обрії, але після чергових Оцінювань мій Остаточний код і далі «*Не встановлено*». Бабуся, як і раніше, передає мені свої знання про зілля й рослини. А я мандрую до Уельсу також, як і раніше, сам. Я вже навчився, як виживати на природі взимку, як передбачати погоду і як давати собі раду з дощем. Я ніколи не залишаю дім довше, ніж на три дні, і завжди пересуваюся вкрай обережно. Постійно змінюю маршрути і стежу за тим, чи не сидять у мене на хвості потенційні шпигуни.

Я весь час думаю про батька, але мої плани зустрітися з ним залишаються доволі невиразними. А ще я дедалі більше думаю про Анналізу. Я ніколи й не переставав думати про неї, про її волосся, шкіру й усмішку, але коли мені минуло чотирнадцять, ці думки стали усе нав'язливишіми. Я хочу ще раз і по-справжньому побачитися з нею, і ці плани стрімко стають усе виразнішими.

Я не такий дурний, щоб тинятися десь біля її хати або біля школи, але ж у нас є ще Еджгіл – пагорб, де ми колись мали намір зустрітися.

Я йду туди.

Пагорб нагадує перекинуту догори дном чашу: пласка верхівка, стрімкі схили і стежка довкола підніжжя. З південного боку на ньому є кам'янистий уступ, з якого видно всю рівнину з широкими зеленими луками, що розмежовані оточеними живоплотом сільськими дорогами й позначені нечисленними цяточками будинків. Пагорб порослий лісом, з високими і стрункими деревами, але на крутих схилах майже немає рослинності. Піщаниковий уступ шорсткий і покраяний вздовж і впоперек глибокими розколинами. Біля підніжжя кручі – пласкиий клаптик голого ґрунту. Він цегляного кольору, піщаний і запорошує мені черевики.

Видряпатися на цей уступ доволі легко, бо там є великі й доступні опори для рук і ніг. Коли я сиджу зверху на пласкій піщаниковій плиті, то через кривизну пагорбу не можу бачити стежку біля підніжжя, але вряди-годи чую голоси людей, що вигулюють собак, а також вигуки й гамір дітей, що неквапливо повертаються додому зі школи. Якби хто-небудь, крім Анналізи, наблизився до кручі, я мав би море часу, щоб зникнути звідси геть.

Кожнісінького шкільного дня я чекаю на уступі. Одного разу мені здається, ніби я чую, як вона щось говорить комусь зі своїх братів, тож я перелажу на інший бік пагорба і прямую додому.

Уже пізня осінь, і ось я зауважую за вигином схилу, як сяйнуло білизною Анналізине волосся.

Зосереджуюся на тому, щоб якомога недбаліше розмахувати ногами, звісивши їх з краю кручі.

Анналіза не підносить голову, аж поки долає найстрімкішу ділянку шляху. Вона сповільнює ходу, побачивши мене, і озирається довкола, але не зупиняється, аж поки не

опиняється прямо піді мною. Дивиться вгору, усміхається і червоніє.

Я так довго чекав, щоб побачити її, і знаю, що хочу сказати, але не знаю, з чого почати, бо всі слова, які підготував, здаються тепер недоречними. Я усвідомлюю, що вже не розмахую ногами, і знову зосереджую на них увагу. Навіть дихаю тепер якось кумедно.

Анналіза дряпається на скелю. Це вона теж робить елегантно, і за кілька секунд уже вмощується біля мене й починає розмахувати ногами в унісон зі мною.

За якусь хвилю я нарешті відважуюся заговорити.

– Ти змусиш повідомити Раду, що мала контакт зі мною.

Вона перестає гойдати ногами.

Я їй нагадую:

– Згідно з постановою Ради Білого відьмацтва всі, кого це стосується, повинні доповідати Раді про будь-які контакти між Напівкодовими і Білими відьмолітками.

Анналіза знову починає розмахувати ногами.

– А я не мала контакту.

Тепер я відчуваю, як відчайдушно гупає моє серце: кожнісінький його удар мало не розбиває мені груди.

– Крім того, в мене дуже погана пам'ять. Моя мама постійно нарікає, що я все забуваю. Спробую не забути й повідомити її про те, що бачила тебе, але маю передчуття, що це також вилетить мені з голови.

– Радий, що мене легко забути, – бурмочу я, дивлячись на її червоні від пороху шкільні черевички, що то з'являються, то зникають.

– Я ніколи не забуваю про тебе. Я пам'ятаю всі твої малюнки і всі до одного рази, коли ти дивився на мене в класі.

Я мало не падаю зі скелі. *Всі до одного рази*?

– І скільки ж разів я дивився на тебе в класі?

– Першого дня двічі.

– Двічі?

Я знаю, що це було тільки раз. Відчуваю на собі її погляд, але й далі розглядаю її черевички.

– Ти здаєшся таким... нещасним.

Чудово.

– Ніби тебе щось мучить.

Я спромагаюся на сміх.

– Ага, досить точне визначення.

Здається, ніби все це вже було колись давно.

– А другого дня десять разів, – каже Анналіза.

Тільки раз, і тепер я знаю, що вона мене піддражнює.

– Але третього дня тільки двічі, а це був той день, коли я сіла біля тебе на уроці мистецтва, а ти навіть тоді не подивився на мене, лише втупився у того свого горобця.

– То був чорний дрізд, і я його малював.

– Я вже було подумала, що ти поборов свою сором'язливість, але ти ще й досі не поглянув на мене.

Вона перестає розмахувати ногами і випростує їх перед собою, а тоді вдаряє одним черевичком об другий, і ті падають додолу.

– Я не сором'язливий і дивився на тебе.

– Я маю на увазі ось сюди.

Відчуваю, що вона показує на своє обличчя, але й далі не відводжу очей від того місця, де погойдувалися її ноги. Тоді повертаюся й ковтаю слину. Анналіза прекрасна, як завжди. Волосся кольору білого шоколаду і ясно-медова шкіра, ледь-ледь смаглява і ледь-ледь зарум'яніла. Але вона не усміхається.

– Ти знаєш, які дивовижні в тебе очі? – запитує вона.

Ні.

Вона штовхає мене плечем.

– Не будь таким набурмосеним, коли я говорю тобі компліменти.

Підсувається ближче, зазирає в мої очі, а я дивлюся на сріблисті проблиски, що мерехтять у блакиті її очей, рухаючись то швидше, то повільніше, а то немовби наближаючись до мене.

Анналіза кліпає й відхиляється зі словами:

– Може, й не такий уже сором'язливий...

Вона відштовхується від кручі й м'яко падає на землю внизу. Круча доволі висока.

Я стрибаю вслід, а коли приземляюся, вона починає тікати від мене, мов газель, а я женуся за нею довкола узгір'я, аж поки вона раптом каже, що мусить уже йти.

Залишившись сам, я лягаю на плиту з піщаника й переживаю все це заново. Намагаюся продумати, що маю їй сказати наступного разу. Комплімент, хоча б такий, як я почув від неї про свої очі, типу: «Твої очі, мов ранкове небо», «Твоя шкіра нагадує оксамит», «Мені подобається сонячне сяйво у твоєму волоссі». Це все звучить так банально, і я знаю, що ніколи не зможу таке вимовити.

Ми зустрічаємося через тиждень, і тепер уже Анналізина черга виглядати набурмосеною і розглядати власні черевички.

Я здогадуюся, в чому річ.

– Про мене говорять погані речі?

Вона відповідає не відразу, можливо, перераховує подумки все, що чула.

– Кажуть, що ти Чорний чаклун.

– Мене б убили, якби це була правда.

– Ну, але кажуть, що ти більше подібний на батька, ніж на матір.

І тут я раптом усвідомлюю всю небезпеку.

– Мусиш іти звідси. Ти не повинна мене бачити.

Анналіза зненацька повертається, щоб глянути мені просто в очі, й каже:

– Я не дбаю, що там хто говорить. І до твого батька мені байдуже. Мені не байдуже до тебе.

Я не знаю, що сказати. Що можна на це відповісти? Але я роблю те, що завжди хотів зробити – беру її за руку й цілую.

Відтоді ми щотижня зустрічаємося, сідаємо на кручі й розмовляємо. Я розповідаю Анналізі про своє життя, але тільки частково, про бабусю, Аррана і Дебору. Я ніколи не згадую про Уельс і свої мандрівки туди, хоч і хотів би цим поділитися. Але боюся. І ненавиджу себе за це. За те, що не можу бути відвертим з нею через цей мій жахливий, хворобливий страх, бо щоменше вона знатиме, то безпечніше буде для неї.

Вона розповідає мені про своє життя. Її батько і брати видаються з її слів чоловічими версіями Джессіки, тоді як її мати – це незвичайно безсила Біла відьма. Анналізине життя доволі жалюгідне, і порівняно з ним моє існування вдома здається вільним і затишним. Вона ніколи не чула про Оцінювання і не вірить мені, аж поки я описую їй білявого члена Ради, що сидить ліворуч від голови Ради. Анналіза каже, що він дуже подібний на її дядька, Соула О'Браєна.

Я запитую її про те, що завжди мене цікавило. Скільки тут узагалі є Напівкодових? Вона не знає, але спробує довідатися від батька, який працює в Раді.

Наступного тижня вона каже, що на її запитання він відповів: «Тільки один».

Іншого разу вона запитує:

– А чи знайшла вже Дебора свій Дар?

– Ні. Їй поки що не вдається. Вона занадто логічна.

– Ніела також це дратує. Він страшенно хоче навчитися ставати невидимим, як Кірен і мій дядько, але я не думаю, що це його шлях. Він не хотів, щоб церемонію його Дарування виконувала мама. Сказав, що матиме більше шансів отримати невидимість від тата. Але я не думаю, що це йому допоможе. Кірен пив мамину кров, а не татову. Гадаю, що Дар має певний стосунок до відповідної особи: він є в тобі від народження, а чари Дарування просто допомагають йому проявитися. Ніел аж занадто відвертий як для невидимок.

– Ага, мені теж здається, що це працює саме так. Джессіка от уміє маскуватися. І брехати їй завжди вдавалося дуже природно. Дар пасує їй ідеально. Але вона пила бабусину кров, а з бабусиного боку в нашій родині ні в кого не було цього Дару.

– Мені здається, що я отримаю Дар зілля й настійок.

– Моя бабуся має цей Дар. Вона розумна, але керується ще й інстинктами. Мабуть, тому їй це добре вдається. Ти схожа на неї. У неї потужний Дар.

– Не думаю, що мій Дар буде аж таким потужним. Напевне, в цьому я буду схожа на маму.

Анналіза не часто помиляється, але тут я з нею зовсім не погоджуюся. Беру її руку й цілую.

– Ні, в тебе буде потужний Дар.

Щоки Анналізи вкриваються рум'янцем.

– Цікаво, як буде з тобою? Інколи ти буваєш диким і неприборканим, і я тоді думаю, що ти матимеш той самий Дар, що і твій батько. Але потім ти стаєш такий ніжний, і я вже не певна... можливо, ти будеш схожий на матір. Тільки це не будуть настійки і зілля.

Упродовж навчального року – взимку, навесні й на початку літа – ми й далі зустрічаємося раз на тиждень. Діємо обережно й постійно змінюємо дні зустрічей, а самі зустрічі тривають коротко. Ми взагалі не зустрічаємося під час канікул і свят.

Я гладжу Анналізине волосся, дивлячись, як воно спадає з-поміж моїх пальців. А вона розглядає мою долоню і проводить по ній кінчиками пальців. Каже, що може передбачити мою долю, читаючи лінії руки.

Вона каже:

– Ти будеш могутнім чаклуном.

– Так? І наскільки могутнім?

– Надзвичайно, – знову немовби пестить мою долоню. – Так, це чітко видно. Ось у цій лінії. Ти здобудеш незвичний Дар. Мало хто такий має. Зможеш обертатися на тварин.

– Звучить непогано.

Я обхоплюю рукою її волосся й дивлюся, як воно струменить додолу.

– Але тільки на комах.

– Комах? – відпускаю її кучері.

– Ти зможеш обертатися лише на комах і жуків. Найкраще тобі вдаватиметься гнойовий жук.

Я хихочу.

Вона й далі пестить мою долоню.

– Ти закохаєшся в когось по самісінькі вуха.

– У людину чи в гнойового жука?

– У людину. І ця особа кохатиме тебе вічно, навіть коли ти будеш гнойовим жуком.

– І що то буде за особа?

– Цього я не бачу... бо тут у тебе бруд на руці.

Я торкаю її щоки пальцями. Вона завмирає і не заперечує проти цього. Мої пальці рухаються від щік довкола її

вуст, тоді до підборіддя й шиї, а тоді знову до щік, угору до чола, тоді поволі вниз повз кінчик її носика і знову до вуст, і там завмирають. І вона їх цілує. Потім ще раз. А я нахиляюся до неї, і наважуюся забрати пальці лише тоді, коли їх змінюють мої губи.

І ось ми тулимося одне до одного, а мої вуста, руки, груди, стегна, все моє тіло відчайдушно прагне злитися з нею.

Я не можу відірвати від неї своїх уст.

Здавалося б, так минуло хіба кілька хвилин, але коли ми врешті-решт спромагаємося відхилитися одне від одного, вже досить пізно й темно.

Коли прощаємося, вона бере мою долоню й цілує вказівний палець, а я відчуваю на шкірі її вуста, язик і зуби.

Ми домовилися про зустріч через тиждень. Наступного дня час тягнеться невимовно довго. А ще наступного – ще повільніше. Я не знаю, чим зайнятися, все, що я годен робити – це чекати. Усе моє єство прагне бачити її. Я весь охоплений сум'яттям.

Нарешті настає день нашої зустрічі. Проте спершу ніяк не розпочнеться ранок, потім він тягнеться цілу вічність, бо просто не бажає перетворюватися на полудневу пору...

Я чекаю на плиті з піщаника, лежачи на спині, дивлячись у небо і дослухаючись до Анналізиних кроків. Кожен звук примушує мене напружуватися, а коли я нарешті чую, як вона дряпається вгору схилом, то стрімко перевертаюся на бік і сідаю. За вигоном пагорка зблискує її біляве волосся, і я стрибаю вниз із кручі. Приземляюся навкарачки з напівзігнутими ногами, торкаюся лівою рукою землі, а правицю, трохи хизуючись, виставляю вбік. Тоді випростовуюсь і рушаю до неї.

Але щось негаразд, щось геть не так.

Анналізине обличчя викривлене... нажахане.

Я вагаюся. Іти до неї? Чи втікати? Що робити?

Я роззираюся.

Це щось пов'язане з братами, але я їх не бачу й не чую. Справа ж не в Раді... чи може?..

Крокую вперед. І тут з'являється чоловіча постать, що стоїть поруч із Анналізою. Він був тут увесь час, тримаючи Анналізу за плече, підштовхуючи її вгору схилом і не відпускаючи її. Тільки що він був невидимий.

Кірен.

Старший брат Анналізи високий, як і решта її родини, але в нього кремезні плечі, а його волосся не просто біляве, а рудувато-біле, не таке густе й дуже коротко підстрижене. Він не відводить від мене очей, нахиляючись трохи вперед і говорячи щось нечутно для мене на вухо Анналізі.

Анналіза страшенно напружена. Вона не киває, а смикає головою у відповідь Кірену. Дивиться кудись перед собою, не на мене, а в порожнечу. Кірен забирає руку з її плеча, і вона біжить, спотикаючись, додолу схилом.

ЧБ

Кірен перекрив мені усі долішні шляхи до втечі. Зверху, ліворуч од мене, насувається Коннор; праворуч підходить Ніел. Я міг би стрімко збігти схилом униз, але Анналіза казала мені, що Кірен дуже спритний. Я міг би шугонути ліворуч або праворуч, але Кірен уже зовсім близько, і якщо він такий спритний, то...

Кірен шкіриться і підкликає мене до себе.

Ні, це не найкращий варіант.

Я обертаюся й біжу до скелі з піщаника. Я вже не раз дерся нею вгору і знаю кожен виступ і кожен карниз. Можу вилізти туди з заплющеними очима. Кірен нізащо мене не впіймає, бо він ще досить низько на схилі. Та кількасекундна затримка дозволила Ніелу й Коннору виграти час, і тієї миті, коли я опинився нагорі, Коннор уже встиг підбігти до мене і, не зупиняючись, штовхнути мене щосили в груди до краю кручі.

Я падаю спиною, ледве встигаючи обернутися в повітрі, щоб упасти знову навкарачки на голу землю, опинившись у тій самій позиції, що й хвилею раніше. Я добре приземлився, і тепер мені не залишається нічого, як мчати схилом униз. Та не встигаю я піднести з землі руку, як отримую удар чоботом у бік, мені скручує шлунок, забиває дихання, і я падаю долілиць на землю.

Починаю відповзати. Отримую черговий удар по ребрах. Іще один. Чоботи шурхають біля мого обличчя, запорошуючи його курявою і піском, а тоді один із них наступає мені на потилицю, притискаючи до землі.

– Сідай йому на ноги, – підказує Коннору Кірен. – Ніеле, тримай йому руки.

Ніел хапає мене за руки і притискає їх до землі своїми руками й ногами, сидячи в мене на голові. Я ледве можу дихати, затиснутий під його спітнілими штанами. Я геть нічого не можу вдіяти. Нічого не бачу, крім сірої вовни, тільки чую, як важко дихає Ніел, і хапає повітря, нервово хихочучи, Коннор. Я не здатен поворухнутися.

Кірен каже:

– Конноре, ти знаєш, що це таке?

Коннор спочатку замислюється, а тоді відповідає:

– Мисливський ніж.

Я починаю звиватися, хрипіти і осипати їх прокльонами.

– Міцно його тримай, Ніеле. Якщо точніше, то це французький мисливський ніж. Французи роблять розкішні ножі. Глянь на це лезо. Воно так гарно складається назад у держак. Чудовий дизайн. Швейцарці вигадують всілякі модні штучки для своїх ножів, але найголовніше – це щоб було добре лезо.

Я чую, як на мені роздирають футболку, спину обвіває холодне повітря. Починаю брикатися і проклинати їх на чім світ стоїть.

– Тримай його міцно і заткай йому рота ось цим.

Ніелові ноги зрушують з місця, у мене в роті опиняється моя ж футболка, я намагаюся вкусити Ніела, та лезо ножа чиркає по моїй спині, і я пробую вивернутися від нього, але воно ніде не зникає, і ось уже кінчик леза мало не встрягає у мою ліву лопатку.

– Почну, мабуть, звідси. Гадаю, що саме ця половина є Чорна.

Вістря впивається в мене. Біль поволі пронизує цілу мою спину, я кричу у футболку, проклинаючи все на світі, але мої крики приглушені.

Кірен сичить мені у вухо:

– Тобі ж Ніел казав триматися подалі від нашої сестри, Чорне лайно!

Він знову застромлює лезо в мою ліву лопатку, і я стискаю щелепи й кричу, поки він робить черговий надріз.

Тоді Кірен зупиняється і каже:

– Треба було послухати його.

Потім робить наступний повільний надріз.

А я верещу, мов навіжений, і благаю, щоб хтось прийшов мені на поміч.

Та він робить ще один надріз, а тоді ще, і мені залишається тільки репетувати й молитися.

– Перерва.

Ніхто не видає жодного звуку. Але в моїй голові гамір. Моя голова сповнена гамірного благання. Благання зупинити його. Не дайте йому, будь ласка, ну будь ласка, й надалі чинити те ж саме!

Кірен каже:

– Гарно тут, Конноре, скажи? Чудовий краєвид.

Я припиняю благання й дослуховуюся.

Коннор не відповідає.

Ніел каже:

– Кірене, він весь кривавить.

Його голос стурбований.

– Я мало не забув. Дякую, Ніеле, що нагадав. Маю трохи порошку з табору, – Кіренів голос наближається до мене. – Його вживають під час Покарань.

І я знову вдаюся до благань, молю мало не в повен голос, щоб він більше цього не робив, прошу його, благаю.

– Він зупиняє кровотечу. Бо ж не випадає, щоб Чорний чаклун помер від кровотечі. Я чув, що це трохи болить. Ну, але зараз побачимо.

І тут я починаю молитися. Лише уявно, в голові, але я молюся і благаю. «*Не треба, прошу, будь ласка, не треба, не треба, ні, ні, ні...*»

– Гей! Очуняйся!

Мені вже легше дихати. На моїй голові не сидить Ніел. А в роті немає кляпа з футболки.

– Пробудися.

Я тільки бачу чорний чобіт, добре начищений, але поцяткований піском і краплинками крові. Я знову заплющую очі.

У вусі лунає Кіренів голос, він так близько, що я чую його дихання.

– Як ти? Нормально?

Мені страшно.

Спина більше не болить. Але з мене вже досить. Я зроблю що завгодно, тільки б він не мучив мене більше. Благатиму й молитимуся, і подумки я й далі прошу: «*Будь ласка, не треба. Будь ласка*». Я не годен це вимовити, не чути жоднісінького слова, але подумки я благаю: «*Будь ласка, не роби цього більше*».

– Ти плачеш. Гей, Ніеле! Конноре! Він плаче.

Тиша.

– Гадаєш, Конноре, що він жалкує? Жалкує, що побив тебе?

Коннор щось бурмоче.

– Можливо. Хоч я не певний. Що думаєш, Ніеле?

– Так.

Я ледве чую Ніела. Його голос сердитий.

– Гаразд... Ну, добре, – і Кірен говорить мені прямісінько у вухо: – То ти шкодуєш, що побив моїх нещасних братиків?

Я хочу погодитися. Я справді хочу погодитися. Подумки кажу, що шкодую. Але не можу видушити з себе жодного слова.

– І ти шкодуєш, що зустрів мою сестру?

З того, як він це каже, я розумію, що він ще не закінчив. Це ще не кінець. Він не має жодного наміру зупинятися на цьому. І що б я не сказав, це не матиме значення. Я можу тільки проклинати його й ненавидіти.

– Чуєш, що я сказав, чи ти шкодуєш, що зустрів мою сестру?

І я ненавиджу його попри всі мої сльози, і крики, і благання.

– І що ти ще з нею робив?

Я б хотів, щоб він про це дізнався, але я йому ніколи й нічого не скажу.

– Мені здається, що ти зовсім не шкодуєш... Це правда?

Звичайно, правда. Я анітрохи не шкодую. Мене занадто переповнює ненависть, аби я міг бодай про щось жалкувати.

– Ну, тоді спробуймо ще раз. З іншого боку. Це мала б бути Біла половина.

Футболка знову опиняється в моєму роті, я і відчуваю лезо з правого боку спини, біля хребта. Усі надрізи, що він досі робив, були з лівого боку, і я знаю, що зараз на мене чекає. Бо до цього йшло; вся його балаканина була тільки приводом для того, щоб я усвідомив, чого мені очікувати.

Надрізи болючі, але я постійно думаю про той порошок. Ось чого я боюся. Але Кірен не поспішає...

– Вставай, вставай!

Ляпас по моїй щоці.

– Ми майже закінчили. Але ще залишилася моя улюблена частина. Найкраще на десерт, так, здається, кажуть, га?

Я вже ні про що не думаю; давно перестав молитися і благати. Дивлюся на пісок. Маленькі зернятка, помаранчеві, цегляно-червонаві, червоні, а деякі крихітні й чорні.

– Хочеш посипати його порошком, Ніеле?

– Ні.

– Ні? Ну, то твоя черга, Конноре.

– Кірене, – Коннор говорить ледь чутно. – Я...

– Заткайся, Конноре! Твоя черга.

Кірен нахиляється до мого обличчя й каже:

– Вважай, щоб це було востаннє, Напівкодове лайно, бо якщо це повториться, спочатку я тобі відріжу яйця, а потім уже виверну геть твої нутрощі..

І я ненавиджу його, проклинаю його і верещу на нього, заглушений власною футболкою.

Темно. Земля піді мною холодна. І все моє нутро холодне, хоча спина й пече вогнем. Я ледве можу рухатися, але мушу загасити цей вогонь. Качаюся по землі. Хтось верещить десь там удалині.

Кричить...

Арранів голос...

Дерева наче вартові, але вони рухаються повз мене.

Пітьма.

– Натане?

Чую лагідний Арранів голос.

Розплющую очі й бачу біля себе його обличчя. Здається, ми на кухні.

Я на столі. Наче курчатко, що його готують до обіду. Бабуся стоїть до мене спиною; вона робить підливку. Дебора несе паруючу миску. Мабуть, у ній картопля.

– Усе буде добре. Ти видужаєш, – каже Арран. Але він каже це якимось дивним голосом.

Дебора ставить миску біля мене, і я знаю, що в ній немає картоплі, і починаю боятися, мені дуже страшно. Вона хоче торкатися моєї спини. І я молю Аррана, щоб він не дозволив їм до мене торкатися.

– Вони мусять промити твої рани. Усе буде добре. Тобі буде добре.

А я благаю, щоб він не дозволив їм до мене торкатися. Хоч не думаю, що зможу вимовити бодай слово.

Він міцніше стискає мою руку.

Я знову прокидаюся. Далі немов курчатко на столі. Арран міцно тримає мене за руку. Моя спина палає вогнем усередині, але холодна зовні.

Арран неголосно гукає:

– Натане?

– Побудь зі мною, Арране.

Сонце зігріває мені обличчя. Моя спина напружена й сіпається в такт пульсу. Я не наважуюся поворушити жодною частиною тіла, хіба що пальцями. Арран і далі тримає мене за руку.

– Натане?

– Води.

– Повертай голову дуже повільно. Я вкладу тобі до рота соломинку.

Кліпаю очима й розплющую їх. Лежу на ліжку під кутом, а моя голова з самого краєчку матраца. Унизу піді мною склянка води з довгою соломинкою.

Попивши, кілька хвилин дрімаю, потім прокидаюся, бо мені закрутило у шлунку. Блюю у миску, що опинилася на місці склянки з водою, і жахаюся, бо на кожен спазм у шлунку, спина відповідає ще болючішим спазмом.

Коли я знову прокидаюся, Арран все ще біля мене. Він промовляє:

– Бабуся зробила тобі напій. Вона каже, що ти мусиш його пити маленькими ковточками.

Напій огидний. Туди, мабуть, домішане снодійне зілля, бо я нічого не пам'ятаю аж до наступного прокидання увечері.

Рухаю пальцями, але біля мене немає Аррана. У кімнаті темно, та я бачу обриси Арранового тіла в його ліжку, він спить. У будинку тихо, проте до мене раптом долинають приглушені голоси, і я легенько повертаю голову, аби побачити хоча б щось крізь щілину в дверях. Бабуся стоїть там з Деборою. Вони розмовляють, і я нашорошую вуха, щоб почути їхню розмову, але потім усвідомлюю, що вони не розмовляють – вони плачуть.

Наступного ранку я прокидаюся і знову відчуваю спрагу. Унизу, на підлозі, стоїть склянка з водою: принаймні, мені вже не доведеться пити те зілля. Я припадаю до склянки і осушую її до дна, гучно сьорбаючи.

– Ти мав пити лише ковточками.

Підводжу голову і бачу Аррана, що сидить бочком на своєму ліжку, тулячись до стіни. Він блідий і має під очима темні кола.

– Як ти себе почуваєш?

Я замислююся над цим і рухаю головою. Спина й далі страшенно напружена.

– Краще. А ти?

Він тре рукою обличчя й відповідає:

– Трохи втомився.

– Принаймні, ти не плачеш, – кажу я. – Я ще ніколи не бачив, щоб бабуся плакала.

Смокчу соломинку, хоч у склянці вже нічого немає, а тоді дивлюся на нього й запитую:

– Аж так погано?

Він не відводить погляд.

– Так.

Якусь мить ми мовчимо.

– Це ти мене знайшов?

– Коли вже стемніло, я пішов шукати в ліс, було близько десятої години. Тебе там не було, тож я обійшов усі вулички. Опівночі мені подзвонила Дебця. Хтось сюди зателефонував і сказав нам, де ти. Дебця думає, що то був Ніел.

Я розповідаю Аррану, що сталося, і про мої зустрічі з Анналізою.

Він не каже нічого, тому я запитую:

– Думаєш, я останній дурень, що зустрічаюся з нею?

– Ні.

– Справді?

– Ви одне одному подобаєтеся. Вона приязна до тебе і ще вона... ну, знаєш... гарна.

Ми знову мовчимо.

– Пообіцяй мені, що більше її не побачиш.

Я втупився в підлогу, думаючи про Анналізу та її усмішку, її очі і вираз її обличчя, коли ми востаннє бачилися.

– Натане. Пообіцяй мені.

– Я ж не останній дурень.

– Пообіцяй мені.

– Обіцяю, що я не останній дурень.

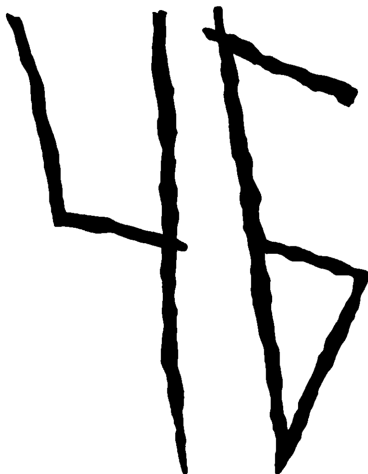
Я й далі не відводжу очей від підлоги.

Арран перетинає кімнату й сідає біля мене. Він лагідно забирає мені з очей волосся і цілує в чоло, шепочучи:

– Прошу тебе, Натане. Я цього не витримаю.

Я швидко видужую, навіть як на відьмолітка, та все одно мушу бути в пов'язках ще принаймні п'ять днів. Стою у ванній спиною до великого дзеркала, а в руках тримаю маленьке бабусине дзеркальце. Арран запитував мене вдень, чи Кірен казав, що він мені зробив. Я вже тоді зрозумів, що в мене не просто порізи.

Від лопаток аж до самого пояса по спині тягнуться два шрами: «Ч» ліворуч і «Б» праворуч.

ПОСТТРАВМАТИЧНИЙ РОЗЛАД

Я знаю, що мушу триматися подалі від Анналізи. Я ж не останній дурень – не намагатимуся побачити її знову, принаймні, не зараз, тільки хочу знати, чи з нею все гаразд.

Відколи в Дебори закінчився шкільний рік, вона вже не мала жодних контактів з Ніелом, якщо не зважати на той телефонний дзвінок, коли він їй повідомив про те, де був я. Та навіть якби вони підтримували зв'язок, я б усе одно не довіряв Ніелу, що б він там не розповідав про Анналізу. Я цікавлюся, чи не міг би передати їй вістку Арран. Він каже, що його вже застеріг від цього Ніел: «Якщо наблизишся до неї, отримаєш те ж саме, що і твій брат». Не думаю, що Ніел міг сказати «твій брат», але суть його застороги зрозуміла, і я кажу Аррану забути про це.

Арран каже:

– Тільки не звинувачуй себе.

Я не звинувачую. У всьому винні Кірен зі своїми братами-ідіотами.

І я певен, що Анналіза також так думає і знає, що я ніколи не хотів завдати їй прикрощів... але я все спартачив. Я був наївний. Я знав, що нам обом загрожують серйозні неприємності, якщо нас упіймають на гарячому, але злегковажив цим. Хоч і вона теж...

Бабуся сидить біля мого ліжка і стирає мені зі спини свої креми. Торкається пальцями моїх шрамів, і я також простягаю руку, щоб їх помацати. Нерівні й неглибокі струпи.

Бабуся каже:

– Загоїлися добре. Таке враження, ніби вони були в тебе роками.

Вигинаю спину, нахиляюся вперед і рухаю плечима. Я вже не відчуваю там болю, і спина зовсім не напружена.

– Трохи допомогли креми, але й ти сам собі допоміг. Ти вже здатний себе зцілювати.

Усі чаклуни можуть зцілювати себе швидше за фейнів. Деякі набагато швидше. Ще деякі – миттєво. І я знаю, що бабуся має слушність. Мені зараз так добре. І я чую дзижчання...

Але процес зцілювання вже завершився. Першої ночі після зняття пов'язок я скручуюся клубочком у ліжку, бо нарешті можу лежати так, як захочу. Мені добре, але недовго. Я починаю обливатися потом, а головний біль, на який досі не звертав уваги, стає таким нестерпним, що мій череп, здається, от-от трісне. Йду на кухню по воду, але мені до горла підкочується нудота, тож я сідаю на сходах біля задніх дверей і миттєво відчуваю полегшення. Так і сиджу біля відчинених дверей, притулившись до стіни. Небо чисте, а повний місяць видається важким і велетенським. Тут тихо, спокійно, і я не відчуваю втоми. Озираюся й бачу, як моя темна й довга тінь простяглася на підлозі, перетинаючи всю кухню. Дістаю з шухляди маленький ножик, роблю це неквапливо, відчуваючи, як знову підступає до горла нудота, поки я в кухні, та варто повернутися на своє місце на сходах, як нудота вщухає.

Тримаю ніж у руці, думаючи, з чого ж почати.

Роблю малесенький надріз вістрем ножа на пучці вказівного пальця. Відсмоктую кров, а тоді дивлюся на ранку, відгорнувши з неї шкірку. Кров знову виступає, я відсмоктую її, пильно дивлюся на ранку й намагаюся її загоїти.

«*Зцілися*», – думаю я.

Виступає більше крові.

Я розслабляюся, дивлюся на місяць, відчуваю ранку і пульсацію пальця. Відчуваю її. Зосереджуюся на ній і на місяці. Це все триває невідомо скільки часу. Довго. Але я знаю – щось відбувається, бо я усміхаюся, не можу стримати усмішку. Чую дзижчання. Це весело. Я знову роблю надріз вістрям ножа на кінчику пальця.

Наступної ночі намагаюся заснути у своєму ліжку, але коли вже темніє, я знову вкриваюся потом і відчуваю нудоту, тому іду надвір, і мені миттєво легшає. Я сплю в саду, і повертаюся у спальню перед тим, як прокидається Арран.

Те ж саме роблю і третьої ночі, проте коли повертаюся, Арран уже вдягається.

– Де це ти був уночі?

Я знизую плечима.

– Ти ж не зустрічаєшся з Анналізою?

– Ні.

– Бо якщо зустрічаєшся...

– Кажу ж, що ні.

– Я знаю, що вона тобі подобається, але...

– Я не зустрічаюся! Просто погано спалося. Було дуже гаряче. Я спав на дворі.

Аррана це не надто переконує. Я виходжу з кімнати і бачу на сходовому майданчику Дебору, що розчісує волосся, вдаючи, ніби не підслуховувала нашу розмову.

Коли ми вже снідаємо на кухні, Дебора нахиляється до мене й каже:

– Уночі було зовсім не гаряче. Ти краще розкажи бабусі, що не можеш заснути.

Я хитаю головою.

Тоді Дебора повідомляє нам усім:

– Я читала про посттравматичний стресовий розлад.

Арран витріщає на неї очі. Я щосили встромляю ложку в тарілку з кашою.

– Реакція на шок буває запізнілою. Типовими є нічні кошмари і флешбеки. Роздратування, гнів...

Я люто зиркаю на неї й набиваю собі повний рот каші.

Бабуся дивується:

– Що ти таке кажеш, Деборо?

– Натан зазнав жахливої травми. У нього безсоння. Він обливається потом.

– А, розумію, – промовляє бабуся. – Натане, тебе мучать кошмари?

– Ні, – заперечую я, ковтаючи кашу.

– Якщо в нього кошмари і якщо він страждає від стресу, не дуже мудро зачіпати цю тему під час сніданку, – зауважує Арран.

– Я просто думала, що бабуся могла б дати йому снодійне зілля.

– Натане, тобі потрібне снодійне зілля? – запитує Арран.

– Ні, дякую, – відповідаю я, напихаючись кашою.

– А чи ти добре спав уночі, Натане? – глузує, вдаючи турботу, Арран.

– Так, дякую, – бурмочу я з повним ротом.

– Але ж чому ти не спав у своєму ліжку, Натане? – наполягає Дебора, дивлячись то на мене, то на Аррана.

Я довбаю тарілку з залишками каші. Арран люто зиркає на Дебору.

– Ти часом не намагаєшся побачити Анналізу? – питає бабуся.

– Ні! – з мого рота на стіл прискають зернятка каші.

Бабуся пильно на мене дивиться.

Чому ніхто мені не вірить?

– Ти так і не сказав нам, чому не спав у ліжку вночі, – не заспокоюється Дебора.

За мене відповідає Арран:

– Ми ж усі знаємо, Деборо, що він любить спати надворі.

Я з силою вдаряю ложкою по столі.

– Я не спав у ліжку, бо мене нудило, ясно! Ось і все.

– Але ж це... – починає було Дебора.

– Прошу помовчати. Усіх вас прошу, – перебиває її бабуся. Вона тре пальцями чоло. – Я мушу вам дещо сказати, – бабуся простягає руку, щоб торкнутися моєї долоні, й каже: – Існує багато різних чуток, про те, що Чорних магів вабить до себе ніч.

Я дивлюся на неї й бачу стурбовані й серйозні старечі очі, що пильно вдивляються в мене. *Вабить Чорних магів*? Невже вона хоче мені сказати, що я певного роду Чорний чаклун, бо кілька ночей спав надворі?

Висмикую від неї свою долоню і встаю.

Арран каже:

– Але ж Натан не Чорний...

– А ще подейкують про їхні слабкості, – каже бабуся. – Деякі Чорні маги не здатні перебувати вночі в приміщенні. Таке подейкують. Хоча невідомо, чи це правда, – Бабуся знову тре собі чоло. – Вони просто скаженіють, перебуваючи вночі у будівлі.

Арран дивиться на мене й хитає головою.

– З тобою такого не станеться.

Бабуся веде далі:

– Я мушу розповісти вам одну історію. Це дуже важливо для Натана.

Я вже стою в кутку кухні. До мене підходить Дебора. Вона обіймає мене і тулиться до плеча, шепочучи:

– Вибач, Натане. Я не знала. Я не знала...

ІСТОРІЯ ПРО СМЕРТЬ САБИ

Саба була Чорною відьмою. Вона вбила Ловця й переховувалася. Елітний загон Ловців на чолі з ватажком на ймення Вірджинія напали на її слід. Полюючи за нею, вони перетнули всю Англію, багато міст і сіл, і невдовзі мали би вже впіймати свою жертву.

Саба була цілком виснажена і, відчайдушно намагаючись урятуватися, зачаїлася в погребі якогось великого будинку на краєчку одного села. Її довели до розпачу, бо інакше вона б навіть не пробувала там ховатися. Адже заховатися від Ловців практично неможливо. Саба мала розуміти, що вони її там вистежать. І так воно й сталося. Ловці знайшли той будинок і спритно його оточили. У Саби не залишилося жодної надії на порятунок. Дехто з Ловців волів узяти погріб приступом, але Вірджинія не хотіла зайвих жертв. До погреба можна було дістатися тільки одним шляхом – через люк, – і Вірджинія наказала перекрити цей вхід рівно на місяць, щоб Саба до того часу або померла, або настільки охляла, що її можна було б узяти в полон без жодних втрат з боку Ловців.

Вірджинія знала, що більшість її Ловців не надто в захваті від цього. Вони прагли помсти, слави і швидкого завершення полювання за Сабою. Вірджинія поставила біля

входу до погреба варту, щоб відьма не вислизнула звідти і щоб жоден із Ловців не посмів порушити її наказ.

Настала ніч, і Ловці повкладалися спати – хто в будинку, а хто в саду. Але ніхто не міг заснути, бо невдовзі після того, як запала темрява, з погреба долинули жахливі крики.

Ловці кинулися до люка, гадаючи, що хтось із них не підкорився наказу Вірджинії і проник у погріб, де його почала катувати Саба. Але ж ні, вартові, як і раніше, стояли біля наглухо закритого входу. Крики й вереск, що долинали з погреба, не припинялися до світанку. Ловці намагалися заснути, затуляючи вуха руками або запихаючи туди клаптики тканини з одягу, але ніщо не рятувало їх від того пронизливого репетування, від якого розколювалася голова. Їм уже починало здаватися, що то вони самі верещать.

Наступного ранку Ловці були вкрай виснажені. Це були міцні й витривалі чоловіки та жінки, але вони тижнями полювали за Сабою і потребували бодай якогось відпочинку.

Наступної ночі верещання поновилося, і знову ніхто не заснув.

Так тривало щоночі, і наприкінці першого тижня Ловці вже почали сваритися й битися між собою. Один Ловець штрикнув ножем іншого, а ще одна дівчина взагалі вчинила дезертирство і втекла. Навіть Вірджинія була в розпачі: вона також не могла заснути й бачила, що в її елітному загоні починається анархія. На восьму ніч, коли знову залунав вереск, вона розлючено підбігла до погреба й почала розкидати геть барикаду, що блокувала вхідний люк. Ловці оточили її зусібіч, не знаючи, що й думати. Їм усім хотілося спуститися туди й покінчити з цими тортурами, але дивлячись, як їхня лідерка, що завжди правила за взірець витримки й самоконтролю, оскаженіло рветься до люка, вони подумали, чи не збожеволіла вона.

Один Ловець виступив уперед і наважився нагадати Вірджинії, що це за її розпорядженням вони заблокували Сабу на місяць, а поки що минув лише тиждень. Вірджинія відштовхнула Ловця геть, кажучи, що вона воліє ризикнути своїм і їхнім життями, аби покласти врешті край цим мукам.

Вірджинія відкрила люк і почала спускатися в погріб разом зі своїми Ловцями, які йшли за нею слідом.

У погребі було темно. Вірджинія запалила смолоскип, щоб освітити підлогу і зорієнтуватися, куди йти поміж численними коробками, ящиками, старим кріслом, пляшками з-під вина і лантухом картоплі. Там були двері до іншого приміщення. Вереск долинав саме звідти. Вірджинія рушила до тих дверей разом зі своїми Ловцями.

Друга кімната здавалася порожньою. Але в найдальшому кутку ледь-ледь можна було розрізнити купку якогось лахміття.

Вірджинія попрямувала туди, відсунула геть лахміття і виявила під ним Сабине тіло. Та була вже напівмертва і божевільна, але й далі верещала. Дряпала собі пазурами обличчя, що всуціль було вкрите струпами. Не могла говорити, бо відкусила власний язик. Але й далі репетувала.

Вірджинія могла б убити її на місці, але сказала, що Сабу треба доправити в Раду для допиту. Хоч Саба була ледь живою, вона залишалася могутньою Чорною відьмою, тож Вірджинія звеліла її зв'язати перед тим, як виносити назовні.

Була вже глибока ніч, але сяйво місяця освітлювало все, немов удень. Коли Ловці винесли Сабу з будинку, вона почала щось мугикати і звиватися. Вірджинія занадто пізно усвідомила, що на нічному повітрі до Саби потроху повертається її могуть. З рота у відьми шугонув вогонь, обпаливши

двох Ловців, які несли її. Вона впала на землю і пропалила вогнем мотузки, що ними була обв'язана. Вірджинія вихопила пістолет і вистрілила Сабі у груди, але Сабі ще вистачило сил ухопитися за Вірджинію й підпалити її теж. Вони обидві були вже охоплені полум'ям, коли син Вірджинії, Клей, прострілив Сабі шию. Відьма впала на галявину біля будинку і нарешті замовкла навіки.

Вірджинія померла від отриманих опіків, а Клей став наступним ватажком Ловців. Він і досі очолює їх.

Бабуся тре руками обличчя й каже:

– Мені це колись давно розповіла одна з Ловчинь. Ми були на тризні за її партнеркою, ще однією Ловчинею. Вона була засмучена і дуже п'яна. Я вивела її надвір і дала трохи зілля, щоб заспокоїти. Ми сиділи на траві й говорили.

Вона розповіла мені, що її партнерка була тією, що вчинила дезертирство. Клей вистежив її і присудив до страти. Натиснути на гачок і вбити свою партнерку примусили саме цю п'яну дівчину, що балакала зі мною.

Дебця похитала головою:

– Вони там усі монстри. Ці Ловці нічим не кращі за...

– Деборо! Перестань! Ніколи не кажи такого, – втрутився Арран.

Я запитую:

– А ким була та Саба?

Бабуся зітхає й каже:

– Матір'ю Маркуса.

Я чомусь навіть не здивований. Відштовхую від себе Дебору і йду на сходи біля задніх дверей.

Приходить Арран і сідає поруч. Нахиляється до мене й каже:

– Це ще нічого не означає.

– Саба була моєї бабусею.

– Але це зовсім не означає, що й ти такий.

Я похитую головою.

– Це відбувається зі мною, Арране. Я це відчуваю. Я Чорний чаклун.

– Ні, неправда. Це твоє тіло, а не ти сам. Справжній ти не маєш нічого спільного з Чорним відьмацтвом. У тебе є якісь гени від Маркуса і якісь від Саби. Але це фізичні ознаки. А будь-якого мага роблять Чорним не фізичні ознаки, не гени і не Дар. Ти мусиш у це повірити. Твої думки і твоя поведінка показують, хто ти такий. Ти не лихий, Натане. У тебе немає нічого зловісного. Ти матимеш могутній Дар... ми всі це бачимо... і лиш те, як ти ним скористаєшся, покаже всім, який ти є – добрий чи поганий.

Я майже йому вірю. Не відчуваю себе лихим, але боюся. Моє тіло викидає незрозумілі мені самому штуки, і я не знаю, що ще воно може вчинити. Таке враження, що в нього є власна, незалежна від мене, воля, і воно веде мене дорогою, якою я мушу йти. Нічні спазми виганяють мене надвір, примушують віддалятися від старого життя... Шум у голові немовби відганяє подалі від інших людей...

Завжди, коли Джессіка казала, що я Напівчорний, бабуся заперечувала: «І Напівбілий теж». І я завжди думав, що в моєму тілі змішалися материнські і батьківські гени, а тепер мені спадає на думку, що в мене батьківське тіло й материнський дух. Можливо, Арран має рацію, що мій дух не лихий, але я мушу миритися з тілом, яке виробляє химерні речі.

Того ранку я вирушаю до Уельсу, маючи намір побути там день або два. Мені так добре спати на природі й користатися з її дарів, а після розмови з Арраном я налаштований

значно позитивніше, ніби я краще тепер знаю, хто я і що я. Це просто інший підхід до речей, ось і все, але це допомагає мені спостерігати за власним тілом і вивчати, на що воно здатне. Я ніби досліджую його збоку, відсторонено, перевіряючи його вміння зцілювати і визначаючи, як саме на мене впливає ніч.

Залишаюся в Уельсі ще на один день, тоді ще на один і ще. Знаходжу якусь занедбану клуню, пробую в ній спати і виявляю, що місяць має великий вплив на те, як я себе почуваю. Коли повня, перебувати у приміщенні найважче, бо вже за якусь годину я починаю трястися і блювати. Коли місяць новий, перебування у клуні цілком стерпне, зі мною нічого не діється, хіба що трохи нудить. Зцілювальні здатності також посилюються під час повні. Перевіряю це, ріжучи собі руку. Ранка після денного надрізу під час нового місяця гоїться вдвічі довше за таку саму ранку, зроблену вночі під повним місяцем.

Минають дні, і я вже багато чого навчився, але знаю, що ні з ким не можу поділитися своїми знаннями, навіть з Арраном. Усе Чорне слід тримати у таємниці, а я знаю, що в мене тіло Чорного чаклуна.

МЕРІ

Я прожив в Уельсі більше місяця. Почуваю себе добре, вивчаючи власне тіло, але мене також проймає неспокій. Мені чомусь здається, що батько за мною стежить. Він бачить усе, що я роблю. Він розважливо киває головою, коли я відкриваю щось нове стосовно власного тіла, схвально усміхається, коли я вправно ловлю зайця, а тоді оббіловую його й готую, чи невдоволено хитає головою, коли я приймаю погані рішення, скажімо, знаходжу незручний прихисток або перетинаю потічок не в тому місці. Я роблю все з цілковитим усвідомленням того, що він дає оцінку моїм діям, і щодня думаю про те, що він може з'явитися.

Мій батько, звісно, так і не з'являється. Інколи мені здається, що це тому, що я Напівбілий, недостатньо Чорний. Але тоді я сам собі пояснюю, що це ще далеко не справжні випробування; головний іспит розпочнеться, коли я стану шукати шлях до нього, і я вже готовий розпочати пошуки.

Через три тижні мені виповниться п'ятнадцять років; я не хочу відбувати ще одну процедору Оцінювання, бо це занадто ризиковно. Я переконаний, що Рада зауважить зміни, що відбуваються з моїм тілом, і тоді мій Остаточний код уже не буде визначений терміном «*Не встановлено*». Ніхто не казав мені, що станеться, якщо я буду визнаний

Чорним чаклуном, але про це не важко здогадатися, враховуючи, що у Британії всіх Чорних магів захоплюють у полон або вбивають на місці.

Я мушу всіх залишити. Але спочатку маю побачити Аррана. Через тиждень йому виповниться сімнадцять, і я хочу бути разом із ним під час його Дарування. Після цього я вирушу на пошуки батька.

Першого ж ранку після мого повернення додому Дебора вручає мені конверт, що прийшов кількома тижнями раніше. Він призначений мені. Я ще ніколи не отримував нічого поштою. Оповіщення завжди приходили на ім'я бабусі. Я очікую побачити якусь нову постанову Ради, але всередині конверта лежить цупка біла картка, на якій щось написано вишуканим шрифтом.

Я передаю картку Аррану.

– Хто така Мері Вокер? – запитує він.

Я знизую плечима.

– Їй виповнюється дев'яносто років. Ти запрошений на святкування її дня народження.

– Ніколи не чув про неї, – дивуюся я.

– А ви її знаєте, бабусю? – цікавиться Арран.

Бабуся хмуриться, але обережно киває головою.

– І?

– Це стара відьма.

– Ну, ми й самі про це здогадалися, – каже Арран.

– Вона... я... я вже багато років нічого про неї не чула й не бачила її.

– Відколи?

– Відколи була молодою. Колись вона працювала в Раді, але потім стала трохи... дивною.

– Дивною?

– Незвичною.

– Хочете сказати, що вона збожеволіла.

– Ну... вона почала по-чудернацьки поводитися, розкидала наліво й направо химерні звинувачення. Спочатку це нікому нічим не загрожувало, крім неї самої, але потім стало зрозуміло, що Мері остаточно втратила глузд. Вона могла пуститися в танок на засіданнях Ради, або виспівувати любовні пісні голові Ради. Її з ганьбою викинули геть. Ніхто їй особливо не співчував.

– А чому вона запрошує на свої уродини Натана?

Бабуся не відповідає. Вона перечитує запрошення, а тоді починає заклопотано заварювати чай.

– То ти підеш туди? – запитує Арран.

Бабуся тримає чайник, збираючись його наповнити. Я кажу:

– Це якась стара божевільна відьма. Не запросила більше нікого з нашої родини. Я її не знаю і не маю права ходити кудись без дозволу Ради, – усміхаюся Аррану. – Тому, звичайно ж, я піду.

Бабуся відставляє чайник, так його й не наповнивши.

До дня народження залишається чотири дні. Упродовж цих чотирьох днів я так і не довідуюся нічого більше про Мері від бабусі, яку турбує тільки те, щоб я запам'ятав маршрут до будинку старої відьми, детальний опис якого знаходиться на зворотному боці запрошення. Там є крихітна мапа з інструкціями і точним часом прибуття до певних пунктів. Бабуся каже, що я мушу дуже чітко виконувати ці вказівки.

У відповідний день я з самого ранку вирушаю до залізничної станції у місті. Сідаю на потяг, роблю пересадку на інший потяг, тоді на автобус і ще на один автобус. Поїздка

триває довго, фактично, я міг би встигнути відразу на два автобуси, що відправлялися раніше, але інструкції дуже точні, і я чітко їх виконую.

Потім ще треба досить довго йти. Я прямую до відповідних місць у гайочку, що показані на мапі, і чекаю, поки настане зазначений час, перш ніж вирушати до наступного пункту. Гайочок перетворюється у справжній ліс, і що далі я в нього заглиблююся, то тихіше там стає. Чекаючи на початок останнього етапу подорожі, я раптом усвідомлюю, що в моїй голові нічого не шумить, і все довкола сповнене блаженної тиші. Я мало не пропускаю той час, коли маю рушати далі, намагаючись визначити, яких саме шумів більше не чую. Але дотримуюся графіка і врешті-решт підходжу до вутлої хижі на невеличкій галявинці.

Ліворуч від хатки – грядки з овочами, праворуч – струмочок, а спереду дзьобають собі щось на землі курчата. Я обходжу хижу з правого боку, щоб напитися водички зі струмка. Вона солодка й чиста. Одним кроком я переступаю струмочок, роблю коло довкруж страшенно занедбаної хатинки, задня стіна якої вже наполовину вгрузла в землю, і мені видно спальню, по якій бігають курчата. Підходжу до малесеньких позеленілих вхідних дверей і обережно стукаю, щоб не проламати напівзогнилі дошки.

– Намарне в такий день сидіти в хаті.

Обертаюся.

Міцний і потужний голос якось не надто пасує цій згорбленій старій відьмі в пом'ятому крислатому капелюсі, мішкуватому й дірявому вовняному светрі, мішкуватих і дірявих джинсах та брудних гумових чоботах.

– Мері? – я не впевнений, бо та постать із віхтем білуватих вусів могла б бути й чоловіком.

– Не мушу питати, хто ти такий, – голос явно жіночий.

– Гмм... З днем народження! – я простягаю їй кошичок з дарунками, але вона навіть не поворухнулася, щоб його взяти.

– Подарунки. Для вас.

Вона й далі мовчить.

Опускаю кошик додолу.

Мері якось незрозуміло чи то хихотить, чи то кахикає, заслинюючи собі підборіддя й витираючи слину рукавом.

– Ти що, ніколи ще не бачив старих відьом?

– Не так, щоб багато... ну, ні...

Моє бурмотіння стихає, коли вона починає пильніше до мене придивлятися.

Зігнута мало не в три погибелі, жінка мусить відступати й повертатися боком, щоб добре мене роздивитися.

– Мабуть, ти не настільки подібний на батька, як мені спочатку здалося. Але таки досить подібний, нічого не скажеш.

– Ви його знаєте... тобто... ви його зустрічали?

Вона не відповідає, але натомість бере в мене кошик і запитує:

– Це мені? Дарунки?

Так, ніби в неї проблеми зі слухом, хоч я думаю, що вона все добре чує.

Мері підходить до струмка й сідає там на травичку. Я вмощуюся біля неї, а вона видобуває з кошика банку з варенням.

– Це сливки?

– Яблука й ожина. З нашого саду. Зварила моя бабуся.

– Ота стара сучка?

Я аж роззявляю щелепу.

– А це? – бере величенький керамічний горщик, запечатаний воском і обв'язаний стрічкою.

– Е-е... це зілля від болю суглобів.

– Гмм! – Мері ставить горщик на траву й каже: – Взагалі-то вона завжди варила добре зілля. Мабуть, ще й досі має потужний дар?

–Так.

– І кошичок гарний. А кошиків ніколи не буває забагато, ось що я зрозуміла, – розглядає його, повертаючи навсібіч. – Якщо ти нині ще нічому не навчився, то запам'ятай бодай це.

Я дурнувато киваю головою і знову неоковирно запитую:

– А Маркуса ви зустрічали?

Мері мене ігнорує, витягаючи останній дарунок – скручений аркуш паперу, обв'язаний тоненькою шкіряною смужкою, яку вона знімає і кладе в кошик, приказуючи:

– І ще шкіряний шнурочок для взуття. Непогано, га? Я вже давно не мала таких уродин... ой, як давно...

Мері розгортає аркуш з моїм малюнком дерев і білочок. Розглядає його якийсь час, а тоді каже:

– Твій тато також любить малювати. Має до цього хист, як і ти.

Справді? Звідки вона це знає?

– Чемні хлопчики кажуть «дякую», коли їм роблять комплімент.

Я бурмочу:

– Дякую.

Мері усміхається.

– Чемний хлопчик. Ну, а тепер буде чай і якийсь тортик... Дев'яносто свічок... Це буде цікаво.

І ось ми вже якийсь час сидимо мовчки на травичці, попиваючи чай із тортиком. Усі дев'яносто свічок, що їх

поволі рахувала Мері, я мусив застромити у невеличкий вишневий тортик, не розуміючи, як вони усі там вмістилися. Свічки запалилися від якогось заклинання, що його пробурмотіла стара, клацнувши пальцями. Вона дмухнула, бризнувши слиною, на свічки, але цього виявилося не досить, щоб їх загасити, тож я просто накрив їх рушничком для чайного посуду. Протягом усього цього часу я так нічого й не довідався від Мері, крім складників тортика, місця, де вона тримала свої свічки, і того, що вона страх як хотіла б, аби хтось вигадав таке заклинання, яке захищало б її город від слимаків.

І ось я питаю, чому вона запросила мене на свій день народження.

Відьма каже:

– Ну, просто мені не хотілося бути самій.

– Чому ж ви тоді не запросили мою бабусю?

Мері відсьорбує зі своєї чашки ковточок охололого чаю і гучно відригує.

– Тебе я запросила, бо хотіла з тобою порозмовляти, а твою бабусю я не запросила, бо не хотіла з нею говорити, – знову відригує. – О, який добрий був тортик.

– А про що ви хотіли б порозмовляти?

– Про Раду і твого батька. Хоч я й не знаю багато про твого батька. Але про Раду знаю. Я працювала там.

– Бабуся мені казала.

Тиша.

– А ти, Натане, що знаєш про Раду?

Я знизую плечима:

– Я мушу після їхніх Оповіщень ходити на Оцінювання.

– Розкажи мені про це.

Я перераховую відомі мені факти.

Поки я говорю, Мері нічого в мене не запитує, тільки киває головою і вряди-годи обслинюється.

– Вони, напевне, вб'ють мене, якщо я прийду на наступне Оцінювання.

– Можливо... хоч я так не думаю. Є одна причина, чому вони цього досі не зробили. І це не тому, що вони такі добрі й великодушні, можеш мені повірити.

– А ви знаєте, яка це причина?

– Я припускаю, що то може бути, – вона витирає рота рукавом, а тоді плескає мене по руці й каже: – Тобі невдовзі треба піти.

Сонце вже сіло за дерева.

– Ага. Вже пізно.

Вона стискає мою руку, мов кліщами.

– Ні, не звідси. Тобі невдовзі треба буде піти зі свого дому. Знайти Меркурію. Вона тобі допоможе. Дасть тобі три дари.

– Але ж мій батько...

– Ти не повинен розшукувати свого батька. Меркурія тобі допоможе. Вона допомагає багатьом чаклунам, що потрапили в халепу. Звичайно, вона очікуватиме за це якусь винагороду. Але вона тобі допоможе.

– А хто така ця Меркурія?

– Вона Чорна відьма. Стара Чорна відьма. Ха! Ти думаєш, що *я* стара. Це *вона* стара. Але її Дар потужний, дуже потужний. Вона може керувати погодою.

– Але ж як вона дасть мені кров? Вона ж не моя мати або бабуся...

– Ні, але вона дуже хитромудра й ділова жінка. Це смішно, але джерелом успіху Меркурії є Рада. Розумієш, багато років тому радники вирішили створити такий собі банк крові Білого відьмацтва, щоб Рада могла організовувати церемію Дарування для тих дітей, які осиротіли.

– І це спрацювало?

– Так, ідеально. Думаю, що заклинання модифіковане, але кров належить батькам або батькам батьків, і три дари передаються у спадщину.

– Чекайте-но, спробую вгадати... Меркурія викрала чиюсь кров – отже, в неї є трохи крові моєї матері.

– Ну, це було не важко вгадати. Будь-який дурень міг підказати Раді, що таке станеться, багато хто це й робив. Та поки Раду застерігали, а Рада заспокоювала всіх, що кров у цілковитій безпеці, Меркурія викрала частину їхніх запасів. Вона ніколи на брала повну пляшку, а лише стільки, скільки треба для того, щоб будь-який відьмоліток, який потрапить у немилість до батьків або Ради, міг звернутися до неї по допомогу. Крім того, є багато настійок, для виготовлення яких потрібна відьмацька кров. Білі маги звертаються до Меркурії, коли їм не здатна допомогти власна громада. А Чорні маги приходять до неї, коли потребують Білої відьмацької крові для виготовлення якогось зілля. Меркурія не допомагає людям безкоштовно, але вона бере плату не грошима, а натурою: обмінює кров на настійки, замовляння, рідкісні інгредієнти, магічними складовими... Ти розумієш, про що йдеться? Вона навчилася, як треба варити зілля і насилати замовляння, хоч це й не її Дар. Вона має доступ до потужних чарів і перетворилася на дуже могутню відьму.

– А як мені її знайти?

– Ой, я навіть не знаю, де вона. Мало хто про це знає. Але є кілька Білих магів, що не сприймають методи Ради або з тієї чи іншої причини розсварилися з її представниками. Меркурія використовує таких людей. А я знаю одну таку людину.

– І я можу їй довіряти?

– Так, ти можеш довіряти Бобу. У нього є власні підстави для того, щоб зневажати Раду. Він мій добрий приятель.

Ми мовчимо. Я думаю, що можу довіряти Мері, а от Меркурія не здається мені надійним способом вирішення моїх проблем. І я хочу побачити батька.

Я кажу:

– Але я думаю, що батько...

Мері не дає мені закінчити речення:

– Так, давай-но поговоримо про твого батька. Я, звичайно, не знаю його аж так добре, твоя бабуся знає його краще за мене...

Я не певний, що правильно все розчув.

– Судячи з виразу твого обличчя, припускаю, що вона ніколи про це не згадувала.

– Ні! Звідки бабуся могла знати Маркуса?

– Невдовзі дізнаєшся. Але спочатку розкажи, що ти знаєш про батька.

Моя голова йде обертом. *Бабуся знає Маркуса.* А отже...

Мері шарпає мою руку.

– Розкажи, що ти знаєш про Маркуса. Ми ще повернемося до твоєї бабусі.

Я вагаюся. Бабуся казала мені ніколи не говорити про Маркуса і сама теж ніколи про нього не згадувала. Але ж увесь цей час вона приховувала від мене цю таємницю...

Я вимовляю голосно й чітко.

– Маркус мій батько. Один із небагатьох Чорних чаклунів, що залишилися ще в Англії.

Я завжди боявся говорити про нього, бо мене могла підслухати Рада, але зараз відчуваю, що мене чує *він*.

Тоді починаю гніватися на нього і на бабусю, і кажу:

– Він могутній і нещадний. Він убиває Білих магів і забирає їхні Дари. Він переважно вбиває членів Ради, а також

Ловців і їхні родини. Його власний Дар, не вкрадений від інших чаклунів, це вміння обертатися... трансформуватися... у звірів. Це означає, що він може пожирати серця чаклунів і відьом, чиї Дари він зажадав. Маркус стає левом або ще якимось звіром, поглинає їхні серця, які ще б'ються, і викрадає їхні Дари…

Я важко дихаю.

– Його матір'ю була Саба; її вбив Клей. Саба вбила матір Клея, Вірджинію. Саба шаленіла, коли залишалася вночі у приміщенні. Так само, як і я. І як Маркус, мабуть. Я добре малюю, і Маркус теж. Я паршиво читаю, і, припускаю, це одна з небагатьох речей, яка й Маркусу погано вдається. У моїй голові постійно звучать якісь химерні шуми, і я можу закластися, що це проблема цілої нашої родини. Маркус ненавидить Білих магів. Я також недолюблюю більшість із них. Але я їх не вбиваю!

Останні слова я кричу кудись аж ген до верхівок дерев.

– Він нікого не залишає живим. Він убиває жінок, дітей, усіх, але він не вбив мою маму. Він, мабуть, убив би Джессіку, Дебору й Аррана, але вони були в бабусі тієї ночі, коли він напав на маму. Він убив їхнього батька.

Мовчанка.

Дивлюся на Мері і говорю вже спокійнішим голосом.

– Він не вбив мою матір. І бабусю він не вбив, хоч ви й кажете, що вони зустрічалися. Ви кажете, що бабуся знає його краще за вас, тож, гадаю, що вони зустрічалися не один раз...

Мері киває головою.

– Отже Маркус знав мою матір. І мати не відчувала до нього ненависті... або страху, або презирства?

– Не думаю.

Я вагаюся.

– Але ж, вони не могли бути... друзями... або коханцями... Це було б...

– Неприпустимо, – каже Мері.

– У такому разі, вони мали б тримати це все в секреті... Хоч бабуся про це довідалася?

– Або знала від самого початку.

– Але, так чи інакше, це вже не робило жодної різниці; бабуся не мала іншого виходу, як також тримати їхні стосунки в таємниці.

– Це був найкращий і єдиний спосіб, яким вона могла б захистити твою матір. Мушу визнати, що вона це робила добре, враховуючи все. Думаю, що твої батько й мати зустрічалися раз на рік.

– Отже, Маркус і моя мати... вони хотіли одне одного бачити... вони домовилися про зустріч, відправили дітей до бабусі... але неочікувано з'явився мамин чоловік... і Маркус його вбив.

Мері киває головою після кожної моєї фрази.

– Мати покінчила з життям через те, що відчувала провину... – я помічаю, що Мері заперечно хитає головою.

– Через те, що не могла бути з Маркусом?

Мері знову хитає головою.

Я відводжу від неї погляд й кажу нарешті те, що й так завжди знав:

– Через мене?

Мері кладе мені на руку свою долоню, і я дивлюся в її поблякли очі, що сльозяться від старості.

– Але не так, як ти думаєш.

– А як же це ще могло бути?

– Підозрюю, що вона надіялася, що ти будеш подібний на неї, на інших її дітей. Цього не сталося. Щойно ти народився, відразу стало зрозуміло, що твій батько – Маркус.

Отже, матір справді загинула через мене.

Мері на цьому не зупиняється.

– Що потрібно було зробити твоїй матері за вимогою Ради?

Я пригадую розповідь Джессіки про картку, яку прислали матері. Тоді кажу:

– Вбити мене.

– Ні. Не думаю, що Рада будь-коли цього домагалася. Але твоя мати була Білою відьмою; вона покохала Чорного чаклуна й мала від нього дитину. І через цей зв'язок було вбито іншого Білого чаклуна, її чоловіка, члена Ради.

Я відчуваю порожнечу в грудях від цієї страшної правди. Вони хотіли, щоб вона покінчила з собою. Вони її до цього змусили...

ДВІ ЗБРОЇ

Наступного ранку Мері варить кашу. Поволі сьорбає її з огидним плямканням. Я зовсім не спав, і це плямкання мене дратує.

Набираючи наступну ложку каші, вона каже:

– Твоя бабуся зробила для тебе все, що могла.

Я зиркаю на неї з-під лоба.

– Вона мені брехала.

– Коли?

– Коли не казала мені, що бачилася з Маркусом, що знала його. Коли не заперечувала проти того, що він напав на матір. Коли не сказала, що за смерть матері відповідальна Рада.

Мері штрикає мене ложкою.

– Якби в Раді довідалися, де я живу і що саме я допомогла тобі відкрити, як ти гадаєш, що б вони зі мною зробили?

Я відвертаюся.

– Ну?

– Ви хочете сказати, що вони б убили бабусю?

– І уб'ють.

Я, звичайно, знаю, що вона права, але від цього мені краще не стає.

Мері дає мені кілька завдань, пов'язаних з домашньою працею, щоб «допомогти мені позбутися ранкової буркотливості».

Чистячи під її наглядом курник, я кажу:

– Бабуся розповіла, що вас ганебно викинули з Ради.

– Ну, можна, звичайно, мати й таку версію...

– А яка тоді ваша версія?

– Вдалий порятунок. Закінчи тут усе і закрий курник. Тоді завари чаю, і я тобі все розповім.

Я кип'ячу воду на плиті у хижі, а Мері гріється надворі на сонечку. Коли я приношу чай, вона плескає рукою по траві біля себе. Ми притуляємося спинами до стіни хатинки.

– Не забувай, Натане, що Рада небезпечна. Вони нікому не дозволять виявляти бодай найменші ознаки нерішучості до Чорного відьмацтва. Я була така дурна, що одного разу висловила свою стурбованість. Я тоді працювала в Раді секретаркою. Моя робота полягала в тому, щоб упорядковувати записи. У них там багато папок і файлів, і я тримала все в порядку, але одного дня, коли я там прибирала і мала кілька вільних хвилин, я вирішила переглянути одну папку. Там описувалося Покарання, призначене одному Чорному чаклуну. Це було жахіття! Я здуру ляпнула одному з членів Ради, яким жахливим було те Покарання. Але це ще не все. Адже Покарання й повинне бути жахливим, і якби я на цьому зупинилася, нічого б не сталося. Але я не вгамувалася. Воно мене страшенно непокоїло. Я не могла спати. Я завжди знала про Покарання, але якось ніколи не усвідомлювала, скільки страждань воно завдає. Тортури тривають місяць, і аж тоді вони дозволяють чаклуну або відьмі померти. Я працювала в Раді, бо вірила, що Біле відьмацтво добріше і шляхетніше, а тепер я на

власні очі побачила свідчення того, що воно нічим не краще за Чорне відьмацтво, за фейнів і за всіх інших… Тоді у камері саме сидів один Чорний чаклун, і я знала, що вони з ним зроблять. Було безглуздо навіть намагатися йому допомогти. Він би ніколи не зміг вирватися звідти. Але я була сповнена праведного гніву. І зробила те, що могла. Прикинулася оскаженілою від ненависті до цього Чорного чаклуна: він замордував родину одного з членів Ради, тож це було неважко зробити, хоч насправді це були зарозумілі самовдоволені типи, які завжди ставилися до мене, як до якогось покидька...

Вона сьорбає чай.

– Я вигадала причину, щоб дістатися до камер. Насправді, я не виробила жодного плану і не мала зброї, але біля дверей там був столик, на якому лежали ножі та... інші речі. Знаряддя тортур, здається, так їх називають. Я схопила ніж і почала верещати, лементувати і вдавати, ніби нападаю на в'язня. Цей напад був, звичайно, безглуздий – я б не змогла його вбити. Але борюкаючись із вартою, я мовби ненавмисне випустила з рук ножа так, щоб він упав неподалік від чаклуна, який був прикутий ланцюгами у своїй камері. Він схопив ножа й миттєво застромив його собі простісінько в серце.

Мері відставила горнятко з чаєм.

– Я вдала з себе напівбожевільну. Вийшла сухою з води. Але виникли сумніви. Дехто здогадався, що я шахрувала. Отож тепер я намагаюся... як то кажуть? Зникнути з поля зору.

– Нічого собі!

– Так, я й сама нерідко дивуюся з того, що я вичворила. Але зовсім не жалкую. Я врятувала цього чоловіка від багатьох тижнів катувань.

– А хто то був?

– А, нарешті слушне запитання.

Вона лагідно кладе мені на долоню свою руку.

– Його звали Массімо. Він був дідусем Маркуса.

Пізніше цього ранку Мері примушує мене запам'ятати інструкції щодо зворотньої дороги. Вони подібні до тих, що допомогли мені дістатися сюди.

– Це заклинання для того, щоб ніхто не йшов за мною слідом?

– Одне з моїх найвдаліших і, принаймні на мою думку, доволі каверзне для доброго виконання. Більшості відьом не вистачає на нього терпцю. Кожен крок треба робити неквапливо. І тоді навіть Ловці не зможуть тебе вистежити.

– Ловці, мабуть, хотіли б супроводити мене сюди…

– Ловці стежать за кожним твоїм кроком, Натане, і завжди стежили. За винятком твоєї подорожі сюди. І подорожі звідси, *якщо* ти дотримаєшся інструкцій.

– Вони завжди за мною стежать?

– Вони Ловці, Натане. Їхня назва говорить сама за себе. І вони дуже добре виконують свою роботу.

Я киваю.

– Ага, я знаю.

– Ні, ти ще не знаєш. Ніколи не можна недооцінювати ворога, Натане. Ніколи. Ловці стежать за кожним твоїм кроком і можуть тебе будь-якої миті вбити. Вони цього прагнуть, Натане. Але вони працюють на Раду, і Рада намагається тримати їх в узді, поки що.

– Тож я мушу бути вдячний їм?

Мері хитає головою.

– Рада небезпечніша за Ловців, запам'ятай це теж. Вони використовують Ловців. Використовують усіх, кого можуть.

Я не зовсім певний, що вона має на увазі, говорячи «усіх». Я кажу:

– Бабуся мені розповідала, що вони залучають шпигунів.

– Так, шпигунство для них один із найулюбленіших методів. Не довіряй нікому, Натане. Ні друзям, ні навіть родині. Якщо вони Білі, Рада все зробить для того, щоб зробити з них шпигунів. І їм це зазвичай удається… Раду і Ловців об'єднує одна мета: вони хочуть, щоб Маркус був мертвий. І весь його рід теж.

– Учора ви казали, що Рада, на вашу думку, ніколи не хотіла мене вбити.

– Поки що. Вони вважають, що зараз ти їм потрібніший живим.

– Щоб завдяки мені заманити в пастку Маркуса?

– Я впевнена, що вони про це думали, можливо, навіть робили спроби. Але це ще далеко не все. Не ходи більше на Оцінювання. Знайди Меркурію. Вона зможе переховувати тебе аж до самого Дарування. Рушай до неї якнайшвидше.

Я згідно киваю, але відчуваю, що Мері готується сказати мені останню настанову. Та вона знову замовкає.

Я кажу:

– Я ще щось пригадав про Маркуса. Кілька років тому стався напад на родину Ґреїв, Білих магів. Їх убив Маркус. Але мені здається, що він намагався здобути щось таке, що вони мали. Якийсь Феїрборн. Ви знаєте, що це таке?

Мері киває.

– Так, знаю. Це ніж.

– Чому він був потрібен Маркусу?

– Це особливий ніж. Зловісний. Феїрборном звали чоловіка, який його зробив, здається, понад сто років тому. Він викарбував на лезі своє ім'я. Я дуже добре вивчила цей

ніж під час проведеного Радою розслідування мого нападу в камерах: це той самий ніж, якого я кинула Массімо. Це був його ніж.

– Тепер я розумію, чому Маркус хоче його забрати.

– Ні. Не думаю, Натане, що розумієш.

Мері тре рукою чоло й зітхає.

– Маркус відвідав мене кілька тижнів тому. Він прийшов просити про одну послугу. Він бачить проблиски майбутнього... можливих варіантів майбутнього. Я думаю, це скорше тягар, аніж Дар. Він розповів мені про одне зі своїх видінь, яке уперше побачив багато років тому і бачить досі. І хотів, щоб я сказала тобі про це. На його думку, якщо ти це знатимеш, то зможеш краще його зрозуміти.

– Він має для мене вістку! І ви чекали аж до мого відходу, щоб це сказати?

– Якби моя воля, я взагалі б тобі цього не казала. Ти мусиш затямити, Натане, що це видіння. *Можливого* майбуття. І тільки. Але що більше ваги надавати видінням, то частіше вони мають звичку здійснюватися.

– Чи ви хоч розумієте, як прагну я почути від нього якусь вістку? – я відходжу від Мері, а тоді знову підступаю й нахиляюся до самого її обличчя. – Скажіть мені.

– Натане, існує багато Білих магів, яким являються візії майбутнього. Якщо це видіння бачив Маркус, можеш бути певний, що й Рада про це знатиме. Маркус хоче, щоб ти зрозумів його, але також і Раду.

– То ви мені нарешті скажете?

– Існує лише дві зброї, що можуть укупі вбити твого батька. Обидві перебувають під захистом Ради, аж поки настане час їх застосувати.

– І що це?

– Перша зброя – це Феїрборн.

– І?

– А друга...

Але я вже не хочу цього чути. Я знаю, що вона збирається сказати, і в моїй голові раптом вибухає грім і гарчить якийсь звір, а я хочу, щоб це не стихало, а навпаки – лунало ще голосніше, бо це зовсім не та вістка, якої я очікував. Це якась помилка. Мері це каже, але, можливо, я не розібрав її слів через той гуркіт у моєму черепі. А якщо шум не припиниться, я не матиму...

– Натане! Ти мене чуєш?

Я хитаю головою.

– Я його не вб'ю.

– Ось чому ти маєш усе покинути. Якщо й далі залишатимешся з Білими магами, Рада примусить тебе це зробити. Бо ти – це і є та друга зброя.

ШОСТЕ ОПОВІЩЕННЯ

Це тільки один іх можливих варіантів майбутнього.

Я повторюю це, наче мантру. Існують мільйони, мільярди інших варіантів.

І я його не вб'ю. Я знаю це. Він мій батько.

Я його не вб'ю.

Я хочу його побачити. Хочу сказати йому це. Але він вірить своєму видінню. Він не захоче мене бачити. Ніколи...

А якщо я намагатимуся його побачити, він подумає, що я хочу його вбити. Тоді він уб'є мене.

Мері дала мені адресу свого приятеля Боба, який допоможе мені знайти Меркурію. Вона каже, що я маю негайно все покинути, і я обіцяю, що так і зроблю, хоч це тільки слова. Я не знаю, що мені робити.

Прямую додому.

Хочу поговорити з бабусею. Мушу запитати в неї про Маркуса. Вона повинна мені щось розповісти. А до Аррaнового Дарування залишився лише один день. Я хочу бути з ним у цей день, а тоді покину їх.

З'являюся вдома увечері. Надворі ще світло. Бабуся пече на кухні торт, щоб відсвяткувати церемонію Дарування. Вона нічого не запитує про день народження Мері.

Я не кажу «привіт» або «я заскучив за тобою» або «ну, і як там тортик?» Я кажу:

– Скільки разів ти зустрічалася з Маркусом?

Вона завмирає, зиркає на кухонні двері й застерігає:

– Джессіка приїхала додому на честь дня Арранового Дарування.

Я підступаю до бабусі ближче й неголосно говорю:

– Він мій батько. Я хочу про нього знати.

Бабуся хитає головою. Намагається переконати мене, що розповість усе завтра, але я погрожую тим, що зараз гукну Джессіку, щоб вона прийшла й теж усе почула. Хоч бабуся й повинна знати, що я такого ніколи не зроблю, вона важко падає у крісло і ледь чутним голосом розповідає мені все, що знає про Маркуса і мою матір.

Відчиняю вікно у нашій спальні. Уже темно, й над обрієм піднімається тонесенький серпик місяця. Арран встає з ліжка й обіймає мене. Я також пригортаю його і довго не випускаю з обіймів. Тоді ми сідаємо на підлогу біля вікна.

Арран запитує:

– Як минули уродини?

– Не розумію, про що ти говориш.

– Можеш мені хоч щось розповісти?

– Краще ти розкажи, як буде завтра. Як ти себе почуваєш?

– Нормально. Трохи нервуюся. Маю надію, що нічого не наплутаю.

– Не бійся.

– Джессіка приїхала на церемонію.

– Бабуся мені казала.

– А ти прийдеш?

Я навіть не годен похитати головою.

Він каже:

– Усе гаразд.

– Я хотів бути.

– Я волію, щоб ти був тут, зараз. Так краще.

Ми з Арраном якийсь час розмовляємо, пригадуючи фільми, що їх ми дивилися разом, а тоді говоримо про його Дарування. Я кажу, що його Даром, мені здається, буде зцілення, як і в нашої матері. Вона мала потужний Дар і була винятково доброю й лагідною; мені про це розповідала бабуся. Думаю, що й Арран буде таким, як мама. Проте Арран гадає, що матиме слабкий Дар, що б це не було, але він не проти, і я знаю, що брат це каже щиро.

Нарешті Арран лягає в ліжко, а я малюю для нього. На малюнку ми з ним бавимося в лісі.

Більшу частину ночі я сиджу на підлозі біля відчиненого вікна й дивлюся на сплячого Аррана. Я знаю, що не зможу залишитися на Дарування, бо там буде Джессіка. І я не можу сказати Аррану, куди я вирушаю. Навіть не можу з ним попрощатися.

Я й далі намагаюся збагнути відносини між моїми батьком і матір'ю, і чому бабуся приховувала це від мене, але врешті-решт розумію, що легше про це взагалі не думати.

Виходжу ще затемна. Арран розкинувся на ліжку, спустивши додолу одну ногу. Цілую кінчики своїх пальців і торкаюся ними його чола, кладу йому на подушку малюнок і збираю свій рюкзак.

У коридорі вмикаю настільну лампу й беру в руки фотографію матері. Тепер вона мені виглядає інакшою, ніж раніше. Її чоловік, мабуть, любив її... він має доволі щасливий вигляд... але вона здається сумною, пробує всміхнутися, але натомість тільки скошує очі.

Ставлю фото на місце і швидко перетинаю кухню.

Вийшовши назовні, відразу з полегшенням вдихаю свіже повітря. Роблю крок або два і раптом чую шипіння мобільних телефонів, що стрімко наближається до мене. Виникають дві чорні постаті, вони хапають мене за руки і плечі, обертають і вдаряють об стіну будинку. Я відбиваюся, і мене відтягують від стіни, а тоді знову щосили вдаряють об неї. Заламлюють за спину руки й надягають на них наручники, а тоді ще раз відтягують від стіни і знову вдаряють об неї.

Я знову в кімнаті для Оцінювання. Наручники з мене зняли тільки після того, як доправили сюди на задньому сидінні авта, де я був затиснутий поміж двома Ловцями. З їхньої розмови я зрозумів, що бабусю везли в іншій машині, яка їхала слідом за нами.

Думаю про Арранову церемонію Дарування. Бабусі там не буде, і я тепер усвідомив, що Джессіка повернулася не для того, щоб бути присутньою під час церемонії, а щоб її проводити. Рада, очевидно, дала їй для цього кров. Арран відчуватиме страшенну огиду. І це теж частина задуму. Вони люблять сипати сіль на рану.

Стою перед трьома членами Ради. Першою говорить голова Ради.

– Тебе сюди привезли, щоб почути відповіді на кілька серйозних запитань.

Я намагаюся виглядати здивованим і невинним.

Жінка, яка сидить праворуч від голови Ради, підводиться з крісла, поволі виходить з-за столу і зупиняється переді мною. Вона нижча на зріст, ніж я очікував. На ній немає білої мантії, яку члени Ради зазвичай одягають під час Оцінювання; вона вбрана у сірий смугастий костюм

і білу блузку. Високі підбори її черевиків гучно клацають по кам'яній підлозі.

– Закоти рукав.

Поверх футболки я вбраний у сорочку з розщіпнутими манжетами, бо ґудзики давно вже відірвалися. Я закочую лівий рукав.

– І другий теж, – наказує жінка. Вона тепер так близько до мене, що я бачу в її темно-карих очах, темних, як і її шкіра, сріблисті скалки, які поволі закручуються, немов у спіраль, і то майже зникають, то знову яскраво спалахують.

– Покажи мені руку, – вимагає вона.

Я підкоряюся. Внутрішній бік моєї руки позначений тоненькими шрамами, їх усього двадцять вісім – по одному на кожен день, коли я випробовував свої зцілювальні таланти.

Жінка міцно затискає мій зап'ясток великим і вказівним пальцями, а тоді підносить угору мою руку, щоб вона опинилися на рівні її очей. Тримає її так, аж я відчуваю на шкірі її подих, а тоді відпускає мою руку і вертається на своє місце. Вона каже:

– Покажи руку іншим членам Ради.

Я підходжу до столу і кладу на нього руку.

Анналізин дядько, Соул О'Браєн, майже не дивиться на неї. Його волосся зализане назад і має жовтаво-білий полиск. Він нахиляється до вуха голови Ради і щось їй шепоче.

Цікаво, чи знають вони і про шрами на моїй спині? Мабуть. Кірен обов'язково похвалився б тим, що мені заподіяв.

– Відійди тепер від стола, – каже Соул.

Я так і роблю.

– Ти можеш зцілювати рани? – запитує він.

Заперечувати безглуздо, але я не хочу тут бодай щось визнавати.

Він повторює запитання, але я стою мовчки.

– Ти повинен відповідати на запитання.

– Чому?

– Тому що це Рада Білого відьмацтва.

Я мовчки дивлюся на нього.

– Ти можеш зцілювати рани?

Я й далі не відводжу від нього очей.

– Де ти був останні два дні?

Я все ще дивлюся на нього, але на це запитання відповідаю.

– Я був у лісі біля нашої хати. Залишався там на ніч.

– Брехати Раді – це дуже серйозний злочин.

– Я не брешу.

– Тебе не було у лісі. Ти не був у жодному з тих місць, дозвіл на перебування в яких тобі дала Рада.

Я роблю здивовано-невинний вигляд.

– Фактично, ми ніде не могли тебе знайти.

– Ви помиляєтеся. Я був у нашому лісі.

– Ні. Я не помиляюся. І я ще раз повторюю, що брехати Раді вважається серйозним злочином.

Я й далі не відводжу від нього очей і повторюю:

– Я був у лісі.

– Ні, – Соул виглядає не стільки сердитим, стільки занудженим, ніби це все не справляє на нього жодного враження.

Голова Ради підносить угору руку.

– Досить.

Соул переводить погляд від мене на свої нігті, а тоді відкидається у кріслі. Голова Ради наказує вартовому в кінці кімнати:

– Привести місіс Ешворт.

Брязкає засув, потім поволі наближаються кроки бабусі. Я обертаюся, щоб глянути на неї, і вражено бачу за своєю спиною маленьку й перелякану стару жінку.

Говорить голова Ради:

– Місіс Ешворт. Ми запросили вас сюди, щоб ви дали відповідь на висунуті проти вас звинувачення. Серйозні звинувачення. Ви не виконали Оповіщення Ради. У цих Оповіщеннях чітко зазначалося, що Раду необхідно повідомляти про будь-який контакт між Напівкодовими й Білими відьмолітками, а також Білими чаклунами й відьмами. Ви цього не зробили. Ви також не перешкодили Напівкодовому суб'єкту відвідувати несанкціоновані регіони країни, – голова Ради заглядає у свої папери, а тоді знову дивиться на бабусю. – Що ви можете на це сказати?

Бабуся мовчить.

– Місіс Ешворт. Ви опікунка Напівкодового суб'єкта і відповідаєте за забезпечення належного виконання Оповіщень. Ви не змогли забезпечити перебування Напівкодового лише у визначених місцях і не повідомили Раду про зустрічі Напівкодового з Білими магами Кіреном, Ніелом, Коннором і Анналізою О'Браєнами.

– Моя бабуся нічого про це не знає. І я не мав жодного наміру зустрічатися з Кіреном, Ніелом і Коннором. Вони на мене напали.

– Наскільки нам відомо, це ти на них напав, – заперечує голова Ради.

– Ну, звісно. Один напав на трьох.

– А що Анналіза? Ти мав намір зустрітися з нею?

Я знову просто дивлюся.

– Чи мав ти намір зустрітися з Анналізою? Або напасти на неї? Чи ще щось?

Я готовий убити цю жінку своїм поглядом.

Голова Ради знову звертається до бабусі.

– Місіс Ешворт, чому ви знехтували Оповіщеннями?

– Я не знехтувала. Я їх виконувала, – бабусин голос кволий і тремтячий.

– Ні. Ви їх не виконували. Ви не змогли втримати під контролем Напівкодового. Чи, може, ви знали про його подорожі в несанкціоновні місця і вирішили не повідомляти Раду про ці правопорушення?

– Я виконувала Оповіщення, – ледь чутно відповідає бабуся.

Голова Ради зітхає й дає знак Анналізиному дядькові, котрий видобуває з-під столу сувій пергаменту. Він зачитує години й дати моїх відлучень з хати, куди я прямував і коли повертався. Описує кожну мою мандрівку до Уельсу.

Мене починає нудити. Я був такий упевнений, що за мною ніхто не стежить!.. Але немає жодної згадки про мою подорож до Мері. Її вказівки спрацювали, але моє зникнення викликало підозри.

– Чи ти заперечуєш, що здійснював ці подорожі поза межами визначених районів? – запитує голова Ради.

Я й далі не хочу нічого визнавати, але заперечувати щось тепер просто безглуздо.

– Моя бабуся не знала, що я роблю. Я їй казав, що йду в ліс, де маю дозвіл бути.

Жінка каже:

– Отже, ти визнаєш, що не дотримувався Оповіщень. Ти брехав Раді. Ти ввів у оману свою бабусю, чистокровну Білу відьму.

Дядько Анналізи додає:

– Так, він вочевидь хотів обдурити всіх нас. Але саме місіс Ешворт відповідала за дотримання Оповіщень.

А якщо... – він робить паузу й дивиться на голову Ради, яка легенько киває, – місіс Ешворт не спромоглася це зробити, ми мусимо призначити для нього іншого опікуна.

Цієї миті з дальнього кутка кімнати виходить кремезна жінка. Я помітив її раніше, але думав, що це вартова. Вона підходить і зупиняється ліворуч від столу. Не зважаючи на свою статуру, вона доволі граційно рухається і хоч стоїть немовби по команді «струнко», є щось дивне у її поставі, наче в цій жінці переплелися ознаки балерини і солдата.

Голова Ради видобуває з-під столу черговий сувій пергаменту й виголошує:

– Сьогодні ми ухвалили нову постанову. Вона поволі зачитує:

Оповіщення про постанову
Ради Білого відьмацтва Англії, Шотландії та Уельсу

Усіх Напівкодових суб'єктів (Б 0.5/Ч 0.5) мають постійно навчати і наглядати за ними тільки ті Білі чаклуни і відьми, яких затвердила Рада.

– Він навчається під моїм наглядом. Я Біла відьма. Я добре його навчаю, – боязко белькоче бабуся. Так, ніби говорить сама з собою.

Голова Ради каже:

– Місіс Ешворт, нам очевидно, що ви не виконали щонайменше двох Оповіщень Ради. Розглядалися різні варіанти покарань.

Покарань? Що це означає? Що вони їй заподіють?

– Але Рада погоджується, що ми тут не для того, аби карати Білих магів. Ми тут для того, щоб підтримувати й захищати їх.

Голова Ради починає зачитувати текст з пергаменту, який тримає в руках. Анналізин дядько розглядає, нудьгуючи, свої нігті; жінка в сірому костюмі дивиться на голову Ради.

Я не зміг би проскочити повз вартових за моєю спиною, але в дальньому кінці кімнати є двері, через які заходять сюди члени Ради.

Голова Ради й далі читає, хоч моя увага зосереджена не на ній.

– ...і ми усвідомили, що цей обов'язок... занадто обтяжливий. Нове Оповіщення... звільняє вас від тягаря... освіти й виховання Напівкодового... не можна ставитися легковажно... слідкувати і контролювати…

Кидаюся до дальніх дверей, вистрибуючи на стіл поміж головою Ради й жінкою у сірому. Тоді зіскакую зі столу під крики вартових, а голова Ради надто пізно простягає руку, щоб ухопити мене за ногу. До дверей якихось п'ять-шість великих кроків, і я буду вільний від них, від них усіх! Раптом мене вдаряє шум.

Пронизливе дзижчання настільки зненацька заповнює мою голову, що я не годен нічого вдіяти, крім того, щоб затулити руками вуха й верещати. Цей біль нестерпний. Падаю навколішки, дивлюся на двері й не можу поворухнутися. Верещу, щоб цей шум припинився, але він не вщухає, аж поки я провалююся у пітьму.

Тиша.

Я на підлозі, з носа в мене витікає слиз, пальцями я ще й досі затуляю вуха. Я втратив свідомість менше, ніж на хвилину. Чорні армійські чоботи вартової-танцюристки біля мого обличчя.

– Вставай, – її голос спокійний і м'який.

Витираю рукою носа і невпевнено підводжуся.

Жінка вбрана в зелені полотняні штани й важку камуфляжну куртку армійського стилю. Має настільки безбарвне обличчя, що її можна вважати потворною. Її ряба шкіра ледь-ледь засмагла. Рот – широкий, губи – товсті. У неї сині очі з маленькими срібними проблисками. Вії короткі й білі. Біляве шорстке волосся коротко підстрижене й ріденьке, воно ледве вкриває її голову. Їй на вигляд років сорок.

– Я твоя нова вчителька й опікунка, – повідомляє вона.

Не встигаю на це відреагувати, бо жінка відвертається від мене й кивком голови підкликає вартових, які підхоплюють мене попід руки й виносять геть із кімнати. Я щосили впираюся, але мої ноги навіть не торкаються землі. Борюкаючись і намагаючись вислизнути з товстих рук вартового, я встигаю мигцем побачити бабусю. Очі її повні сліз, а джемпер сповз з одного плеча, немовби хтось тягнув її за руку або не давав вирватися. Тепер вона стоїть самотня і розгублена...

Мене тягнуть коридорами й виносять на брукований внутрішній дворик, де вже стоїть білий фургончик з відкритими ззаду дверцятами. Мене жбурляють туди. Я намагаюся зірватися на ноги, але в спину мені впирається чиєсь коліно, а на зап'ястки, заламавши мені руки, вдягають наручники. Тоді мене затягують вглиб фургончика, і товсті пальці, її пальці, надягають мені на шию хомут. Я плююся, сиплю прокльонами й отримую потужний ляпас у потилицю. Голова йде обертом. Нашийник надійно прикутий ланцюгом до кільця в підлозі фургончика.

Та я все одно брикаюся, борюкаюся, проклинаю й верещу.

Але мене знову добиває той шум.

Цього разу я навіть не можу затулити вуха. Панічно репетую, хвицяю ногами і провалююся в чорну пітьму.

Коли очунюю, фургончик уже їде, й мене кидає навсібіч по його іржавій металевій долівці. Ця подорож видається безконечною. Я бачу потилицю тієї кремезної жінки. Вона за кермом фургончика, але я не помічаю ніде ні вартових, ані Ловців.

Я кричу, що мені потрібно відлити. Можливо, я матиму нагоду втекти від неї.

Вона не звертає на мене уваги.

Я знову кричу:

– Я хочу відлити!

Справді хочу.

Вона напівобертає голову і кричить у відповідь:

– То заткайся й відливай. Завтра помиєш фургон.

Авто їде далі. Сутеніє, і мені до горла підступає нудота від того, що я всередині, і від того, що фургоном постійно хитає. Я намагаюся стримати блювоту, але це мені вдається лише кілька хвилин.

Через нашийник і ланцюг я опиняюся обличчям у власному блювотинні. Жінка не зупиняється, аж поки ми прибуваємо до місця призначення, і всі ці довгі години подорожі я мушу лежати у гидкій суміші власної блювоти й сечі.

розділ третій

ДРУГА ЗБРОЯ

ХОМУТ

Треба віддати їй належне: це потворна відьма з пекла, але вона працює, не покладаючи рук. Цілісіньку ніч і більшість дня вона вдосконалює новий кислотний хомут-нашийник.

Тоді надягає його, щільно припасовуючи.

– Ти звикнеш до нього.

Ти ледве можеш пропхати пальця між шиєю й хомутом.

– Якщо захочеш, можу трохи послабити.

Ти ігноруєш її.

– Мусиш тільки попросити.

Ти навіть не можеш ковтнути слину, так щільно він прилягає.

Ти знову на кухні, сидиш за столом. Без ранкових вправ, без сніданку, хоч ти все одно не зміг би нічого проковтнути з цієї штукою на шиї. Невже вона серйозно думає залишити усе так, як є? Яке там ковтати, ти ледве дихати можеш!

Дзижчання від зцілювання вщухло, немовби ти виснажився. Рука розпухла і тільки трошки загоїлася. Вона пульсує. Ти відчуваєш це пульсування в руці і у шиї.

– Ти виглядаєш утомленим, Натане.

Ти справді втомлений.

– Я зараз промию тобі руку.

Вона змочує в мисці з водою якусь шматку, а тоді викручує її. Ти відсуваєш руку, але вона бере її й торкається шматкою твого зап'ястка. Шматка прохолодна. Приємне відчуття. Гарно бодай на секунду позбутися того пекучого болю. Вона зволожує шматкою зовнішній бік руки, а тоді легенько обертає її і промиває долоню. Бруд в'ївся глибоко, але вода освіжає. Усе це зроблено дуже лагідно.

– Ти можеш рухати пальцями?

Ти міг би поворушити всіма пальцями, крім великого, який занімів і страшенно розпух. Але на її прохання ти нічим не ворушитимеш.

Вона знову змочує шматку в мисці з водою, викручує її й підносить угору.

– Я зараз промию тобі вухо. Там повно крові.

Вона проводить шматкою довкола вуха; знову ж таки робить це поволі й обережно.

Ти нічого не чуєш лівим вухом, але, можливо, у ньому просто запеклася кров і заблокувала його. Твоя ліва ніздря також заблокована.

Вона знову опускає шматку в миску, і кров змішується з водою. Відьма викручує шматку й хоче сягнути твого обличчя. Ти відхиляєшся назад.

– Я знаю, що нашийник тісний, – вона торкається шматою твого чола. – І я знаю, що ти можеш це витримати, – обережно промиває тобі щоку. – Ти міцний горішок, Натане.

Ти трохи відвертаєшся від неї.

Вона знову опускає шматку у воду, з якою вже змішалися бруд і кров. Викручує її й вішає на край миски.

– Я послаблю, якщо попросиш, – простягає руку і гладить тобі щоку кінчиками пальців. – Я хочу його послабити. Але ти мусиш попросити, – знову повторює вона, спокійно й м'яко.

Ти відхиляєшся, і хомут врізається тобі в шию.

– Ти втомлений, Натане, правда?

Ти справді страшенно від усього цього втомлений. Такий утомлений, що ладен заплакати. Але ти ніколи тут собі цього не дозволиш.

Ніколи.

Ти тільки хочеш, щоб усе це припинилося.

– Варто тобі лише попросити мене, і я його послаблю.

Ти не хочеш плакати і не хочеш нічого просити. Але хочеш, аби усе це припинилося.

– Попроси мене, Натане.

Хомут такий тісний. А ти такий змучений.

– Попроси.

Ти вже місяцями майже не говориш. Твій голос надтріснутий, химерний. А вона витирає тобі сльози кінчиками своїх пальців.

НОВИЙ ТРЮК

Рутина та ж сама, що й завжди. І клітка та ж сама. І кайдани. Хомут на тобі, не такий щільний, але все ще стискає шию. Якщо спробуєш утекти, то помреш, у цьому можна не сумніватися… Проте зараз я цього й не хочу.

Ранкова рутина й далі незмінна. Зовнішнє коло я тепер можу подолати менше, ніж за півгодини. Це завдяки вправам і дієті: я стаю худою й сухорлявою машиною для бігу. Але насамперед це завдяки новому трюку.

Новий трюк не легший, ніж старий.

Полягає він у тому, щоб зосереджуватися на теперішньому часі... Загубитися в деталях теперішності... Насолоджуватися нею!

Насолоджуватися тонкими відтінками того, де саме я ставлю пальці під час відтискань, тобто насправді знаходити якнайкращі позиції для пальців стосовно одне одного, вирішувати, наскільки вони мають бути прямими чи зігнутими, вловлювати те, як відчувають вони себе на землі, і як ці відчуття змінюються, коли я піднімаюся вгору й опускаюся вниз. Я можу годинами розмірковувати про відчуття в пальцях, роблячи відтискання.

Є стільки приводів для насолоди, аж навіть забагато. Скажімо, коли біжу по колу, я можу зосереджуватися на

глибині власного дихання, а також на вирахуванні точної вологості повітря і напрямку вітру, того, як він міняється, долаючи гори, вповільнюючись або прискорюючись понад вузькою долиною. Ноги несуть мене самі вниз пагорбом... це мій найулюбленіший відтинок шляху, де я маю лише вибирати місце, куди ставити ногу: чи то на навеличку латку трави між сірими каменюками, чи на пласкийвалун, чи на русло потічка. Я коригую маршрут, постійно дивлячись перед собою і ставлячи ногу в найвигідніше місце, але найважчу роботу за мене виконує сила тяжіння. Хоч у цьому, крім мене і гравітації, задіяний ще й пагорб. Таке враження, що сама земля дбає, щоб я не поставив ногу у неналежному місці. Згодом починається підйом, і ноги печуть вогнем, а я мушу знайти найкращу опору для рук і для ніг, якщо гора стрімка, докладаючи все нові й нові зусилля. Тепер уже моя черга виконувати найважчу роботу, а сила тяжіння ніби каже: «Час розплати!», а пагорок каже: «Не звертай уваги, просто біжи!». Гравітація немилосердна. А от пагорок – мій приятель.

Коли я в клітці, то запам'ятовую колір неба, обриси хмар, швидкість, з якою вони рухаються й змінюють форми, я наче можу дістатися туди, бути серед хмар і всіх цих обрисів та кольорів. Я навіть можу побувати серед строкатих кольорів на ґратах моєї клітки, залазити у тріщинки поміж лусочками іржі. Блукати собі в моїх власних ґратах.

Моє тіло змінилося. Я виріс. Пригадую свій перший день у клітці, коли я ледве сягав ґратів, мав аж підстрибувати, щоб ухопитися за них. А тепер, коли простягаю до них руки, мої долоні й зап'ястки опиняються на волі. Мушу згинати коліна, коли підтягуюся. Та я й досі ще нижчий за Селію – але ж вона просто велетень!

Селія. Я визнаю, що вона якраз і не дає підстав для насолоди, але інколи мені й це вдається. Ми розмовляємо. Вона інакша, ніж я очікував. Не думаю, що й у мені вона бачить те, на що очікувала.

РУТИНА

Правильно мене зрозумійте. Це зовсім не відпочинковий табір, але Селія каже, що й не ГУЛАГ. Ось яка тут рутина.

Підйом і вихід із клітки – усе як завжди, на світанку Селія кидає мені ключі. Якось я її запитав, що сталося б зі мною, якби вона мирно померла уві сні. Вона відповіла: «Думаю, що десь тиждень ти протримаєшся без води. Якщо падатиме дощ, зможеш зібрати трохи вологи у брезент. Дощі тут не рідкість, тож ти, швидше за все, помреш від голоду, а не від спраги. Гадаю, місяців зо два протягнеш».

Я закопав під землею цвях. Зможу сягнути по нього з клітки й відімкнути кайдани. Висячий замок на клітці я ще жодного разу не відімкнув, але тоді в мене для цього буде багато часу. Але потім доведеться ще якось позбутися нашийника. Гадаю, з нашийником я зміг би протриматися не довше року.

Ранкова зарядка – біг, фізичні вправи, гімнастика. Іноді два кола пробіжки. Це найкраща частина дня. Зазвичай я бігаю босоніж. Тому бруд навічно в'ївся у мої підошви.

Чищення себе, свого одягу і клітки – випорожнення відра, наповнення його водою з потічка, миття у потічку, прання сорочки або джинсів, якщо погода сприяє тому, щоб вони швидко висохли (це в мене єдиний одяг), підмітання клітки, чистка і змащування клітки, замків і наручників, хоч ночами Селія майже ніколи не примушує мене їх одягати.

Сніданок – приготування його і прибирання за собою. Каша зимою, каша влітку. Інколи мені дають мед або сухофрукти.

Ранкова праця – збирання яєць, чищення курника, годування й напування курчат, годування свиней, прибирання в кухні, рубання дров. Сокира прикута ланцюгом до колоди, і Селія завжди стежить за тим, як я рубаю. (Однією з моїх перших, геть непродуманих, спроб утечі було намагання розрубати колоду, до якої був прикутий ланцюг.)

Обід – приготування обіду і прибирання за собою. Кожного другого дня я випікаю хліб.

Післяобіднє тренування – самозахист, біг, фізичні вправи. Я дедалі краще захищаюся, але Селія неймовірно швидка і сильна. Вправи з самозахисту служать для неї, фактично, гарною нагодою і виправданням для того, щоб добряче мене відлупцювати.

Післяобіднє навчання – читання. Селія читає мені, хоч доброго в тому небагато. Вона задає мені питання на основі прочитаного. Якщо мої відповіді погані, я отримую ляпаса, і ці ляпаси дошкульні. Але принаймні я сам не мушу

читати. Селія намагалася мене навчити, та ми дійшли згоди, що краще це припинити; ці уроки були нестерпні для нас обох. Вона навіть сказала: «Інколи треба змиритися з поразкою», а тоді дала мені ляпаса за те, що я самовдоволено вишкірився.

Минулого тижня я взяв якусь книжку і почав вимовляти по буквах деякі слова, але вона видерла книжку з моїх рук і сказала, що вб'є мене, якщо я не зупинюся. У Селії є кілька книжок. Три з них чаклунські: одна про зілля й настійки, одна про Білих магів з минулих часів і одна про Чорних магів. Вона читає їх мені, а також, мабуть, і сама собі. Фейнівських книжок більше: словник, енциклопедія, кілька про вміння жити в хащах, альпінізм, загальне виживання й таке інше, а також кілька романів, переважно російських авторів. Я надаю перевагу чаклунським книжкам, але Селія каже, що хоче мені дати «всебічну освіту» – кричуща брехня, як на мене. Часами, коли вона читає ці інші книжки, Селія навіть не нагадує Білу відьму, вона тоді здається майже... звичайною людиною. Останнім часом вона читає нам книжку під назвою «*Один день Івана Денисовича*». Їй подобаються всі ці книжки про ГУЛАГ. Вона каже, що, судячи з них, навіть фейни можуть виживати у значно нестерпніших умовах, ніж ті, в яких опинився я. Тон, яким це вона каже, може свідчити і про те, що вона планує для мене якісь жорстокіші випробування.

Чай – заварювання чаю, споживання його, прибирання за собою.

Вечірні заняття в хаті – на щастя, взимку це не затягується надовго, бо швидко темніє, і я мушу тоді бути назовні. Поза тим, ми обговорюємо день, що минає, що нового

я навчився і таке інше. Селія каже, що вона не навчає, а веде бесіду, а я мушу засвоювати все, слухаючи її й розмовляючи з нею, «розвиваючи мій інтелект». Після цього, якщо ще не стемніло, вона іноді дозволяє мені малювати.

Вечірні заняття просто неба – зимою, коли рано темніє, на це може піти більшість післяобіднього часу, а також вечірня пора. Я добре бігаю в темряві. Нічого не бачу, але якась сила веде мене, і я підкоряюся їй і просто собі біжу. Це одне з тих занять, для отримання насолоди від якого мені не треба вдаватися до трюків.

Крім бігу, ми також практикуємо бойові спаринги в пітьмі. Я стаю міцнішим і швидшим під час повного місяця. Тоді навіть Селія не може мене побити, якщо тільки я не підпускаю її занадто близько. Уже кілька разів вона казала: «Дуже добре. На сьогодні досить». Гадаю, що я її теж добряче вимучую.

Підготовка до сну (до клітки) – вдягання наручників, якщо Селія в поганому настрої.

Ніч – більшість ночей я сплю, більшість ночей бачу кошмарні сни. Найкраще було б просто дивитися на зорі, але небо часто захмарене, а я зазвичай надто виснажений.

УРОКИ ПРО БАТЬКА

Раніше Селія була Ловчинею. Вона не пояснює мені, коли звідти пішла і чому. Тільки каже, що Рада найняла її для того, щоб бути моєю опікункою і вчителькою.

Селія дбає про те, щоб я не втік, навчає мене бойовим мистецтвам і мистецтву виживання. Від бою голіруч ми вже перейшли до тренувань зі зброєю, хоч поки що користуємося лише дерев'яними ножами. Я запитав, чи можемо ми почати тренуватися з вогнепальною зброєю, і вона відповіла: «Побачимо спочатку, чи опануєш ти ножа» – немов була якимось майстром-ніндзя, і пізніше, звичайно, з'ясувалося, що так воно і є. Наші уявні бойові ножі видовжені й тонкі. Мабуть, подібні на Феїрборн, думаю я.

Селія також навчає мене про Маркуса.

Отож, усе рухається в певному напрямку. Спочатку я нічого не казав, корчив із себе дурника, але більше цього не витримаю. Мушу спробувати дати їй відсіч, тому одного дня рішуче кажу:

– Я не вб'ю свого тата. Ви знаєте це, так?

Вона не зважає на мене.

Але мені знайомі ці її порожні погляди, тож я хитаю головою.

– Я його не вб'ю.

Селія відповідає:

– Мене проінструктували говорити тобі це. Я й говорю. І не ставлю зайвих питань.

– Ви навчаєте мене піддавати все сумніву.

– Так, але на деякі питання немає відповідей.

– Я його не вб'ю.

– Припустимо, Маркус пригрозив убити когось із твоєї родини: наприклад, Аррана. Ти можеш порятувати Аррана єдиним способом – убивши Маркуса.

– Припустимо щось реалістичніше. Рада загрожує комусь із моєї родини: наприклад, Аррану. Я можу зупинити їх від убивства Аррана єдиним способом – убивши Маркуса.

– І?

– Я не вб'ю свого батька.

– Катуватимуть усю твою родину. Бабусю, Дебору й Аррана.

– Я знаю, що їх замордує Рада. Це вони вбивці. Не я.

На цих словах Селія вигнула брови.

– Ти вбив би мене, щоб утекти звідси.

Я вишкірився в посмішці.

Вона похитала головою.

– А якщо вони загрожуватимуть тобі? Катуватимуть тебе?

– Вони постійно мені загрожують. Постійно катують.

Ми замовкли.

Тоді я знизав плечима.

– Крім того, я ще й не настільки вправний, щоб це зробити.

– Ні, ще не вправний.

– Думаєте, колись я наберуся вправності?

– Можливо.

– Мені потрібен мій Дар.

– Мабуть.

– Чи Рада мені дасть три дари?

Мовчанка. І вкрай порожній погляд. Я вже й раніше це запитував, але так і не діждався відповіді.

– Що стається з Чорними чаклунами, якщо вони не отримують три дари? Вони гинуть?

– Я колись знала одну дівчину, Чорного відьмолітка, яку впіймали, коли їй було шістнадцять. Рада ув'язнила її, але не робила їй нічого поганого. Звичайно, їй не дали трьох дарів. Вона захворіла на якусь недугу, пов'язану з легенями, почала втрачати глузд. І померла напередодні свого вісімнадцятиріччя.

Чи я стану тим, над ким поставлять наступний експеримент, щоб побачити, чим це закінчиться? І що тоді станеться зі мною?

Уроки про Маркуса присвячені його нападам і його Дарам. Існує довжелезний список магів, яких він убив, а ще перелік, де і коли. Під «*де*» мається на увазі не тільки країна, місто чи село, але й те, чи сталося це в приміщенні чи назовні, біля яких річок, гір, струмків, міст... Під «*коли*» мається на увазі не тільки дата, але й також час дня або ночі, місячні фази, погодні умови... У цьому списку сто дев'яносто три Білі відьми або чаклуни. Там є також двадцять сім Чорних магів, хоч їхній список, мабуть, неповний. Маркусу зараз сорок п'ять років, а отже, протягом тих двадцяти восьми років, відколи він отримав свій Дар, він щороку скоював у середньому сім-вісім убивств.

Однак з часом ця кількість зменшується: найбільше вбивств – тридцять два – він скоїв, коли йому було двадцять вісім років. Можливо, Маркус постарів, можливо,

розм'як, або, можливо, замордував уже майже всіх, кого хотів.

У списку Селії перераховано Дари всіх цих відьом і чаклунів. Він не пожирав усіх їхніх сердець, лише тих магів, що мали потрібний йому Дар.

Маркусів Дар, його власний і оригінальний, полягає у вмінні обертатися на тварин. Найдужче йому подобається трансформуватися в котів, великих котів. Найбільше свідчень дають сліди, часом – побачені здалеку обриси тіла. Залишилося дуже мало свідчень тих, хто вижив. Фактично, їх тільки два: дитини, яка сховалася за книжковою шафою, і моєї матері. Дитина нічого не бачила, але описала гарчання й вереск. Моя мати розповіла, що також заховалася, сказала, що ніколи не бачила Маркуса, а отже, це брехня, хоч ця брехня стала очевидною лише після мого народження. Проте мама так нікому й не розповіла, що сталося насправді, навіть бабусі.

Більшість магів, що їх убив Маркус, не володіли великим Дарами. Здебільшого це було виготовлення настійок, отже, він їх убивав не задля Дарів. Найчастіше то були Ловці, які намагалися його впіймати, але траплялися й члени Ради та інші Білі чаклуни і відьми. Мабуть, у нього були для цього підстави, але Селія не каже мені, в чому вони полягали, навіть якщо знає про це.

Крім уміння виготовляти настійки, Маркус викрав такі Дари:

+ Дихання вогнем і вміння насилати вогонь руками (Арранів батько, член Ради)

+ Невидимість (Кіренів дідусь, Ловець)

+ Пересування об'єктів силою думки (Дженіс Джонс, стара поважна Біла відьма, доволі шахраювата, як на мою думку)

+ Передбачування майбутнього (Емеральда, Чорна відьма. Цікаво, чи це вона передбачила?)

+ Маскування під будь-яку людську істоту, чоловічого або жіночого роду (Джозі Бах, Ловець)

+ Літання (Малкольм, Чорний чаклун з Нью-Йорка... сумнівно, що він був на це здатний, хоч, видається, міг робити величезні стрибки)

+ Вирощування або знищення рослин (Сара Адамс, член Ради... невже він займався садівництвом?)

+ Випускання електричних зарядів із тіла (Фелісіті Лемб, Ловчиня)

+ Зцілення інших (Дороті Мосс, секретарка голови Ради)

+ Згинання і скручування металевих предметів (Сюзанна Портер, Ловчиня)

І найхимерніше з усього цього:

+ Уповільнення часу (Курт Куртейн, Чорний чаклун)

Я розпитую про Маркуса і його предків. Селія назвала мені імена його прабатьків по чоловічій лінії. Це вражаючий список могутніх Чорних чаклунів. Усі вони володіли тим самим Даром – умінням обертатися на звірів. Я й далі цікавлюся своїм Даром. Чи змінюється він, якщо ти Напівбілий?

І хоч розмови про Маркуса давно вже перестали бути табу, це зовсім не означає, що я можу знати про нього все. На більшість моїх запитань лунає проста відповідь: «Це не має значення».

Я запитував про:

Маркусові предки по жіночій лінії? Не має значення.

Де народився й виховувався Маркус? Не має значення.

Як Маркус познайомився з моєю матір'ю? Ляпас.

Хоч я й так знаю, як Маркус познайомився з нею, і не тільки це, бо коли я повернувся від Мері, бабуся розповіла мені, що сталося. І я навіть не певний, чи Селія знає правдиву відповідь на це або інші мої питання.

Одного дня Селія запитує:

– Як, на твою думку, я контролюю свій Дар?

У мене не має настрою. Сьогодні я мусив убити, обскубати і випатрати курку. Я знизую плечима.

Наступної миті я вже лежу на підлозі, хапаючись за вуха. Вона не часто випробовує на мені свій Дар – зазвичай обходиться ляпасами.

Шум раптово припиняється, я зводжуся на ноги, тримаючись за плиту. З носа в мене тече кров.

– То як я контролюю свій Дар?

Я витираю рукою носа й кажу:

– Ви думаєте про нього і...

Я знову на підлозі.

Шум ущухає, а я розглядаю мостини. Ми з мостинами вже давні друзі. Я часто дивлюся на них, шукаючи відповіді. Хоч вони ніколи в таких речах особливо не кумекають.

Стаю навколішки.

– Ну?

Я знову знизую плечима.

– Ви просто це робите.

– Так, – вона дає мені ляпаса в чоло. – Неначе завдаю удару. Я знаю, що хочу це зробити, знаю, де й кому, це майже як рефлекс. Я просто роблю це. Мені не потрібно думати, як піднімати руку і куди її направляти.

Селія дає мені ще одного ляпаса.

Я підводжуся, відступаючи на крок.

– А як Маркус контролює всі свої Дари? Ті, що він викрав? – запитує вона.

– Він їх усі контролює?

Селія киває головою.

– Є свідчення того, що він приборкує блискавку і рухає предмети...

– Деякі люди можуть грати на багатьох музичних інструментах. Вони просто беруть потрібний інструмент і грають. Але щоб стати віртуозами, мусять, мабуть, багато займатися.

Селія каже:

– Але одному з них вони завжди віддають перевагу?

– Я навіть не маю свого Дара, як я можу...

Ці ляпаси направду дошкульні.

Селія також навчає мене історії відьмацтва. Я не знаю, наскільки в це вірити, інколи мені здається, що я взагалі не повинен особливо довіряти *будь-чому*, про що вона говорить. У будь-якому випадку, за словами Селії, сотні й тисячі років тому, коли світ ще не був поділений на країни і його населяли різні племена, кожне таке плем'я мало свого цілителя: шамана. Мало хто з цих цілителів володів справжньою могуттю, але одна цілителька на ім'я Ґіта була особлива: могутня, добра й сердечна. Вона зцілювала хворих і поранених зі свого племені, але також і людей з інших племен.

Це не сподобалося вождю племені Астеру, котрий постановив, що без його дозволу ніхто з іноплемінних не мав права бачити Ґіту. Він зробив її, фактично, в'язнем у власному селі. Ґіта хотіла зцілювати всіх, тому вона втекла з допомогою одного зі своїх пацієнтів, Келлора, пораненого воїна з її племені.

Келлор і Ґіта жили у віддаленій печері. Ґіта лікувала всіх, хто до неї приходив. Келлор ходив на полювання й оберігав Ґіту. Вони кохалися й мали дітей: близнят, двох однаковісіньких дівчат, Доуну і Єву. Ґіта навчила їх обидвох чаклувати, дала їм обидвом три дари і власну кров на їхнє сімнадцятиріччя. Вони мали стати видатними відьмами.

Старий вождь Ґітиного племені, Астер, захворів і вислав Ґіті вістку з проханням повернутися й вилікувати його. Хоч Ґіта й була готова допомогти, адже вона усім допомагала, Келлор не довіряв Астеру й переконав Ґіту вислати замість себе їхню дочку Єву, молодшу з двох близнят. Але замість того, щоб зцілювати Астера, Єва, сповнена ненависті й люті, наклала на нього прокляття й утекла. Астер помер, зазнавши протягом місяця нестерпних мук. Астерів син Еш помстився за батька, вбивши Келлора й полонивши Ґіту та Доуну.

Згідно з легендою, жаліслива Доуна закохалася в Еша, у них народилася дочка. Ця дочка і стала першою Білою відьмою.

Єва блукала з племені до племені. У неї також народилася дочка, котра стала першою Чорною відьмою.

Я запитую в Селії:

– А ви в це вірите?

– Це наша історія.

– Історія з погляду Білих магів.

Сьогодні Чорні маги глузують з Білих через те, що ті живуть разом із фейнами в їхніх громадах, удаючи з себе фейнів. Вони вважають, що Білі маги стають слабкими, подібними на фейнів, їм уже потрібні пістолети, щоб убивати, і телефони, щоб спілкуватися.

А Білі маги ненавидять Чорних за їхнє свавілля й шал. Чорні маги не хочуть мати нічого спільного з фейнівськими громадами, але і власних громад не мають. Їхні шлюби недовговічні і часто закінчуються насильством. Зазвичай

вони живуть на самоті, ненавидячи фейнів і фейнівські технології. Але їхні Дари потужні.

Селія не хоче говорити про жіночу лінію моїх Чорних предків, але вона назвала мені імена моїх прабатьків по чоловічій лінії. Це вражаючий, хоч і гнітючий список. Усі вони були могутніми Чорними чаклунами, і жоден із них не помер спокійно під час сну у поважному старечому віці. Мій прадід Массімо сам наклав на себе руки, тож можна твердити, що він не був убитий Білими магами, але ця тенденція дуже чітко прослідковується:

- Аксел Едж (батько Маркуса) – помер у в'язничній камері Ради після призначеного йому Покарання
- Массімо Едж (батько Аксела) – вчинив самогубство в камері Ради
- Максиміліан Едж (батько Массімо) – помер у камері Ради після Покарання
- Кастор Едж (батько Максиміліана) – помер у камері Ради після Покарання
- Ліо Едж (батько Кастора) – помер у камері Ради після Покарання
- Дарій Едж (батько Ліо) – помер у камері Ради після Покарання

Селія каже, що немає достеменних відомостей про ім'я Дарієвого батька, адже він жив тоді, коли щойно засновували Рада Білого відьмацтва і ще не вели регулярного запису подій. Але, судячи з різних історій, можна з достатнім ступенем вірогідності додати ще декілька поколінь:

- Ґаунт Едж (батько Дарія) – вбитий Ловцями в Уельсі

Тайтус Едж (батько Ґаунта) – вбитий Ловцями десь у лісах Британії

Герроу Едж (батька Тайтуса) – вбитий Ловцями десь у Європі

Я запитав Селію:

– Чи бодай хтось із моїх предків прожив довге і щасливе життя?

– Дехто з них дожив до п'ятдесятки. Не знаю, наскільки щасливо.

Отже, нема чого дивуватися обережності мого батька. Я думаю про своїх прабатьків, про їхній біль і страждання, й досі не можу зрозуміти: чому? Я просто не розумію. Мене тримають у клітці, і все це не має жодного сенсу. Я не хочу жити в клітці, і не хочу померти в камері, і не хочу зазнати катувань, і не хочу вбивати свого батька. Я нічого цього не хочу, але все до того йде і йде, і йде.

Хотів би я знати, яке майбутнє очікуватиме мого сина, якщо я колись його матиму. Можливо, я вчиню так, як Маркус, просто залишу його в надії, що без мене йому якось пощастить мати краще майбуття. Але зараз я сиджу закутий у кайдани в клітці і знаю, що все це безнадійно, безнадійно, безнадійно...

Але навіть попри всі ці страждання, біль і жорстокість, я хотів би думати, що мої предки теж бували щасливими, бодай на короткий час. Мені здається, що я на таке здатний, тож і вони, можливо, теж малу цю здатність. Я на це сподіваюся. Маю надію. Маю надію. Бо навіть якщо мені судилося померти в камері, я хочу спочатку щось отримати. Я думаю про Аррана й Анналізу, і про моє перебування в Уельсі, і про біг, і про кожен подих, бо кожен подих має бути коштовний, потрібний і важливий.

ФАНТАЗІЇ ПРО БАТЬКА

Завдяки рутині я постійно чимось зайнятий і втомлююся, та все одно бувають часи, коли в мене немає настрою відлітати в хмари або без кінця підтягуватися, тож я просто думаю.

Мені й далі подобається уявляти, як батько приходить рятувати мене на моє сімнадцятиріччя. Я лежу закутий у кайдани в клітці, а довкола – тиша, тоді якийсь віддалений гул... не вітер, не грім, а його лють і шаленство. Він з'являється понад пагорками з заходу і летить – не на мітлі чи на коні, а ніби стоячи на дошці для серфінгу, хоч жодної дошки немає або вона невидима, – і летить до мене, вбраний у чорне. Гул наростає, і клітка просто розвалюється, а мої кайдани опадають. Батько робить коло і сповільнює лет, а я стрибаю на свою невидиму дошку для серфінгу і відлітаю разом із ним. Що може бути кращого від того, щоб бути разом із татом, летіти й покидати назавжди цю розтрощену клітку?!

Ми прямуємо до гір, серед яких він живе, де буяє зелень, майже як у тропіках. Там, між старих дерев і порослого мохом каміння, біля прозорого струмочка, ми сидимо разом із батьком, і він дає мені три дари – ніж, кільце і малюнок – а тоді я п'ю з руки його теплу кров, і він шепоче

мені на вухо таємні слова, і ми назавжди залишаємося разом, полюємо, ловимо рибу й живемо у лісі.

Це, мабуть, моя найголовніша фантазія: та, до якої я постійно повертаюся.

Я маю ще й інші фантазії. У більшості з них присутня Анналіза, і там є багато тіла, поту, цілунків і язиків. Здебільшого я уявляю нас обох на плиті з пісковика; вона у шкільній формі, Кірен нас так і не знайшов, і я її цілую й роздягаю, поволі й лагідно, розстібаю її блузочку і спідничку, а тоді обціловую все її тіло.

Інша моя фантазія схожа на цю. Ми з Анналізою на плиті з пісковика, і вже вона роздягає мене, стягає з мене футболку, розстібає джинси й цілує мені груди, живіт, усе моє тіло.

Є ще й такі варіанти: вона роздягає мене на схилі пагорба в Уельсі; роздягає мене на пляжі; роздягає мене під сонцем, під місяцем, під дощем, у грязюці й калюжах.

У цих фантазіях я не маю жодних шрамів.

У найостаннішому варіанті я сиджу в клітці, а тоді розбиваю її силою думки, після чого з'являється Анналіза, і ми цілуємося, і я роздягаю її й обціловую їй тіло, а вона роздягає мене й обціловує мені груди, живіт і спину. Я маю на собі шрами, але їй до них байдуже, і ми кохаємося на овечих шкурах серед потрощених уламків клітки.

Це гарний варіант. Мене тішить, що їй начхати на шрами. Не думаю, що насправді вони б їй подобалися, але, можливо, вона б не звертала на них особливої уваги.

І ще є одна фантазія, до якої я не люблю занадто часто повертатися, хоч іноді не можу себе стримати. У цій фантазії я живу у мальовничій долині в хатинці на березі мілкої швидкоплинної річки, що іскриться навіть уночі, така вона прозора й чиста. Пагорби вкриті зеленими деревами, що

майже бринять життям, стільки в тих лісах птахів і звірів. І мої мама з татом живі, й вони мешкають у тій хатинці, а я живу з ними. Більшість свого часу я проводжу з татом, і ми не спимо в хатинці, ми спимо в лісі, і ходимо разом на полювання й риболовлю. Але ми також буваємо разом із мамою; вона розводить курчат і вирощує овочі. Літом тут спекотно й сонячно, зимою – холодно й засніжено, і ми завжди житимемо разом. Мої батьки старі і щасливі, я – поряд із ними, і кожен день нашого життя прекрасний.

ДУМКИ ПРО МАТІР

Коли я повернувся від Мері, бабуся розповіла мені, що Маркус і моя мати були закохані. Але моя мати знала, що любити Чорного чаклуна ганебно. Вона відчувала свою провину. Вона одружилася з Діном, мала від нього дітей і намагалася бути щасливою, але була закохана в Маркуса майже з тієї миті, коли його побачила.

Хотів би я знати, чи вона й далі кохала Маркуса після того, як він убив її чоловіка, батька її дітей?

Здогадуюся, що коли Дін застав Маркуса разом із моєю матір'ю, почалася бійка. Дінів Дар полягав у його здатності насилати полум'я з рук і рота, але врешті-решт це йому не допомогло, бо Маркус, мабуть, зажадав оволодіти такою здібністю і забрав собі Дінів Дар.

Коли вщухло полум'я? Разом із його останнім подихом?

І де була моя матір, коли це все діялося? Чи була вона там? Дивилася, як мій батько пожирав ще пульсуюче серце її чоловіка?

І чи так легко було накласти на себе руки, знаючи, що вона полюбила того, хто здатний на таке? Вона закохалася в того, хто вбивав чоловіків, жінок і дітей, хто замордував батька її власних дітей. Вона закохалася в того, хто

пожирав людей. А коли вона поглянула на мене, її дитя... Маркусове дитя... й побачила, що я подібний на нього, чи подумала вона тоді, на що я можу бути здатний?

ОЦІНЮВАННЯ

Я тепер щомісяця проходжу Оцінювання. Його здійснює Селія.

Спочатку вона мене зважує, міряє зріст і фотографує. Мені вона не показує ні фотографій, ні вимірів.

Тоді надходить черга фізичних тестів: біг, різні вправи. Усі результати занотовуються. Я їх також не бачу.

Після цього я проходжу ще декілька тестів – стан пам'яті, загальний інтелект і математика. З цим я не маю проблем. Тоді починаються тести з читання й письма, що їх мене примушує робити Селія, хоч ми обоє знаємо, якими будуть результати.

Це все.

Наступного дня я залишаюся в клітці, прикутий кайданами. Вона від'їжджає зранку й повертається пізно пополудні. Я не знаю, з ким вона зустрічається. Інколи я про це запитую, але вона ігнорує мої питання.

Ще одна зміна, про яку Селії тільки недавно повідомили, полягає в тому, що я не змушу приїжджати в будівлю Ради для мого щорічного Оцінювання. На моє шістнадцятиріччя Рада приїде до мене. Я, очевидно, маю виглядати якнайкраще.

ПАНК

– Що ти хотів цим досягти?

– Га?

– Ось цим? – легеньким кивком вона показує на мою голову.

Я шкірюся.

Раз на місяць, перед Оцінюванням, мені дозволено нормально помитися у ванній. Там є гаряча вода рудого торф'янистого кольору і мило. Я голю щетину довкола уст і на підборідді. Брудна одноразова бритва ні на що не гожа як зброя, навіть олівець і той може бути небезпечнішим. Селія щомісяця коротко підстригає мені волосся, але сьогодні я поголив з боків голову, щоб мати зачіску ірокез.

– Краще зголи все волосся. Виглядатимеш, як монах.

– Чистий і праведний, у пошуках Істини?

– Лагідний і покірний. Послушник.

– Це не зовсім я.

– Краще не налаштовувати їх проти себе.

Селія хоче, щоб я гарно себе показав. Мабуть, це й на ній добре відіб'ється.

Сідаю за стіл.

– І що тепер?

– Тепер я зачекаю тут, поки ти підеш назад і зголиш усю цю бридню.

– У вас немає почуття гумору.

– Ти справді виглядаєш аж до абсурду сміховинно, мушу погодитися, але буде краще, якщо ти сам, добровільно, це все собі зголиш.

Я повертаюся у ванну. Моє відображення якесь дивне. З зачіскою все гаразд – шпичастий ірокез. Але я не впізнаю самого себе. Мабуть, я просто не звик бачити себе у дзеркалі. Я дивлюся, як моя рука торкається волосся, бачу, як ця пошрамована правиця зачісує його назад, але моє обличчя не схоже на мене. Я знаю, що це я, бо на вилиці є шрам від Джессіки, а біля вуха шрам від Ніела, що виділяється білизною на тлі чорних цяточок щетини на поголеній голові. Але моє обличчя виглядає інакше, ніж я очікував. Старше. Набагато старше. Очі великі й чорні, і коли я посміхаюся, в них немає навіть натяку на усміх. Немовби хтось видовбав у черепі ці чорні порожні трикутники, що поволі обертаються. Я притуляюся до дзеркала, щоб побачити, де закінчуються зіниці й починається райдужна оболонка, і вдаряюся чолом об скло. Відходжу до протилежного кінця ванної, відвертаюся і знову стрімко обертаюся, намагаючись щось упіймати, можливо, світло. Нічого не ловлю.

– Чого ти так довго? – кричить Селія.

Я беру в руки бритву, а тоді кладу її назад.

За якусь хвилину виходжу з ванної.

Вона починає реготати, а тоді зупиняється й каже:

– Тепер у тебе ідіотський вигляд. Забери їх геть.

Я шкірюся до неї й мацаю брову. Я проштрикнув її трьома маленькими металевими кільцями, вставив металеве кільце в праву ніздрю, а ще одним, трохи більшим, проколов лівий кутик нижньої губи.

– Це пасуватиме до панківсього вигляду, – торкаюся пальцями свого нашийника. – Зі шпильками було б трохи краще.

– Звідки ти взяв ту штуку на губі?

– Це все з ланцюжка для затички у ванній.

– Чого тоді не почепив собі й затичку? Виглядав би тоді цілком божевільним.

– Ви застарі, щоб це зрозуміти.

– Може повернемося до першого мого питання? *Що ти хотів цим досягти*?

Я визираю з вікна на пагорки й небо, де блідо-сірі високі хмари розмивають усі кольори.

– Ну?

– Свободи від переслідувань, – похмуро відповідаю я.

Тиша.

– Думаєте, я здобуду її колись?

Усе завмерло надворі; вітерець не колише верес на горбах, хмари не рухаються в небі.

Пізніше цього вечора я малюю. Використовую для цього олівець, бо нам забракло чорнила і вугілля. Олівець теж підходить. Я вже малював побачених тут звірят і рослин. Селія відібрала кілька малюнків, щоб показати Радникам. Мені так і кортить запитати: «Що ви хочете цим досягти?», – але немає сенсу такого робити, бо все одно не отримаю відповіді.

Сьогодні я малюю Селію. Їй страшенно не подобається, коли я її малюю, але саме тому це й весело. Бо я зображаю все детально – бородавки й таке інше. Не знаючи жалю. Вона однаково це спалить. Завжди спалює свої портрети. Я не сприймаю це як зневагу до моєї творчості; проблема не в цьому, а в персонажі портрета.

Я малюю й автопортрети, але тільки своєї правиці. Обгоріла шкіра нагадує шари густої олійної фарби, що завершуються заокругленою, не до кінця загуслою краплею. Шкіра поміж цими гладенькими шарами потріскана й облуплена, немов на старовинній картині. Моя рука – мистецький твір.

Кілька тижнів тому я намалюв свою руку, в якій був довгий тонкий кинджал. Я думав, що Селія зараз зімліє, бо їй просто перехопило дихання. Я пожмакав аркуш і зі словами: «Дурничка!» – кинув його у вогонь перш, ніж вона встигла мене спинити. Більше я цього не робив, це не було аж так весело.

Мої пейзажі дійсно нічого не варті. Я не можу відтворити їх належно, а будівлі взагалі погано мені вдаються. Хоч я й намалюв клітку. Вона була чудова. Я вловив її тьмяну порожнечу, її гнітючу приреченість. Я надто добре знаю цю клітку. Це був мій найкращий малюнок. Я сказав Селії, що нам варто показати його Раді. Вона нічого не відповіла, й відтоді я не бачив цього малюнка. Мабуть, вона його спалила.

– Радники будуть тут завтра зранку, – повідомляє Селія, поки я малюю. – Перед їхнім приїздом я тебе зважу і сфотографую.

– Хвилюєтесь?

Опікунка не відповідає, і я відхиляюся в очікуванні ляпаса, але вона на це не клює.

– Я нічого не зіпсую. Не турбуйтеся. Я буду чемним хлопчиком і гарно відповім на всі їхні запитання. І не плюватиму на них аж до самого кінця.

Селія зітхає.

Ми знову мовчимо, поки я намагаюся намалювати її волосся. Мені здається, що воно рідіє; можливо, через хвилювання.

– Ви будете в кімнаті під час Оцінювання?

– А як ти гадаєш?

– Мабуть, ні... Звичайно, ні.

– Чого тоді питаєш?

– Просто, щоб підтримати розмову.

– То знайди кращу тему.

Я саме малюю її рот. Вона має чудову глузливу усмішку, від якої її вуста здаються менш потворними і значно цікавішими. Мені подобається малювати її, коли вона стоїть, випроставши руки вздовж тіла, біля моєї клітки, і тримає ключі, а на її обличчі іноді з'являється той дивний вираз – майже жалю. Може, тому вона і взялася за цю роботу.

– Ну? – запитує вона.

– Що ну?

– Я знаю, що ти хочеш про щось запитати.

Звідки вона може знати?

– Гмм... Ну. Мені було цікаво... Чому саме ви отримали роботу наглядачки?

– Учительки й опікунки.

– Бажаючих, мабуть, було небагато, – я завершую малювати її вуста, хоч обриси справжніх її губ стали раптово м'якшими.

Вона повертається до мене, міняючи позу, в якій увесь цей час сиділа.

– Думаю, що я була їхнім першим кандидатом на цю посаду.

– Ви хотіли сказати, єдиним кандидатом?

Я чекаю, але вона мовчить.

– І ваше життя настільке сіре й порожнє, що навіть сидячи в оцій глушині й виконуючи роль наглядачки за невинною дитиною, ви відчуваєте певну втіху.

Вона, фактично, починає при цих словах усміхатися.

– І я можу закластися, що платня у вас не така вже й велика.

Легенько киває головою.

– Позбавлення волі, побиття, нанесення фізичних і психічних травм хлопцеві, якому ще й шістнадцяти не виповнилося... хлопцеві, який не зробив нічого поганого... це все, мабуть, додаткові плюси вашої роботи.

– Так, – погоджується Селія. – Це додаткові плюси.

Усмішка зникла, але й той глузливий вираз вже не повертається. Вона повертається у попередню позу і каже, не дивлячись на мене:

– Маркус убив мою сестру.

Її сестра повинна бути у списку. Я не знаю Селіїного прізвища. Колись я про це запитував, але це було з тих речей, які «не мають значення».

– Який у неї був Дар?

– Виготовлення зілля.

Я киваю головою.

– Чи Маркус вміє робити так, як ви... ну, ваш Дар... з тим шумом?

– А це є в списку?

– Мусите берегтися. Можу закластися, що він захоче його туди додати.

Ми знову замовкаємо.

Я здогадувався, що Селія не просто так узялася за мене, сина відомо кого. До цього не важко було докумекатися. Так чи інакше, вона мусила б знати когось або бути спорідненою з кимось із того списку.

Я кажу:

– Але я не Маркус.

– Я знаю.

– Я не вбивав вашу сестру.

– Несправедливо, еге ж? Але я думаю, що є шанс, нехай і малий, що він таки турбується за тебе і що його дратує те, що син його тут.

– А він знає, що я тут?

– Та ні, я не мала на увазі саме тут. Це місце надійно заховане, навіть від нього, хоч який він здібний, – Селія випростує шию і руки. – Маю на увазі, він знатиме про те, що ти в нас. І зрозуміє, що тобі тут не надто комфортно. Тому я не хотіла б його розчарувати.

– Чому ж тоді не залишати мене на цілий день у клітці? Невже ви справді думаєте, що я коли-небудь зможу його вбити? Всі ці тренування безглузді.

Селія підводиться і починає крокувати кімнатою. Зазвичай це означає, що вона не хоче відповідати на питання.

– Можливо, але залишати тебе на цілий день у клітці було б жорстоко.

Я вражений, тому навіть не відразу починаю реготати. Коли ж нарешті заспокоююся, то кажу:

– Ви мене б'єте. Я маю нашийник, що може мене вбити. На ніч у клітці ви приковуєте мене кайданами.

– Ти добре тут їсиш. Сидиш оце зараз і малюєш.

– То я ще маю бути вдячний за це?

– Ні. Ти маєш просто сидіти із повним шлунком і малювати.

– Я вже закінчив, – кажу я і підсовую їй малюнок.

Вона бере аркуш і розглядає його. За якусь хвилину згортає його й кидає у вогонь.

Я знову беру олівець і починаю новий малюнок. Цього разу я малюю себе, своє обличчя, таким, яким я його побачив у дзеркалі, але ще старшим – таким, як я уявляю Маркуса. Відчуваю, що Селія пильно за мною стежить. Вона майже не дихає. Я ще ніколи такого не робив. Малюю його

очі глибокими й бездонними, точнісінько як у мене. Ще чорнішими вони просто не можуть бути.

Я не дуже задоволений результатом. Маркус виглядає занадто вродливим, занадто милим.

– Спаліть це, – кажу я. – Не вийшло добре.

Селія простягає руку, бере малюнок і вивчає довше, ніж розглядала власний портрет. Потім виносить його з кімнати.

– Це зовсім не означає, що він має саме такий вигляд, – гукаю я їй услід.

Вона не відповідає.

Я складаю олівці, гумку і точилку в стару бляшанку. Закриваю кришку – це все. Селія повертається і знову сідає навпроти мене.

– Чи бувало таке, що його ось-ось уже мали впіймати? – запитую я.

– Хтозна, чи підбиралися до нього так близько. Нікому наче не вдалося... Він дуже спритний. Дуже обережний.

– Думаєте, його колись таки впіймають?

– Варто Маркусові зробити помилку, бодай одну-єдину, і його зловлять або вб'ють.

– А мене використовують як приманку, щоб його дістати?

Вона відповідає з помітною втіхою:

– Напевне, що так.

– Але вам невідомо, як? Тобто, яким способом?

– Моя робота полягає в тому, щоб бути твоєю вчителькою і опікункою. Це все.

– І як довго?

– Аж поки мені не скажуть, що вже досить.

– Що станеться зі мною, якщо його впіймають?

Вона випинає нижню губу – величезну і пласку. Потім поволі знову втягує її назад, але нічого не говорить.

– Мене вб'ють?

Губа знову випинається, але цього разу стрімко вертається на місце, і Селія каже:

– Можливо.

– Навіть якщо я не скоїв нічого поганого?

Вона знизує плечима.

– Береженого бог береже, так?

Вона не відповідає.

– Що ви зробите, якщо вам накажуть мене вбити? Якщо скажуть: «Засади кулю в мізки Напівкодового».

Я, імітуючи пістолет, прикладаю палець до скроні і відтворюю звук пострілу.

Селія підводиться, обходить мене ззаду, міцно притискає свого пальця до моєї потилиці і повторює такий самий звук.

Я погано сплю. Не через холод. Немає вітру, жодного подуву. Хмари застигли. Немає дощу.

Я нервуюся перед приїздом Ради. Мої руки тремтять. Це нерви, просто нерви.

Я ще й досі відчуваю Селіїн палець на своїй потилиці. Знаю, що мене будь-коли можуть убити. Не має значення, хто це зробить і як; наслідок буде той самий. Але я не можу позбутися думки, що це зробить Селія. Знаю, що вона. Мусить, бо інакше хтось інший зробить це з нею.

Трюк полягає в тому, щоб отримувати насолоду. Як насолодитися цією думкою?

Треба знайти спосіб.

Селія сказала мені, що з Анналізою все гаразд, так само, як із Деборою, Арраном і бабусею, але водночас ніби натякнула на те, що це може змінитися будь-якої миті. Якщо ж я помру, вони будуть у безпеці.

Це позитивний аспект.

Я можу насолоджуватися думкою про те, що вони всі живі і здорові.

Анналіза бігає десь у лісі, усміхається, регоче, видряпується на кручу з піщаника. Я хочу знову її бачити й торкатися її шкіри; хочу, щоб вона цілувала мої пальці, обличчя, тіло. І я знаю, що цього ніколи не станеться, й натомість вона буде з якимось гівняним Білим відьмаком, що обмацуватиме її всю своїми лапами. Ось і отримуй тут насолоду!

Дебора одружиться з гарним хлопцем, народить дітей і буде щаслива. Я можу це уявити. Це правда. У неї буде троє або четверо діточок, вона буде чудовою мамою, і всі вони радітимуть життю. Бабуся ж мирно житиме у своїй хаті, попиваючи чайочок і годуючи курчат.

Це гарні думки. А тоді я пригадую, як плакали бабуся з Деборою на сходовому майданчику. Хоч їхні сльози висохли тоді і висохнуть знову... можливо, вже висохли. Можливо, вони вважають, що я вже мертвий...

Не думаю, що Арран повірить у те, що я помер. Пригадую, як він гладив мені волосся й казав: «Я цього не витримаю». Його нога стирчить з-під ковдри, а я цілую його чоло кінчиками пальців і плачу...

ЛОВЕЦЬ

День мого шістнадцятиріччя. Селія зважила мене й виміряла. Поголила мені голову й повитягала з мене кільця.

Уже майже обід і я знов у клітці, в наручниках. Мабуть, Селія, вважає, що це свідчитиме про її сумлінну працю.

На дорозі з'являється джип. У цілковитій тиші його гуркіт звучить якось карикатурно голосно. І стає дедалі гучніший. Нарешті джип зупиняється, і з нього виходять вони.

Голови Ради немає, як і тієї другої жінки. Але приїхав Анналізин дядько, Соул О'Браєн, і з ним ще двоє чоловіків. Молодцюватий чорнявий тип у новесеньких чоботах, джинсах і бездоганно чистій непромокальній куртці. Такий блідий, немовби роками не виходив на свіже повітря. На відміну від нього, другий чоловік виглядає так, ніби він ціле своє життя провів на свіжому повітрі. Його світле волосся місцями вже посивіло. Він високий, кремезний і вбраний у чорне, тому я відразу здогадуюся, хто він такий. Їх легко розпізнати. Вони звикли на всіх поглядати зверхньо, навіть на Радників.

Селія іде їх зустрічати. Цікаво, вона їм козирне чи просто потисне руки? Але опікунка не робить ні того, ні другого.

Вони підходять, щоб подивитися на мене. Сидячого у клітці. У Ловця вицвілі блакитні очі, в яких є стільки срібла, що майже не залишилося блакиті.

Всі розглядають мене, тоді відвертаються, дивляться на краєвид і заходять у хатину.

Це, врешті-решт, звична рутина Оцінювання. Я залишаюся чекати.

Нарешті по мене приходить Селія. Вона нічого не каже, а просто відмикає клітку і веде мене до хати. Зупиняється перед вхідними дверима. Минаючи її й заходячи всередину, я жду, чи не побажає вона мені удачі, та Селія не настільки нервова.

Троє відвідувачів сидять за кухонним столом. Я, звісно, стою. Надворі повз вікно проходить Селія, крокуючи довкола хати.

Дядько Анналізи ставить належні запитання й робить нотатки. Ті самі запитання, що їх мені ставить щомісяця Селія. Він кривиться, коли я намагаюся читати, але здебільшого його обличчя не виражає нічого, крім нудьги. Він не квапиться, і врешті-решт ми закінчуємо всі розумові тести.

Він каже:

– Я завершив.

Говорить це не мені, а Ловцю. Ловець ще ні з ким не розмовляв. Ні зі мною, ні з ними.

Ловець підводиться й обходить мене зусібіч, придивляючись. Він вищий за мене, але не набагато, і міцно збитий. Його груди вдвічі ширші за мої, а шия взагалі наче в бика.

Він зупиняється позад мене й каже неголосно, просто мені на вухо, аж я відчуваю його дихання:

– Зніми сорочку.

Я виконую. Поволі, але виконую.

Третій чоловік, чорнявий, підводиться і йде подивитися на мою спину. Хапає мене за руку, і я ледве стримуюся, щоб не висмикнути її. Його пальці липкі і драглисті. Він обертає мою долоню й оглядає шрами на зап'ястку.

– Ти вмієш добре зцілювати. І швидко?

Я не певний, що йому казати.

– Ходімо надвір і подивимося, – каже Ловець. Я знову відчуваю на шиї його віддих.

Ловець щось каже Селії. Вона киває і прямує туди, де ми вправляємося у самозахисті.

– Покажи, що він може робити, – каже Ловець.

Ми з Селією розпочинаємо двобій.

Ловець зупиняє нас і підкликає Селію до себе, щоб нечутно сказати їй щось на вухо.

Селія вертається до мене, і я бачу, що в неї серйозні наміри. Ми б'ємося. Вона долає мене; я її підпустив занадто близько. Маю тепер закривавленого носа й розпухле око.

Потім підкликають мене. Чорнявий тип хоче бачити, як я себе зцілюю. Я роблю це, не поспішаючи.

Я думаю, що це кінець, але Ловець розмовляє з Селією, а тоді повертається до мене й каже:

– Пробіжи зовнішнє коло.

Я біжу в середньому темпі. Немає потреби себе вимучувати.

Коли повертаюся, Ловець примушує мене ще раз битися з Селією. Але цього разу вона озброєна ножем. І знову перемагає. Я маю поріз на руці. Мушу зцілювати його для чорнявого типа.

– Ще одне зовнішнє коло.

Цього разу наказує чорнявий.

Я виконую. Не надто напружуюся, бо майже певний, що після цього мене знову лупцюватимуть.

Так і є. Селія знову виграє. Їй вочевидь звеліли не попускати мені. Я отримую ножове поранення в стегно. Глибоке. Починаю лютувати. Зцілюю рану, а тоді...

– Ще одне зовнішнє коло.

Підкоряюся, але думаю не про біг, а про того малого чорнявого типа, що стоїть там і шкіриться.

Цього разу, коли я повертаюся, Ловець також усміхається.

У мене погане передчуття.

Мушу знову вступати у двобій із Селією. Сьогодні я вже пробіг три кола і був тричі відлупцьований. Я намагаюся триматися подалі від Селії і навіть ударяю її ногою, але коли наближаюся спиною до Ловця, він штовхає мене до Селії, і на цьому все закінчується. Я на землі. Ловець підходить до мене і щосили вдаряє ногою в ребро. Тоді ще раз. Його чоботи важкі, мов камінні.

– Вставай. Ще одне зовнішнє коло.

Я знаю, що він зламав мені кілька ребер. Гадаю, що й він це знає.

Я зцілюю їх і поволі підводжуся.

Тоді він б'є мене і знову збиває на землю. Більше ударів ногами. Більше зламаних ребер. Я вже не підводжуся.

– Вставай, я сказав, і біжи зовнішнє коло.

Я можу ще зцілювати, але це вже не легко. Моя здатність до цього слабне. Поволі я зводжуся на ноги. А тоді починаю бігти, теж поволі.

Примушую себе розслабитися під час бігу. Забути про них. Удати, що їх не існує. Я роблю коло, але мої ребра зцілюються лише перед самим моїм поверненням назад.

Чорнявий тип підходить і дивиться на мої груди. Усі синці щезли.

Тоді до мене наближається Ловець, тримаючи в руках щось подібне на кийок або дрючок. Я дивлюся на Селію, але вона опустила очі.

Коли він зробив свою справу, я просто залишаюся лежати на землі. Кийок був якийсь дивний. Я не думаю, що в мене щось зламане, але почуваю себе явно не в своїй тарілці.

Чорнявий тип стоїть наді мною.

– Ти можеш зцілитися? – запитує він. – Підвестися можеш?

Так, я можу підвестися. Я стаю навколішки, але тут усе довкола починає вертітися, і я відчуваю, що краще мені лягти.

Коли знову розплющую очі, бачу біля себе Селію.

Я запитую:

– Вони вже поїхали?

– Так.

– Я відпочину тут.

– Так.

Наближається вечір, і я вже повністю зцілився. Маю додаткову порцію тушкованого м'яса і хліба. Селія тихенько дивиться, як я їм.

Я кажу:

– То були типові Білі маги. Добрі, лагідні, незлобиві натури.

Селія не відповідає.

– Якби ж то я хоч плюнув на них.

Селія й далі мовчить, тож я підходжу з іншого боку.

– Мабуть, я не таке вже й велике цабе: голова Ради навіть не завдала собі клопоту приїхати.

– Ти знаєш того білявого чоловіка?

Я знизую плечима.

– Це Соул О'Браєн. Його нещодавно затвердили заступником голови Ради.

Я киваю. Цікаво, дядько Анналізи робить непогану кар'єру.

– А хто був Ловцем?

Селія пирхає зі сміху. Я перестаю їсти й дивлюся на неї.

– Я думала, ти знаєш. Це був Клей.

– О! – мене прийшов перевірити сам ватажок Ловців. – А той чорнявий тип? Хто він такий?

– Він сказав, що його звати містер Волленд. Раніше я його не бачила.

Я доїдаю тушковане м'ясо й витираю миску рештками хліба. Тоді відштовхую миску геть і кажу:

– Я вирішив дати вам нагоду перемогти у всіх двобоях, щоб ви перед ними краще виглядали.

– Чемний хлопчик.

– Але вони, мабуть, були не надто вражені. Мною, маю на увазі. Якщо я навіть вас не годен побороти, куди вже мені тягатися з Маркусом.

– Можливо.

– І я навіть не спробував ударити Клея.

– Мудре рішення.

Я теж так думаю, та все ж, якби я знав, що це був він...

– Що? – запитує Селія.

Я не знаю... не знаю, що відчуваю до Клея, тож просто кажу:

– Він убив Сабу... Маркусову матір, мою бабусю.

Селія киває.

– Так, а Саба вбила матір Клея.

Тепер киваю я.

– Твоя мати... – каже Селія, а тоді починає вагатися. Я не дивлюся на неї, не хочу сполошити її, якщо вже вона

майже наважилася у чомусь мені зізнатися. – Твоя мати одного разу врятувала Клею життя. Він був тяжко поранений Чорним магом, його плече роз'їдала отрута. Твоя мати була єдиною людиною, здатною його зцілити. Якби не її допомога, він би помер.

Я й далі не дивлюся на Селію. Що тут ще можна сказати?

– Твоя мати мала унікальний Дар зцілення. Направду унікальний.

– Мені про це казала бабуся.

Хоч саме цю історію вона мені ніколи не розповідала.

– Їх цікавить твоя здатність зцілювати самого себе.

– І? – тепер я дивлюся на Селію.

– Я думаю, що ти вже достатньо зцілений, щоб помити посуд.

БАБУСЯ

Минають місяці після мого Оцінювання; рутина весь час однакова. Надходить осінь, ночі стають довшими, і це добре. Зима. Сніг. Вітри. Я сильніший, ніж будь-коли. Дощ мені не докучає. Морозець чудовий. Мої ступні товстошкірі і тверді.

Сніг тане, залишаючись лише в низинах. Сонце пригріває, але я мушу не рухатися, щоб воно просякло у мою шкіру.

До мого сімнадцятиріччя залишаються вже не роки, а місяці.

Селія ніколи не говорить про мій день народження. Я часто її про це запитую, але вона нічого мені не каже.

Одного дня я випікаю хліб у кухні. Селія щось пише за кухонним столом.

Роблю нову спробу, вже вкотре повторюючи запитання:

– А я отримаю три дари на свій день народження?

Селія не відповідає.

– Якщо ви хочете, щоб я убив Маркуса, мені потрібен мій Дар.

Вона й далі шкрябає пером.

– Чи моя бабуся дасть мені три дари?

Я знаю, що мене до неї не підпустять, ніколи в житті.

Селія підносить голову, роззявляє рота, немов бажає дати відповідь, але тоді знову його закриває.

– Що?

Вона відкладає перо.

– Твоя бабуся...

– Що?

– Місяць тому вона померла.

Що? Місяць тому!

– І ви лише зараз про це мені кажете?

Мені можуть нічого не сказати або сказати будь-що, але звідки я маю знати, що з цього всього правда?

Жбурляю на підлогу тісто.

– Я взагалі не зобов'язана про це говорити.

Тож Селія нібито робить мені послугу, але я знаю, що це чергова брехня. А моя бабуся мертва. Це таки правда. Її могли вбити або примусити накласти на себе руки... і можуть будь-кого вбити, якщо забажають.

– А що Арран?

Вона ігнорує мене.

Я перекидаю стільця, потім підношу його і грюкаю ним об підлогу.

Вони можуть зробити все, що захочуть, і всіх повбивають, і я їх ненавиджу, ненавиджу, ненавиджу! Знову грюкаю стільцем об підлогу.

– Я замкну тебе в клітці, якщо ти так себе поводитимеш.

Жбурляю стілець і з вереском стрибаю на Селію.

Очунюю в клітці, закутий у кайдани.

ВІДВІДУВАЧІ

Через кілька тижнів після того, як Селія сказала мені про бабусю, я збираю яйця. Думаю про бабусю та її курей, як ті намагалися проскочити в хату, і ще як бабуся витягала з вуликів стільники у своєму бджолярському капелюсі...

Ставлю кошик з яйцями на землю і прислухаюся.

Нашорошую вуха.

Ледь чутно віддалений звук – десь там, серед горбів.

І брязкання на кухні.

Я підбігаю до стіни, а звідти вистрибую на клітку, щоб придивитися до південного заходу, звідки прибуває у моїх фантазіях Маркус.

Пагорби стоять, як і раніше, нічого не зраджуючи. Я озираюся, вслухаюся і приглядаюся, затамувавши подих.

Це не вітер.

Якесь гарчання, далеке гарчання.

Селія дивиться на мене з вікна кухні. Вона нічого не чула, але знає, що сталося щось незвичне, раз я виліз на клітку. Вона щезає, а тоді з'являється у проймі вхідних дверей. І ось його вже добре чути, цей зрозумілий звук.

Це не мій батько. Це машина.

– Назад у будинок! – кричить мені Селія.

На дорозі вдалині з'являється чорний куб вседорожника.

– Злазь із клітки!

Але якщо це якісь люди, справжні люди... фейни, туристи, відпочивальники... тоді я повинен щось зробити. Я розкажу їм, що мене тримають у клітці. Нашийник... вони, можливо, зуміють його зняти. Можливо, мені треба зачекати, поки вона їх позбудеться, а тоді... лупнути її якоюсь ломакою...

Але раптом у ній відчувається зміна. Її тіло немов осідає. Вона каже:

– Назад у клітку, Натане.

Каже це безбарвним голосом. Вона вже знає, хто це.

Я ще кілька секунд стежу за джипом, а тоді зістрибую зі стіни й залажу в клітку.

– Замкни на замок.

Вона йде в напрямку дороги.

Я зачиняю дверцята, але не замикаю їх. Іду вглиб клітки і знаходжу схований у ґрунті цвях. Запихаю його до рота, ріжучи собі щоку, а тоді зцілюю її.

Ревіння джипа дедалі гучніше. Він зупиняється з другого боку хати. Селія піходить до нього.

Розмовляє з водієм через віконце. Розмахує руками, вона помітно роздратована. Незвично драматичний, як на неї, вияв емоцій.

Водія не бачу.

Відчиняються дверцята джипа, а Селія широко розставляє руки, немовби намагаючись зупинити гостей. Вони майже такі кремезні, як і вона. Усі, звичайно ж, у чорному. Я не бачу обличчя водія, аж поки Селія відходить убік, але я знаю, хто це.

Вони прийшли мене вбити? Бо інакше для чого? Дати інструктаж Селії, як це зробити? Може, варто таки тепер замкнути клітку на замок? Але це аж ніяк не допоможе...

До мене прямує Клей.

Селія йде позаду, відстаючи на крок, а слідом за нею крокують дві жінки, також Ловчині.

Селія каже:

– Але мене про це не повідомили.

– Ось і повідомляємо. Нехай виходить із клітки.

Селія вагається лише мить, потім рвучко відчиняє дверцята.

Вони явно збираються мене вбити. Можливо, відведуть на край поля і зроблять свою справу там, або й не клопотатимуться зайве, а порішать мене просто тут, біля клітки. Закопають у землю, немов якусь картоплю. І це означає, що вони вже вбили Маркуса. Я їм більше не потрібен. Мій батько мертвий.

– Виходь! – Клей каже це недбалим тоном.

Я відступаю назад, махаючи головою. Нехай убивають мене тут. Я не можу повірити, що мій батько мертвий.

І раптом я чую в голові дзижчання... це не Селія, це телефон. І звук цей долинає не з боку Ловчинь, що стоять позаду Селії; він зовсім поряд. Я відчуваю, як щось торкається моєї руки й заклацується на зап'ястку, і тут біля мене матеріалізується четвертий Ловець. Він усе такий же великий і потворний, яким я його пам'ятаю. Кірен тримає мою руку, на якій тепер видно наручники. Я намагаюся вдарити його в обличчя вільною рукою, але він припадає до землі, тягнучи мене за наручники, а ще якась Ловчиня застрибує в клітку й хапає мою ліву руку. Я відбиваюся від неї ногою, але тоді мене щосили жбурляють об ґрати, заламують руки і ще двічі б'ють об ґрати.

– Ще раз рипнешся, і я повириваю тобі руки, – гарчить мені у вухо Кірен.

Ненависть цінна тим, що вона примушує забути про все інше, ніщо, крім неї, вже не має значення. Тому мені легко

вдається старий трюк. Я не дбаю ні про те, що мені повиривають руки, ні про біль, ні взагалі про будь-що. Різко відхиляю голову назад, ударяючи Кірена просто в обличчя, і відчуваю потилицею глухий хряскіт його носа.

Він верещить, але не послаблює лещат.

Мені задирають угору руки, щоб я не міг поворухнутися, але ніхто їх не вириває, тож я вже не певний, наскільки серйозні були наміри в Кірена.

Кірен витягає мене з клітки і штовхає на землю, але я перевертаюся, задираю ногу і вдаряю його черевиком у скроню. Ще раз перевертаюся, зриваючись на ноги, але дві Ловчині накидаються на мене, і від болючого удару по печінці я мало не вибухаю.

Я на колінах, лицем до землі.

Селія кричить Клею:

– Це неприпустимо! Я його опікунка.

Клей відповідає незворушним голосом:

– Нам наказано його забрати.

Чийсь чобіт щосили притискає моє лице до землі.

Селія протестує, сперечається, каже, що вона б мусила поїхати з ними, каже, що вона поїде, але Клей незворушний. Він просто каже: «Ні!».

Урешті-решт Селія повідомляє, що мусить зняти з мене нашийник. Просить на це дозволу.

Вона обережно знімає хомут і каже:

– Я поїду за вами слідом.

Клей заперечує:

– Ні. Ми мусимо позичити в тебе фургончик. Він занадто небезпечний, щоб везти його у джипі, це ризиковано.

– Тоді я сяду за кермо джипа.

– Ні, за кермом джипа буде Меґан. Якщо так уже наполягаєш, можеш поїхати з нею.

У його голосі звучить погроза; Селія це відчуває. Меґан нічим не зашкодить Селії, але вона може вибрати неправильний шлях, загубитися, або джипу забракне палива. Селії не варто сперечатися з Ловцями; краще вона залишиться тут. Зробить так, як їм потрібно.

– Ага, я мав тобі віддати ще й це, – Клей знову говорить недбало.

– Оповіщення! Коли це сталося?

Він не відповідає.

– Два дні тому? Мене треба було попередити. Я відповідаю за нього.

Клей далі мовчить.

– Тут повідомляється, що всі Напівкодові мають бути «кодифіковані». Що це означає?

Я знаю, що Селія запитує це заради мене.

– Селіє, я тільки забезпечую транспорт.

– Я поїду...

Але Клей не дає їй договорити:

– Я вже пояснив тобі ситуацію, Селіє. Він наш.

– А коли ви привезете його назад?

– З цього приводу я не отримав жодних інструкцій.

КОДИФІКОВАНИЙ

Я в Селіїному фургоні, лежу долілиць на металевій підлозі. Минуло вже два роки, відколи я тут увостаннє їхав, але я відразу впізнаю цю фарбу з іржавими плямами.

Кірен почав зцілювати свій розбитий ніс, бо той добряче потовчений. Він тримає в руках ланцюг, до якого прикуті мої наручники і який обмотаний довкола кісточок моїх ніг, і час від часу смикає за нього, щоб не знудитися.

Клей сидить на пасажирському сидінні біля водія, за кермом Тамсін, Меґан їде слідом за нами на вседорожнику, а Селія, мабуть, так і сидить у хаті.

Мені залишається хіба що відпочивати, але варто лише задрімати, як Кірен смикає мене за ноги або шмагає ланцюгом по сідницях. Коли йому це набридає, він гукає до водія фургончика:

– Гей, Тамсіно, маю ще одну хохму.

– Ага? – гукає вона у відповідь.

– Яка різниця між Напівкодовим і батутом?

Вона не відповідає, а Кірен важко наступає мені на спину й каже:

– Щоб пострибати на батуті, треба скидати черевики.

Наступну свою хохму він озвучує неголосно, щоб чув тільки я:

– Яка різниця між Напівкодовим і цибулиною?

Він задирає мені сорочку. Я відчуваю, як його пальці починають дряпати мої шрами, завдані ним шрами, а сам Кірен говорить:

– Коли ріжеш цибулину, на очі навертаються сльози.

Подорож триває якихось чотири-п'ять годин, а тоді фургончик зупиняється. З тих небагатьох голосів, що долинають сюди, я роблю висновок, що ми заїхали на заправку. Ловці заправляють машину бензином, потім сідають і обідають бутербродами з чипсами, гучно сьорбаючи якісь напої. Запах їжі спокусливий, але я відчайдушно хочу помочитися й волію навіть не думати про харчі й питво.

Мабуть, мені не варто й намагатися, але я таки роблю спробу.

– Мені треба відлити!

Ланцюг батожить мої стегна. Я мушу зціпити зуби й дихати через ніс.

Коли біль відступає, я кажу:

– Мені все одно треба відлити.

Ланцюг знову гамселить мене по стегнах.

Фургон рушає далі. Клей щось бурмоче, даючи інструкції водію, але я нічого не чую.

За якихось двадцять хвилин фургон зупиняється, повернувшись задом до якихось кущів. Мене витягають з нього за кісточки ніг. Тут майже не чути інших авт. Ловці знайшли спокійну місцину.

– Тільки без фокусів. Жодних. Бо зразу тобі гаплик, – Кірен каже це в самісіньке моє вухо, бризкаючи слиною.

Я йому не дякую.

Він знімає наручники з моєї правиці.

Я відливаю. Довго і з насолодою.

Я ще не встиг застібнутися, як на руці в мене знову наручники, і мене заштовхують у фургончик. Внутрішньо усміхаюся від полегшення, а також тому, що думаю про Селію. Вона не поступливіша за цих ідіотів.

Ми знову їдемо. Кірен, мабуть, заснув, бо більше мене не зачіпає. Цвях і далі у мене в роті, але я не маю шансів на втечу, поки біля мене цих три Ловці.

Відчуваю, як мою щоку дряпає заіржавіла долівка фургончика, коли мене знову витягають із нього.

– На коліна.

Я у внутрішньому дворику будівлі Ради, звідки мене забирали якраз напередодні мого п'ятнадцятиріччя.

Мене штовхають на землю.

– На коліна! – кричить Кірен.

Клей кудись пішов. Тамсін і Меґан біля кабіни фургончика. Кірен стоїть збоку від мене, і я скоса зиркаю на нього. Його ніс напух, а одне око підбите.

– Щось ти заповолі зцілюєшся, Кірене.

Його чобот цілиться мені в обличчя, але я встигаю перекрутитися й зірватися на ноги.

Тамсін регоче.

– А він спритний, Кірене.

Кірен удає байдужість і каже:

– Це вже тепер їхня проблема.

Я озираюся, бо до мене підходять двоє вартових, які хапають мене попід руки й волочать кудись, нічого не кажучи.

Вони затягують мене в дерев'яні двері будівлі Ради, тоді коридором далі, праворуч, ліворуч, повз іще один внутрішній дворик, а тоді ще крізь одні двері ліворуч. Я опиняюся у знайомому мені коридорі, й мене садовлять на лавку навпроти кімнати, де відбувається Оцінювання.

Я заліковую свої подряпини й синці.

Це майже нагадує давні часи. Я мушу, звичайно, чекати. Мої руки й далі в наручниках у мене за спиною. Я дивлюся на власні коліна й на кам'яну долівку.

Минає багато часу, а я й далі чекаю. У дальньому кінці коридора відчиняються двері; чути чиїсь кроки, але я не дивлюся туди. А тоді кроки зупиняються, і я чую чоловічий голос:

– Іди назад.

Я підводжу голову і зриваюся з місця.

Голос Анналізи ледь чутний.

– Натане?

З нею, мабуть, батько, і він підштовхує її назад до дверей. Двері зачиняються, і все.

Переді мною опиняється вартовий, затуляючи собою двері. Я знаю, що він хоче посадити мене назад на лавку, і я якусь мить вагаюся, а тоді сідаю, і в коридорі знову все так, як було і досі.

Але тут була Анналіза. Вона змінилася: подорослішала, виросла, зблідла на обличчі. Вона була в джинсах, світлосиній сорочці і коричневих чобітках. І я знову прокручую це все в голові: кроки, «Іди назад», її постать, наші погляди зустрічаються, і я бачу в її очах радість, а тоді вона так ніжно вимовляє моє ім'я, «Натане?», ніби вона ще не до кінця певна, ніби сама собі не вірить, і ось батько штовхає її назад, вона впирається, він штовхає і затуляє її від мене, вона визирає з-під його руки, наші погляди знову зустрічаються, і аж тоді зачиняються двері. Двері заглушують усі звуки; з другого боку не чути ні кроків, ні голосів.

Я це прокручую в голові знову і знову. Думаю, це було насправді. Думаю, це сталося.

З мене знімають наручники, щоб обміряти, зважити і сфотографувати. Усе, як і раніше під час Оцінювань, але до мого дня народження ще багато місяців, тож я не певний, оцінюватимуть мене чи ні. Я запитую про це в якогось чоловіка у білім халаті, але вартовий, який за всім стежить, каже мені заткатися, і той чоловік нічого не відповідає. Вартовий знову вдягає на мене наручники, і ось я знову чекаю в коридорі.

Коли мене заводять усередину, на центральному місці цього разу сидить Соул О'Браєн. Мене це не дивує. Жінка-радник сидить праворуч, а містер Волленд ліворуч. Добре, що хоч Клея тут немає.

Вони починають мене допитувати, як завжди під час Оцінювання. Я нічого не відповідаю, просто мовчу. Соул, як і завжди, занудджений, та я переконаний, що все це гра. Усе, що він робить, – це гра. Він повторює кожне питання двічі і ніяк не коментує мою відмову співпрацювати, але невдозві це їм просто набридає, і вони навіть не виглядають особливо стурбованими. Після останнього запитання Соул шепоче щось жінці, а тоді містеру Волленду.

Після цього звертається до мене.

– Натане.

Натане! Це вперше.

– До твого сімнадцятиріччя вже менше трьох місяців. Це важлива дата у твоєму житті, – він дивиться на свої нігті, а тоді знову на мене. – І в моєму житті важлива. Я сподіваюся, що зможу тобі того дня вручити три дари.

Що?

– Так, можливо, це для тебе несподіванка, але я про це розмірковував багато років. Адже це щось таке, у чому я був би... вельми зацікавлений. Але перед тим, як дати тобі три дари, я мушу... ми всі мусимо... бути певні, що ти

по-справжньому на боці Білих магів. Я маю повноваження, Натане, визначити твій Остаточний код. Гадаю, що в твоїх інтересах бути визнаним Білим чаклуном.

І я дійсно цього хотів, гадав, що це буде найкращий вихід, але тепер я переконаний у тому, що цього не бажаю.

– Натане, ти Напівбілий чаклун від народження. Твоя мати походила з могутньої і шанованої родини Білих магів. Ми всі тут у Раді з повагою ставимося до цієї родини. Декотрі з її предків були Ловцями, а тепер ось уже і твоя зведена сестра стала Ловчинею. Твоє родинне древо з материнського боку шляхетне і респектабельне. І тобі, Натане, передалося багато рис від твоєї матері. Дуже багато. Однією з цих ознак є твій хист до зцілювання.

І я не певний, чи він просто запудрює мені мізки, бо не сумніваюся, що мій батько також чудово вміє зцілювати.

– Чи ти знаєш, Натане, різницю між Білими й Чорними магами?

Я не відповідаю. Очікую на традиційні аргументи в стилі добро-проти-зла.

– Цікаве питання, правда? Я над ним немало розмірковував, – Соул О'Браєн дивиться на свої нігті, а тоді на мене. – Білі маги використовують свої Дари для добра. І саме так, Натане, ти можеш показати нам, що ти Білий. Використовуй свій Дар для добра. Співпрацюй із Радою, Ловцями, Білими магами з усього світу. Допомагай нам і... – він відхиляється у кріслі, – життя для тебе стане незрівнянно легшим, – його очі немовби випромінюють срібло, коли він додає: – І довшим теж.

– Мене майже два роки протримали в клітці. Мене били, катували і відірвали від сім'ї, родини Білих магів. Тепер скажіть мені, що в цьому було «доброго».

– Ми *всі* дбаємо про добро Білих магів. Якщо ти будеш визнаний Білим...

– То ви дасте мені м'якеньке ліжечко для сну? Ну, так, звичайно ж, після того, як я вб'ю власного батька.

– Ми всі повинні йти на компроміси, Натане.

– Я свого батька не вбиватиму.

Він тішиться своїми нігтями, а тоді каже:

– Ну, я навіть розчарувався б, якби ти, Натане, на все відразу погодився. Мені дуже цікаво стежити за тобою щороку, відколи ми зустрічаємося, і ти дуже рідко мене розчаровував.

Я осипаю його прокльонами.

– І я навіть до певної міри радий, що ти відразу не погодився. Але так чи інакше ти зробиш те, що вимагаємо ми. Про це подбає містер Волленд.

Я не встигаю відповісти, бо Соул підкликає вартових, і вони хапають мене ззаду за руки.

Поки мене витягають із кімнати й волочать уздовж коридорів, я намагаюся запам'ятати шлях... повороти ліворуч, праворуч, лавки, вікна і двері... але це надто складно, і невдовзі я опиняюся в тій частині будівлі, де коридори вже не такі просторі, а цей, яким ми спускаємося вниз, стає таким вузеньким, що один вартовий мусить іти попереду, а другий – позаду мене. Камінні сходи ведуть нас кудись усе нижче. Тут холодно. Зліва – цілий ряд металевих дверей.

Той вартовий, що попереду, зупиняється біля третіх за порядком дверей, пофарбованих у синій колір, хоч там, де фарба облущилася, видно, що колись вони були сірі. Ці двері не з тих, що вселяють надію. Він відчиняє їх, а другий вартовий підштовхує мене в спину.

Я стою у в'язничній камері. Приглушене світло сіється з коридора. У камері немає нічого, крім прикріпленого

до стіни ланцюга, що його вартовий чіпляє мені знизу до ноги. Тоді виходить геть, замикає ключем двері і грюкає засувом.

Цілковита пітьма.

Я й далі у наручниках. Ступаю крок уперед і починаю обходити камеру, торкаючись нерівних кам'яних стін пальцями ніг, щокою і всім тілом. Роблю три кроки ліворуч від того місця, де прикріплений ланцюг, і натикаюся на кут, ще два кроки вбік, і мені вже бракує ланцюга. Те саме праворуч. Короткий ланцюг не дозволяє мені наблизитися до дверей.

Долівка холодна і тверда, але суха. Сідаю спиною до стіни. Чотири кам'яні стіни, одні двері, короткий ланцюг і я.

Але скоро до нас долучаються нудота і страх.

Місяць у середній фазі, тож справи погані, але ще можна терпіти. Хоч я вже довший час не залишався на ніч у приміщенні. Я рухаю ногами. Тоді рухаю всім тілом. Це допомагає позбутися відчуття паніки, але нудота не вщухає. Я перевертаюся на бік, не припиняючи рухи, тоді заповзаю в кут і впираюся в нього головою. Частину часу розгойдуюся, частину ні.

Блюю майже водичкою, і того блювотиння небагато. Я нічого не їв від самого сніданку, але мій шлунок постійно скорочується. У ньому геть порожньо, і я вже нічого не годен викашляти або виблювати, але шлунок не заспокоюється, немовби хоче чогось позбутися.

Раптом чутно шум. Сичання і ляскання. Та не певний, чи це гра моєї уяви, чи ці звуки справжні. Сичання жахливе й настирливе; від ляскань я аж підстрибую, такі вони голосні. Намагаюся передбачити, коли вони пролунають, але мені не вдається. Усе, що я можу, це кричати. Крик заглушує ті звуки, але я ж не можу верещати цілу ніч. Мене

знову нудить, і я лягаю, впираючись головою в кут, стогну, звиваюся і кричу, щоб заглушити ляскіт, від якого врядигоди підстрибую.

Світанок. У камері й далі темно, але нудота і шум ущухли так само зненацька, як і з'явилися.

Ніхто не приходить.

Я мушу виробити план, але занадто виснажений і навіть не можу думати.

Усе ще ніхто не приходить.

Намагаюся відпочити. У роті гидкий присмак. Чи принесуть мені їжу й воду? Чи про мене взагалі забули й лишили тут помирати?

Про мене згадали. Принесли воду, але забули, що мені треба ще й їсти. Ім'я моє забули теж.

Я також його вже майже не пригадую.

– Ще раз прошу тебе назвати своє ім'я, – молоденька відьма вже навіть не каже «будь ласка».

Дотримуюся свого звичного плану, згідно з яким я нічого нікому не кажу. Це не надто вишуканий план, він викликає роздратування і навряд чи суттєво вплине на те, що врешті-решт має статися. Але, принаймні, це хоч якийсь план.

Я дивлюся на відьму, оцінюючи її зовнішний вигляд, починаючи від акуратно зачесаного сіруватого волосся, маленьких блякло-синіх очок, ідеально підведених тушшю, тоненького шару гриму, і закінчуючи вустами, рівненько підмальованими рожевою губною помадою. Її струнке тіло зі смаком одягнуте в бежевий костюм, колготки, чорні лаковані туфельки. Здається, що вона старанно готувалася

до нашої зустрічі і гарно виспалася вночі. Від неї навіть пахне квітковими парфумами.

І що пильніше я придивляюся, то більше мене дивує її зовнішність, миловидність і абсолютна, аж до жорстокості, тупість. Вона вбралася немов до якоїсь бізнесової зустрічі, а мене весь час тримали в камері.

І я тепер маю новий план. Я нахиляюся до неї й кажу:

– Мене звати Іван. Іван Шухов.

Жінка має трохи розгублений і роздратований вигляд. Мабуть, вона намагається збагнути, чи це не якийсь жаргонний вислів.

– Ні, тебе звати Натан Берн. Ти син Кори Берн і Маркуса Еджа.

Я відхиляюся назад і кажу якомога недбаліше:

– Нє, я Іван. А той, хто тобі потрібен, мабуть, у сусідній камері.

– У сусідній камері нікого немає.

– Він що, вже втік?

Вона викривлює свої підмальовані помадою губки у подобу посмішки, мабуть, показуючи, що в неї є почуття гумору.

– Ми просто хочемо пересвідчитися, що ти усвідомлюєш усе, що відбувається.

– Звичайно, усвідомлюю, – це прозвучало не зовсім недбало, тож я мушу слідкувати за тим, як говорю. – Чудова наша Рада Білого відьмацтва зустріла мене з королівськими почестями. Годували найкращою їжею, дали мені найкраще ліжко і... – знову нахиляюся вперед, – познайомили мене з надзвичайно чарівною, свіжою й пахучою Білою відьмочкою.

Вартовий хапає мене за руку й садовить на місце.

– Мене звати Іван Шухов, і я усвідомлюю, що діється. А ти?

– Ти зовсім не якийсь там Іван. Ти Натан Берн, і тебе мають кодифікувати.

– Не маю поняття, що це означає.

Її очі холодні, прикуті до мене, блідо-синє мерехтіння у блідо-синьому льодовику.

– Це не дуже приємно звучить, – кажу я. – Мені навіть трохи шкода того типа Натана.

– Це *ти* Натан.

– А що це таке, кодифікація? Хотів би розказати Натану, якщо його побачу.

– Це таке вишукане татуювання.

– Не уявляю, невже ти думаєш, що існують вишукані татуювання?

Вона усміхається.

– Існують. Містер Волленд уже довший час виготовляє спеціальну настійку.

– І що то за татуювання?

– Твій код, звичайно.

Я нахиляюся вперед, і вартовий одразу хапає мене за руки, викручуючи їх.

– Тобто, тавро.

Вона розтуляє свої рожеві губки на своєму гарненькому личкові, щоб знову щось сказати, і я на них плюю. Слина потрапляє саме туди, куди треба.

Вона верещить і бризкає слиною, витираючи собі рота. Вартові знову мене хапають.

Жінка відступає на крок; її грим уже не такий бездоганний, після того, як вона пообтирала його носовичком. Відьма прикладає хустинку до рота й каже:

– Ти Натан Берн. Твоя мати Біла відьма, а батько – Чорний чаклун. Ти напівкодовий, і тебе буде кодифіковано.

Цього разу мій плювок сягає подолу її спіднички. Вона заточується, немовби я її ударив. Вартові й далі тримають мене за руки.

– Відведіть його в кімнату 2С.

Човгаючи ногами, вартові волочать мене з камери у вузесенький коридор, де мусять іти боком, а це мені на користь, адже тепер я можу впиратися ногами у стіну, хоч один вартовий і тримає мене за шию. Вони притягають мене до зелених металевих дверей, на яких намальовано фарбою «2С». Двері відчиняються, і я на якусь мить перестаю чинити опір.

У кімнаті 2С стоїть щось подібне на операційний стіл з цілою купою чорних пластикових ременів. Я знову починаю борюкатися і кричати.

Урешті-решт мене відправляють у нокаут потужним ударом у скроню.

Опритомнюю і відчуваю, що задихаюся. У мене в роті якийсь кляп абощо. Я не годен його виплюнути. Він з металу й гуми.

Біля мене стоїть і дивиться на мене жінка. Вона усміхається й каже:

– Ага, нарешті очунявся.

Я звиваюся й репетую, але це настільки жалюгідно, що я зупиняюся. У камері 2С білі стіни й гола стеля, якщо не зважати на лампочку і приховану камеру в дальному кутку. Це все, що я можу сказати про камеру 2С, бо я не годен поворухнутися й нічого більше не бачу. Я лежу на столі, прив'язаний до нього ременями. На моїх руках немає наручників, але руки також прив'язані, і я відчуваю кінчиками пальців якусь тоненьку підкладку під простирадлом, на якому лежу. На моєму чолі також ремінь, що

тримає мою голову, яка лежить у якомусь заглибленні на столі. Ремені міцно стискають мої руки, ноги й усе моє тіло.

Я намагаюся не думати про Покарання. Не хочу думати про той порошок, яким мені посипав спину Кірен. Але рот мій затискає якась клема. Може, *кодифікація* – це просто синонім Покарання?

Щось гримає у двері, тоді я чую, як вони відчиняються, і по підлозі волочать щось металеве. Спалахує таке яскраве світло, що навіть із заплющеними очима я бачу червоний відблиск. Лунає клацання якихось невеличких металевих предметів.

– Натане. Подивись на мене.

Це містер Волленд. У нього глибокі темно-сині очі з білими цяточками. Він у білому халаті.

– Ти тут для процедури кодифікації. Її виконаю я. Ти можеш відчути певну незручність, але я волів би, щоб ти лежав якомога спокійніше. Спробуй розслабитися.

Я знову починаю звиватися.

– Цей процес нагадує татуювання, але він значно швидший і легший. Спочатку ми це випробуємо на твоєму пальці. Щоб ти відчув, про що йдеться. Ти, здається, лівша?

Навряд чи він може щось зрозуміти з моїх віресків і звивань.

Він настромлює мені на мізинець правиці металеве кільце і затягує його міцніше.

– Гаразд. Це просто. Лише розслабся. Це недовго...

Я верещу у свій кляп, відчуваючи, як кістку пальця простромлює голка.

Голку витягають.

Містер Волленд послаблює кільце й настромлює його ще далі на мізинець.

Я верещу і проклинаю його, розмахуючи, наскільки можу, мізинцем, але кільце знову затягується, а голка простромлює кістку.

Коли її витягають, я вже стікаю потом.

Він заштовхує кільце на кінчик мого пальця, поверх нігтя. Голка знову пронизує його.

Я прикушую кляп і дивлюся на містера Волленда, а з моїх очей котяться сльози.

Кінець.

Серце гупає у мене в грудях.

Це не було татуювання.

Містер Волленд послаблює кільце і знімає його. Разом із жінкою дивиться на мій мізинець.

– Чудово. Чудово. Майже нічого не напухло. Твоє тіло унікальне, Натане. Унікальне.

Містер Волленд підходить до моєї лівої руки.

– А тепер серйозніші татуювання. Трохи інтенсивніші, ти це відчуєш.

Я відчуваю на долоні холод металу, в районі середнього пальця. Дивлюся на містера Волленда і проклинаю його на чім світ стоїть крізь свій кляп.

Містер Волленд не звертає на це жодної уваги й робить свою справу, а я нічого не бачу, крім його потилиці. Темно-каштанове хвилясте волосся.

– Спробуй розслабитися.

Ну, так, аякже, запросто. Щось дряпає мене по кістці в руці.

Волосся у містера Волленда хвилясте і нерухоме. Я теж тепер нерухомий.

Дряпання припиняється, і я відчуваю нудоту й запаморочення.

Містер Волленд підносить голову.

– Непогано, га? Мусиш запам'ятати, що цього ти вже не позбудешся. Ніколи. Воно тепер у тобі. Якщо спробуєш позбутися його, зішкрябуючи шкіру, воно повернеться знову. Тому немає сенсу навіть пробувати.

Він ще раз оглядає мою руку, легенько проводячи по ній пальцем. Вона відчутно болюча й вразлива.

– Код виглядає дуже добре. Справді, дуже добре.

Він переходить до нижньої частини ліжка.

– Тепер кісточки ніг. Спробуй розслабитися. Це триватиме лише кілька секунд.

Я інстинктивно намагаюся відсунути ногу, хоч трохи. Таке враження, що голка дряпає мою кістку й занурюється в кістковий мозок на значно довший час, ніж якихось кілька секунд. Кляп у мене в роті, і я знаю, що мені не можна блювати.

– На великих кістках це триває трохи довше, – каже Волленд. – Але це вже буде останній код.

Він обходить стіл, тримаючи своє знаряддя, на якусь мить зникає з виду, а тоді знову з'являється праворуч від мене.

Прилаштовує інструмент до моєї шиї.

Ой, ні!.. Ні... ні...

– Спробуй заспокоїтися, – Волленд нахиляється обличчям до мене. – Відчуття будуть трохи дивні.

Я лежу, згорнувшись клубочком, на тоненькому матраці. Правий зап'ясток прикутий наручниками до металевої стійки ліжка. Я відчуваю, де саме мене кодифікували. Маю синці на пальцях руки. І на нозі теж. Але з горлом гірше. Я відчуваю присмак, металевий присмак.

Я ще не розплющував очі. Хоча й досить давно вже прокинувся.

Хочу повернутися у свою клітку.

У моїй голові з'являється образ містера Волленда, який посміхається мені. Розплющую очі.

Ця камера відрізняється від тієї кам'яної. Так, ніби вона теж пов'язана з медициною, як і камера 2С. Приміщення осяяне слабеньким білим світінням невеличкої лампочки у самому кутику стелі. У іншому куті стелі помітно вічко відеокамери. Крім мого ліжка, тут нічого більше немає.

Я підношу ліву руку, щоб подивитися на неї.

Ч 0.5

Це чорне татуювання. На нозі таке саме татуювання.

Ну, що, позначили Білим чаклуном? Для них я назавжди залишуся Напівчорним.

Зцілюю руку й мізинець. Синців уже не відчутно. Те саме роблю з ногами і шиєю. Поволі щезає присмак у роті, але повертається дзижчання. Я скручуюся клубочком і дивлюся на татуювання, що з'явилося у мене на мізинці. Три крихітні чорні витатуйовані знаки. Ч 0.5.

Мені потрібен план.

Світло не гасне, щоб вони могли за мною стежити. Я намагаюся не дивитися в бік відеокамери.

Цвях і далі у моєму роті. Я прокушую щоку й витягаю цвях зубами й язиком, а тоді, немовби витираючи губи, ховаю його в лівій руці. Відімкнути замочок наручників не важко, хоч я мушу робити це крадькома. Не знімаю наручників, хоч вони вже й відімкнуті.

Тепер треба увійти в роль.

Починаю труситися, розмахувати ногами, вдавати, що задихаюся, і хапатися за горло. Минає якихось двадцять секунд, і ось я вже чую, як скрегоче, відсуваючись, засув. Падаю на долівку, а моя правиця й далі нібито прикута до ліжка. Мої очі розплющені, але їх нікому не видно з-під моєї руки.

Бачу ноги й поділ білого халата містера Волленда. Він дуже стурбований, швидко біжить до мене. Чорні чоботи вартового зупиняються у дверному проході.

Містер Волленд нахиляється наді мною, я смикаю його донизу, б'ю в лице, а тоді зриваюся на ноги й копаю в пах.

Вартовий підбігає й хапає мене за руку. Я вдаряю його ногою в коліно. Чути хруст, вартовий скрикує й падає на спину, але його руки довжелезні, і від них тут ніяк не відкараскатися. Він тягне мене до себе, а я падаю на бік і вдруге луплю його по коліну. Він усе одно не відпускає мою руку, а вільною гамселить мене у вухо. Я вислизаю і вдаряю його ногою в обличчя. Його хватка слабне, і після чергового удару я вириваюся з його рук. Він нерухомий. Містер Волленд нерухомий теж.

Я знову зриваюся на ноги й вибігаю з камери, тоді зачиняю двері й замикаю їх на засув.

Притуляюся до дверей, дивуючись, що все вдалося так легко. Пульс у вусі б'ється дуже швидко, в одному ритмі з серцем. Я зцілюю вухо.

Якщо хтось стежив за відеокамерою, вони тут зараз з'являться.

Я звертаю ліворуч, проминаю кімнату 2С, а тоді повертаю праворуч, віддаляючись від своєї камери й піднімаючись угору кам'яними сходами. Прямую тим коридором, яким мене сюди привели, але й досі ніхто не біжить мені назустріч. Я поволі відчиняю двері наприкінці коридору

й визираю з них. Ще один коридор, що здається мені знайомий, але ж вони тут усі однаковісінькі. Спускаюся ним, минаючи внутрішній дворик, який я точно бачив раніше, але не можу пригадати, з чим саме це було пов'язано.

Не зупиняюся. Це місце мені вже не знайоме. Завертаю ліворуч, а тоді знову ліворуч. Двері в дальному кінці починають відчинятися, і я кидаюся в інший коридор праворуч, якомога тихіше скрадаючись ним до дверей наприкінці. Вони закриті на засув. Я чую кроки в глибині коридору.

Засув не піддається, але я пробую його розхитати. Швидше... швидше...

Кроки дедалі гучніші.

Я прослизаю в двері, безшумно зачиняючи їх за собою.

Мені аж хочеться сміятися від своєї удачі, але я затамовую подих і притуляюся до дверей. Я в тому дворику, де мене саджали в Селіїн фургончик, а тоді забирали з нього. Фургончика тут немає. Немає жодних машин. Є високий цегляний мур з колючим дротом нагорі. У цьому мурі є важкі металеві ворота, через які можуть заїжджати авта, а біля цих воріт звичайні дерев'яні двері. Вони, мабуть, надійно замкнуті, обладнані сигналізацією, захищені всілякими охоронними закляттями, хоч, може, ці закляття призначені для того, щоб ніхто не міг сюди зайти, а не вийти...

Тулячись до стін, я швидко скрадаюся подвір'ям. Дерев'яні двері зверху і знизу замкнуті на засуви. Засуви легко зрушити з місця.

Усе відбувається аж занадто просто...

І я тепер жахаюся того, що можу побачити з другого боку дверей... як прикро буде наштовхнутися там на вартового.

Я ледь чутно й поволі відчиняю двері.

Нікого немає.

Я весь тремчу. Виходжу з дверей і обережно зачиняю їх за собою.

Це якийсь провулок. Вузенький, брукований. А зверху небо – сіре й захмарене вечірнє небо.

Вуличкою вдалині хтось іде. Звичайна людина, розмовляє по мобілці й іде собі, дивлячись уперед. Проминає якась машина і автобус.

Я відчуваю слабкість у колінах. Не знаю, що мені й робити.

розділ
четвертий
СВОБОДА

ТРИ ЧАЙНІ ПАКЕТИКИ В ЖИТТІ НАТАНА МАРКУСОВИЧА

Я вже десять днів на свободі. Зі мною все гаразд. Я в сільському будиночку, попиваю собі чайок. Тут минає більшість моїх днів, але сплю я в лісі за якусь милю звідси. У лісі добре. Там тепло і чути, якщо хтось наближається, проте людей досі не було. І ще добре не бути в клітці. Хоча в клітці я краще спав. Тут мене постійно мучать кошмари. Ці кошмари не аж такі жахливі: я просто біжу й біжу кудись тим провулком біля будівлі Ради...

З харчами були проблеми, поки я знайшов це місце. Це чиясь дача, в якій майже нікого не буває. Я зумів туди проникнути, досить легко відімкнувши замок дротиком. Практично щодня миюся під душем, інколи лягаю в одне з ліжок нагорі, мов та дівчинка з казки про трьох ведмедів, але ніколи там не сплю. Ці ліжка справді м'ягенькі, і каша тут також є, як це не кумедно.

У шафці на кухні є різні макарони й кукурудзяні пластівці, а також вівсянка, тож я здебільшого цим і харчуюсь. Молока, звичайно, немає, тому додаю до каші воду. У моїй каші немає грудок, та й узагалі немає нічого зайвого, бо я вже вичерпав усі запаси меду, варення і родзинок.

Я намагаюся їсти один раз упродовж дня, а коли саме, залежить від настрою. Багато не їм; та й тут немає багато

їжі. Найбільше мені подобається підсолений рис. Рибні консерви я спожив першого ж дня, а бляшанку з квасолею спорожнив на другий день. Кладу собі в кишеню половинку сухого печива і смокчу його поволі вечорами, готуючись до сну в лісі.

Якась родина приїхала і пробула тут два дні. Мабуть, це був кінець тижня, вихідні. Мама, тато, двоє дітей і собака, типова фейнівська сім'я. Вони, здається, й не помітили, що я був у їхній хатці, споживаючи запаси харчів. Я завжди слідкую за тим, щоб усе було в чистоті й порядку. Після їхнього від'їзду залишилося більше макаронів, але забракло вівсянки. Я сподівався знайти ще якісь рибні консерви, але намарне.

Мені здалося, що я почув якийсь звук знадвору. Ні, нічого.

Я знову почав гризти собі нігті. Робив це, коли був малим, але потім перестав завдяки Анналізі. Тепер починаю знову. Забагато думаю про Анналізу.

Надворі дощ. Мжичка.

Треба ще раз перевірити, що там діється.

Я знову вертаюся в ліс. Мені здається, що за мною стежать. Інколи я це відчуваю. У мене тоді по спині повзуть мурашки.

Мені надто легко вдалося втекти. Важко повірити, що Рада, прикладаючи стільки зусиль для того, щоб усе моє життя тримати мене під суворим наглядом, проводячи всі ці Оцінювання й надсилаючи Оповіщення, роблячи мене в'язнем Селії, наносячи татуювання, раптово взяла б і дозволила мені втекти. Це явно якийсь новий їхній задум.

Вони стежили за кожним моїм кроком раніше, коли я ще жив із бабусею і мандрував до Уельсу. Тоді я про це не знав, але тепер знаю.

Родина, яка навідувалася до цього будинку, виглядала як звичайні фейни, але я тепер не певний. Може, Ловці вміють маскуватися під фейнів? А той перший чоловік, що підвозив мене, постійно на мене дивився й ставив різні запитання? Хоч урешті-решт він дозволив мені вийти й не затримував, але ж я тоді вже почав на нього кричати, і він, мабуть, перелякався.

Ці татуювання, напевне, – це своєрідний спосіб стежити за мною. Це єдине вірогідне пояснення. На екрані мене, мабуть, розпізнають за світловими спалахами. Я колись таке бачив у кіно. *Спалах... спалах... спалах.* Вони сидять собі у фургоні, дивляться на екран і бачать, як я прямую полем до лісу.

У мене нормальне укриття. Сюди не потрапляє дощ, і земля тут суха. Ця схованка надійна, напівзарита під коренями дерева, що росте біля потічка.

Я тут просиджую багато часу.

Інколи, сидячи отак, починаю думати, що ніхто за мною не стежить, і що мені справді пощастило вислизнути від них, і я тоді кажу сам собі: «Я втік. Я втік. Я вільний».

Але я не почуваю себе вільним.

Часами я плачу. Не знаю чому, але таке буває. Скажімо, дивлюся на потічок, на дні якого стільки темно-рудого намулу, але сам він залишається чистим і прозорим, нечутно струмуючи далі, і раптом відчуваю на вустах присмак сліз. Їх так багато, що вони затікають мені просто в рот.

Я трохи подрімав і тепер тремчу від холоду, хоч і приніс сюди із тієї дачі ковдру і кілька газет. Чому так стається?

Зараз квітень і надворі зовсім не зимно. Я прожив майже два роки у клітці в найхолоднішому й найвологішому регіоні Шотландії... і не тільки Шотландії, але й, мабуть, цілої планети... я пережив сніги, кригу, буревії, а тепер опинився у гарному теплому місці й постійно тремчу. Тут дуже придалося б мати пару овечих шкур.

Я досить часто згадую Шотландію, свою клітку, біг по зовнішньому колу і чищення кухонної плити, приготування каші й викопування картоплі, вбивання й обскубування курчат. І ще я згадую Селію і книжку, яку вона мені читала.

Головний герой тієї книжки, Іван Денисович, був в'язнем. Його ув'язнили на десять років, але навіть після того, як він відсидів свій строк, його не відпускають додому, а відправляють у заслання. Я думав, що заслання означає можливість залишити свою країну й поїхати деінде... де багато сонця, на якийсь тропічний острів, скажімо, або в Америку. Але заслання, як виявилося, означає зовсім не те; воно означає, що тебе поселяють у визначеному місці, де немає теплого сонця, і це зовсім не рай і навіть не Америка. Це якесь жалюгідне й холоднюще місце типу Сибіру, де ти нікого не знаєш і ледве годен вижити. Це просто ще одна тюрма.

А я тепер вільний. І не хочу опинитися в засланні.

І ще я дуже хочу побачити Аррана.

Страшенно.

Я знаю, що варто лише мені там з'явитися, як мене впіймають та й Аррану, мабуть, перепаде. Але я хочу його бачити і постійно думаю про те, що якби мені вдалося прокрастися до бабусиного будинку вночі або якби я залишив десь для нього вісточку й домовився про зустріч, можливо, це і спрацювало б. Хоч ні, це не спрацює, я знаю. Розумію, що мене впіймають, і цього разу буде ще гірше, ніж раніше,

і я ніколи не повинен навіть намагатися повернутися до Аррана, ніколи... Але тоді я відчуваю себе останнім боягузом, що не наважується бодай спробувати.

Повне ім'я Івана Денисовича – Іван Денисович Шухов, і звучить воно, як на мене, просто вбивчо, хоча Денисович означає «син Дениса», і це трохи псує враження, але, мабуть, свідчить про те, що він простий, звичайний чоловік.

У Росії, звертаючись до когось, ви не просто називаєте його на ім'я, а вживаєте ще й по-батькові, тобто, патронім, наприклад: «Іване Денисовичу, передайте, будь ласка, сіль». А він відказує: «Бачу, ви любите пересолювати ваш рис, Натане Маркусовичу».

Я багато думаю про Маркуса Акселовича. Мені здається, що він також любить пересолювати свій рис. А сьогодні я раптом збагнув одну дивовижну річ. Мені подобається думати про батька, і я знаю, що, якби в мене був син, я б також про нього думав. Я б дуже багато думав про свого сина. Тому я впевнений, що Маркус думає про мене.

У цьому лісі гарно, затишно, ніхто тут не вигулює собак, людей узагалі немає. Цікаво просто сидіти собі спокійно і прислухатися до всього, що відбувається довкола. Інколи можна почути випадкову пташку – не спів, а шурхіт у листі, – або ще якісь схожі звуки, але цей ліс має такі потаємні куточки, де взагалі не чути ані звуку, і я люблю сидіти саме в таких місцинах.

Тоді у моїй голові немає жодного шуму, як це бувало в часи Селії. Жодного сичання. І ніякі електричні прилади не дзижчать у моїх мізках.

Сидячи в таких відлюдних місцях, я починаю вірити: я врятувався!

Сьогодні я знову почав бігати. Селія була б задоволена мною, хоч я бігаю надто повільно, тож, мабуть, її радість була б не аж така велика. І ще я відтискаюся. Хоч не можу зробити й сімдесяти разів... Не розумію, чому за кілька тижнів я настільки втратив форму? Можливо, це якось пов'язано з тими татуюваннями, або ж мені просто бракує їжі… У мене вже стирчать ребра.

Сутеніє. Завершується ще один день.

Коли я був із Селією, дні пролітали швидко, а от роки повзли поволі. Я прокидався на світанку, виконував фізичні вправи, робив різну домашню роботу... на яку ніколи не вистачало часу... відповідав на її кляті запитання, бігав, бився, готував їжу, прибирав, вивчав чаклунські імена, Дари, часи й місця, і ось уже знову, не встигнувши отямитися, опинявся у клітці. Тепер усе навпаки. Години немовби застигли. І все-таки час, який залишився ще до мого сімнадцятиріччя, ніби сіється в мене крізь пальці, а я просто сиджу і спостерігаю, як він спливає.

Настає світанок нового дня. Колись я любив світанки, але тепер вони просто свідчать про початок ще одного повільного і тремтливого дня. Я пригадав собі, що Іван також кожного ранку тремтів усім тілом. От би у мене була зараз та книга про Івана Денисовича. Знаю, що сам не зміг би її читати, але я волів би тримати її в руках або запихати під сорочку, тулячи до своїх грудей.

Хоч я таки маю одну книжку. Це атлас Лондона, який я поцупив, залишаючи місто.

Чудова книжка! Книжка, яку я можу читати. Дивлюся на карти і бачу, що в них є сенс.

Я вкрав її, бо знав, що змушу розшукати адресу Боба, чоловіка, про якого мені сказала Мері. Чоловіка, який може допомогти мені знайти Меркурію.

Знову дощ і задуха. Я дивлюся телевізор і п'ю чай. Ну, не зовсім його дивлюся, але він увімкнений, і я намагаюся проаналізувати звук у своїй голові. Там щось шипить – так я можу бодай приблизно це описати. Цей звук не у моїх вухах, а саме в голові, в правій верхній частині.

Схоже на шипіння мобільного телефону, але значно тихіше. З Селією я ніколи не чув такого. У неї не було мобілки. Але коли приїхали Ловці, я почув, як у них шиплять телефони.

А от у лісі нічого не шипить.

Щойно прийняв душ. У ванній повно шампунів, мила і такого іншого. І ще є жахлива електробритва, якою я постійно ріжу підборіддя, але швидко його зцілюю, тому й далі користуюся нею.

Перевіряю татуювання на шиї. Нічого не змінилося.

Я щодня оглядаю всі татуювання, але вони завжди однаковісінькі, без жодних змін. Якось я здряпав одне з них, те, що на щиколотці, разом зі шкірою, щоб побачити, чим це закінчиться, але містер Волленд мав слушність: татуювання відновилося знову. Навіть проступило на струпові флуоресцентною блакиттю.

Дивлюся в дзеркало на свої очі – очі мого батька. Цікаво, чи він теж дивиться у дзеркало і думає про мої очі? Хочу колись побачити його наживо, лише раз, зустрітися з ним і поговорити. Але для нас обох, мабуть, найкраще не зустрічатися ніколи. Якщо він вірить у своє видіння, то не захоче мене бачити. От би мені більше дізнати про цю його візію. Чи я там завдаю йому удару Феїрборном? Простромлюю йому серце? Я хочу сказати батькові, що ніколи не зроблю цього. Просто не зможу.

Мої очі тепер такі чорні, що бездонні трикутники в них майже не рухаються.

Я знову в кухні, останній пакетик чаю і я.

Мушу вирушати. Мушу знайти шлях до Меркурії й отримати свої три дари. А часу в мене дедалі менше. До дня народження залишилось якихось два місяці.

Це означає, що я мушу вирушити до Боба, знайти, де він живе, на атласі. Та справа в тім, що це повертає мене до невирішених проблем. Повертає мене назад до того провулку...

Коли я вийшов з дворика будівлі Ради і потрапив до того провулку, то почав бігти. Біг я в хорошому темпі, стрімко. Пробіг уже хвилини три-чотири, але так і не дістався до кінця провулку. Так, ніби мчав по стрічці конвеєра, що рухається у зворотний бік, ніби мене хотіли затягти назад у будівлю. Я почав панікувати й мало вже не верещав зі страху, але не збавляв темпу і якось добіг таки до того місця, де провулок завертав убік. Я вчепився за ріг стіни, а жінка, що проходила неподалік, пильно на мене подивилася. Тоді я завернув за ріг, не відпускаючи стіни... я нізащо не відпустив би тієї стіни!

А тепер мені доведеться повернутися туди, до того рогу і того провулку. Бо адреса Боба, чоловіка, якого мені треба побачити, така: Кобальтовий провулок. Саме *цей* провулок.

НІКІТА

Будівля Ради ліворуч від мене на протилежному боці дороги. Спочатку я не був певний, що це саме та будівля. Сподівався побачити готичну споруду зі шпилями й візерунчастими вікнами, як усередині, але зовні все було інакше. Це аміністративна будівля сімдесятих років, зведена з великих квадратних бетонних блоків, темно-сіра, де-не-де з чорними плямами. Я впевнений, що це саме та будівля, бо біля неї потрібний мені провулок. До того ж, я обійшов її довкола і знайшов той вхід, крізь який заходили ми з бабусею. Він там, у глибині, а біля воріт і досі стоїть невеличка сторожка, яку ми минали. Це єдина стара частина будівлі, яку можна бачити іззовні.

Певний час я стою біля якоїсь брами, стежачи за будівлею. Сьогодні сонячно, але це затінений бік провулку, і тіні сягають угору мало не до половини фасадів тих будинків, що навпроти. Будівля Ради вирізняється нескінченними рядами квадратних вікон, розташованих на однаковій відстані одне від одного. Більшість з них віддзеркалюють сонячне світло синяво-чорним мерехтінням, крізь яке все ж таки можна розрізнити обшарпані вертикальні жалюзі, що нерівно звисають, затуляючи нижні затінені частини вікон, а також рослини, що їх давно не підливали, в горщиках на

підвіконнях. Таке враження, що про цю адміністративну будівлю ніхто не дбає і ніхто її не любить. Всередині не помітно жодного руху. Я бачив, як туди заходило дві жінки. Можливо, це були відьми, але мені звідси не видно їхніх очей.

Ніхто і ніщо не рухалося за цей час у той чи інший бік провулка. Я волів би простежити за цим усім годину або дві, але відчуваю, ніби це вікна будівлі стежать за мною. Мушу довести справу до кінця…

Почуваюся трохи непевно.

Не можу більше. Так близько підійшов, а рушити далі не можу.

Але я це зроблю. Я мушу це зробити.

Тільки не зараз.

Взагалі нічого не відбувається. Я сподівався побачити того типа, Боба, коли він ітиме провулком, але він так і не з'явився.

Та мусить же він рано чи пізно вийти на вуличку! Треба тільки зачаїтися і стежити.

Може, в нього вихідний або він поїхав кудись у відпустку, звідки мені знати?

Минув лише один день. Одним днем менше.

Другий день.

Гаразд. Перший день був невдалий. Ніхто не ходив провулком (включно зі мною). Кілька осіб зайшли і вийшли з будівлі Ради.

Але сьогодні я тут зранеська. Спав у якійсь брамі неподалік.

І вже є успіх. Кілька осіб зайшли в будівлю Ради, але, що найголовніше, провулком проїхав фургончик. Він під'їхав до воріт у дворик, ті розчинилися, фургон заїхав, а ворота знову зачинилися. Усе виглядало нормально.

Ніхто ще не пройшов провулком. Я чекаю, коли це зробить потрібний мені чоловік.

Чекаю.

Чекаю.

Та люди лише проходять повз провулок, навіть не зазираючи у нього, немов не помічають. У дальньому кінці стоїть знак про те, що ходу немає, що там тупик, а також цегляний мур, тож у той бік навряд чи хто й пішов би. Але мені все ще здається, ніби той провулок просто невидимий для перехожих.

А що як Боб ніколи сюди не прийде? Мері розповідала мені про нього кілька років тому. Може, його тут уже й немає? Може, його зловила Рада?

Звісно ж, саме тоді, коли я вже не надто уважно стежу, хтось завертає з вулиці й починає підніматися вгору провулком. Чоловік. Але чи Боб це?

Тепер він спиною до мене.

Він сивочолий, худий, у бежевих штанах, темно-синій куртці і з сумкою-портпледом. Він іде швидко, не дивлячись на двері ліворуч, з яких я утік, не дивлячись на ворота, в які заїхав фургон, а наприкінці провулку підходить до дверей праворуч і відмикає їх. Натискає клямку і, ступаючи всередину, дивиться в мій бік. Тоді зникає.

Отже, якщо це Боб, чи маю я чекати, коли він вийде знову? Він може пробути там кілька днів. Я мушу його побачити. Скільки ж можна бути таким нерішучим? Я перетинаю дорогу.

І що тепер?

Попереду провулком піднімається якась дівчина; вона йде швидко і ось уже стукає в двері до того чоловіка, а тоді заходить.

Що?

Мені вчинити так само? Або чекати?

Лунає гудок машини. Я посеред дороги. Відскакую назад до своєї брами.

Чи та дівчина також спостерігала? Вона шукає допомоги чи, може, вона його помічниця... донька... приятелька?

Дівчина вже виходить назовні. Зовсім дитина, молодша за мене.

Йде стрімко, перебігає дорогу, поки немає машин, завертає праворуч і зиркає на мене.

Підкликає кивком голови.

Я дивлюся на провулок.

Він нікуди не зникне.

Обертаюся саме вчасно, щоб побачити, як дівчина завертає на іншу вулицю, і біжу за нею.

Вона завертає на якусь бічну вуличку, тоді ще на одну і виходить на центральну алею, де багато людей та крамниць. Натовп заклопотаних людей – я вже не бачу там дівчини. Вона може бути в будь-якій із цих крамниць. З одягом. Телефонами. Музикою. Книжками.

Я обертаюся, а вона стоїть просто переді мною.

– Привіт, – каже й хапає мене за руку. – Здається, ти хотів би щось випити.

Вона вибрала столик в глибині однієї з кав'ярень. Ми сідаємо один навпроти одного. Дівчина купує нам гарячий шоколад, замовляє додаткову порцію міні-маршмельок, каже мені занести тацю, підносить чашку до своїх уст і дивиться на мене поверх рожево-білої гірки на поверхні

шоколаду. У неї явно фейнівські очі: зелені, гарні, але їм бракує тих відьомських штучок... іскорок. Явно фейнівські. І все ж таки вони якісь дивні, немовби зроблені з рідини. Мають додатковий відтінок – бірюзовий, що то з'являється, то щезає. Ніби хвилі тропічного океану.

– Ти хочеш зустрітися з Бобом? – дівчина відкидає довге каштанове волосся за плече.

Я киваю і намагаюся відсьорбнути свій напій, але не можу дістатися до нього через цілу купу маршмельок. З'їдаю всі маршмельки, аби позбутися їх.

– Можу допомогти, – вона бере рожеву маршмельку й погойдує нею в повітрі зі словами: – Як тебе звати?

– Е-е, Іван.

– Незвичне ім'я, – бере ще одну маршмельку й додає: – Ну, тобто, тут, а не в Росії.

Відпиває ковточок гарячого шоколаду.

– А я Нікіта.

Ага, як же.

– Ти працюєш на Боба? – запитую.

На вигляд їй років чотирнадцять, максимум п'ятнадцять. Вона мала б ходити у школу.

– Так, випадкові роботи. Трохи того. Трохи цього. Я в нього на побігеньках. Розумієш?

Не зовсім.

Дівчина допиває свій гарячий шоколад, видобуваючи ложечкою все до останку. Вишкрябавши чашку, відкладає ложечку й каже:

– Хочеш якесь печиво? – підводиться і йде кудись, не чекаючи моєї відповіді.

Вертається з двома величезними шоколадними печивами і дає одне мені. Я мушу контролювати себе, щоб не запхати його відразу до рота, цілком.

– Ти не повинен тинятися перед будівлею Ради, – каже вона.

– Я був обережний.

– Я ж тебе помітила.

Я був обережний.

– Тобі потрібні якісь чорні окуляри, щоб приховати очі. І я не маю зеленого поняття, що це таке... – вона показує на татуювання, – ...але я б на твоєму місці знайшла б собі якісь рукавички.

Довколо шиї в мене шарфик, якого я знайшов на тій дачі, але рукавичок там не було.

Вона нахиляється до мене.

– Кобальтовий провулок захищений.

– Ага, і як?

Вона змахує рукою:

– Магічно, звісно. Фейни провулка не помічають. Тільки чарівники його бачать.

Отже, вона таки відьма. Але в неї інакші очі.

– Якщо, забрівши у цей провулок, не почнеш дивитися, куди йдеш, і думати про те, куди йдеш, то не виберешся з нього. Власне, не просто дивитися й думати, а робити це дуже зосереджено. Заходячи в нього, дивись на Бобові двері, думай тільки про ці двері і ні про що інше, і ти до них потрапиш. Рушиш назад – дивися на будівлі в кінці вулиці. Не опускай голову. Ніколи не дивися собі під ноги. Якщо ти дивитимешся на ворота будівлі Ради, якщо думатимеш про будівлю Ради, там ти й опинишся.

– Ясно... Дякую.

– До речі, ти вдало замаскувався під бездомного, – дівчина усміхається мені, і я тепер не певний, пожартувала вона чи ні. Але не встигаю нічого сказати, бо вона раптом підводиться й виходить із кав'ярні.

Мені починає крутити в шлунку, я відчуваю в роті той огидний присмак і мушу бігти в туалет. Блюю там в унітаз сумішшю маршмельок і осаду кавового кольору.

Чекаю якусь хвилю, але більше нічого з мене не виходить, тож я підходжу до крану, щоб напитися води. Із дзеркала на мене дивиться бліде обличчя з налитими кров'ю очима, під якими лежать чорні мішки. Я роблю все можливе для зцілення, але тут уже нічим не допоможеш, крім нормальних харчів і води. Дивлюся, в якому стані мої старі джинси, що вже ось-ось продеруться на задку і колінах. Сорочка дірява на рукавах і довкола деяких ґудзиків. Футболка під сорочкою сіра від бруду й обшарпана довкола шиї.

Я вже виходжу з кав'ярні, коли до мене підбігає жінка з-за прилавку.

– Ваша товаришка залишила вам щось, – каже вона, вручаючи мені великий паперовий мішечок.

У ньому два пакети з бутербродами... шинка, сир, бекон, помідори, салат... пляшка води, пляшка помаранчевого соку і серветка, на якій щось написано. Я цілих п'ять хвилин мордуюся, щоб це прочитати.

Івану
від Нікіти

КОБАЛЬТОВИЙ ПРОВУЛОК

Я з'їв бутерброд з беконом, помідорами і салатом, випив усю воду і дивлюся тепер на Кобальтовий провулок. Надто складно бути не повинно. Чи я помиляюся? Я мушу це зробити. Боб і Нікіта прямували вузеньким хідником з правого боку. Будівля тягнеться від рогу вулиці аж до стіни, де глухий кут. Це одноповерхова занедбана споруда з черепичним дахом, а єдині в ній двері та вікно розташовані аж у самому кінці провулка.

Йду впевненим розміреним кроком, намагаюся занадто не квапитися і відвертаю голову від будівлі Ради. Очі прикуті до входу в Бобове житло. Я думаю: «*Житло Боба. Житло Боба*».

Розумію, що не виглядаю як випадковий перехожий, і примушую себе сповільнити крок на той випадок, якщо мене побачить хтось із Ради. Але раптом відчуваю, як щось тягне мене до будівлі Ради, і починаю думати: «*Чорт! Житло Боба. Житло Боба*». І не відводжу погляду від його дверей.

Я дістався туди. *Дякую.*

Житло Боба.

Стукаю.

Житло Боба. Житло Боба.

Дивлюся на двері. Бурмочу собі під ніс:

– Будь ласка, швидше. Житло Боба. Житло Боба.

Тиша.

Житло Боба. Житло Боба.

Стукаю ще раз. Гучніше.

– Швидше. Швидше! Житло Боба. Житло Боба.

Що мені робити, якщо з будівлі Ради вийдуть вартові? Я в пастці. Можливо, це все просто пастка, спланована Радою? Відчуваю, як щось тягне моє тіло в бік будівлі Ради.

ЖИТЛО БОБА! ЖИТЛО БОБА! Я не можу так довго чекати. *Житло Боба. Житло Боба.*

Двері клацають і ледь-ледь прочиняються.

Більше нічого не відбувається.

Я заходжу в кімнату, обертаюся й щільно замикаю двері.

– Чорт забирай! Житло Боба.

– Так, заходь. Радий, що тобі це вдалося, але муситиму тебе вбити, якщо ти бодай глянеш на картину.

Ці слова звучать геть не загрозливо, радше як відчайдушне благання про увагу.

Переді мною брудна й неохайна кімната. Навіть повітря просякнуте брудом і неохайністю. Біля дальної від мене стіни, що насправді не така вже й дальня, бо кімната невеличка й вузька, стоїть дерев'яний стіл, а на ньому – миска з фруктами. А ще лежать також порозкидувані яблука і грушки. Праворуч від мене дерев'яний стілець і мольберт, а за ними прочинені двері, звідки й долинав той голос. Розташування мольберта свідчить про те, що на картині зображено натюрморт із фруктами. Я прямую до тих дверей, дорогою зупиняючись, щоб подивитися на картину в процесі роботи. Добрий класичний стиль, старанно промальовані деталі. Олія на полотні.

У наступній кімнаті я бачу згорблену спину чоловіка. Він щось помішує в маленькій щербатій каструльці. Пахне томатним супом.

Я чекаю біля одвірка. У кімнаті прохолодно, немов у печері. Вона здається ще меншою, ніж студія для живопису, тому що біля двох стін стоять цілі штабелі великих рам з натягнутим полотном, повернутих до кімнати тьмяним порожнім боком. Єдине світло потрапляє сюди з двох невеличких вікон під дахом. Тут є маленький чорний диванчик зі штучної шкіри, низенький кавовий столик на трьох ніжках з вогнетривкої пластмаси, дерев'яний стілець, як і в першій кімнаті, низка кухонних шафок з заплямленою стільницею, на якій стоїть чайник і маленька електроплитка. На сушарці біля мийки – ціла купа кухлів і відкрита бляшанка з-під супу.

– Готую обід.

Я не відповідаю, і він перестає помішувати суп, повертається до мене, випростується й усміхається. Тримає в руці ложку так, ніби це пензель, і на лінолеум з неї падає червоно-помаранчева крапля.

– Я б хотів тебе намалювати.

Не думаю, що він зможе відтворити мої очі.

Чоловік нахиляє голову.

– Хоч ні, мабуть. Було б надто важко.

Не відповідаю. Невже я сказав про свої очі вголос?

– Мені здається, ти б не відмовився, – він підносить угору каструльку й запитально вигинає брови.

– Дякую.

Чоловік наливає суп у два кухлі на сушарці і ставить каструльку в мийку. Тоді бере кухлі й подає мені один, кажучи:

– Боюся, що крутони в мене скінчилися.

Сідає на диванчик зі штучної шкіри, маленький і вузький.

– Я не маю поняття, що таке крутони.

– До чого вже дійшов світ?

Я сідаю на стілець, гріючи собі руки кухлем. У кімнаті надзвичайно холодно, а суп лише теплавий.

Чоловік сидить, перехрестивши ноги, і з-під його мішкуватих штанин видно червоні шкарпетки та його худющі ноги. Він постійно крутить ступнею, відпиваючи ковточками суп.

Я залпом ковтаю майже всю свою порцію.

Його ступня завмирає.

– Найгірше тут – це вологість. Навіть улітку сюди ніколи не потрапляє сонце, а вологість іде знизу. Мабуть, від річки, – він сьорбає суп, стискаючи губи після кожного ковтка, а тоді ставить кухоль на стіл і каже: – А ще й електроплитка ледве працює й майже не дає тепла.

Я тримаю в роті останній ковточок супа, смакуючи його. Він не такий смачний, як бутерброд, але теж може бути. І ще я відчуваю розслабленість у тілі. Я знаю, що це він. Це точно не Ловець. Це Боб.

– Серйозно, я б хотів намалювати тебе. Саме так, – махає до мене рукою, – коли ти сидиш на простому дерев'яному стільці, напівголодний і юний. Такий… такий юний. І з оцими твоїми очима, – він перестає розмахувати рукою і нахиляється вперед, розглядаючи моє обличчя. – З оцими очима.

Знову відхиляється.

– Колись, можливо, ти й дозволиш мені намалювати себе. Ну, але сьогодні не про це. Сьогодні нас цікавлять зовсім інші справи.

Я вже було роззявляю рота, щоб говорити, але він притуляє пальця до вуст.

– Не потрібно.

Я усміхаюся. Мені він подобається. Я майже впевнений, що його чари – це читання думок, а це неймовірно рідкісне вміння і...

– Я маю певний хист, але, як і мій живопис, він потребує постійного вдосконалення і знань... це скорше ремесло, ніж... – Боб зупиняється й дивиться на мене. – Я зовсім не Сезанн. Наприклад, я мушу зосереджуватися, щоб видобути основні думки з тієї яєчні, якою забита твоя голова. Та все одно мені очевидно, чого ти сюди прийшов.

І поплескує себе по носі.

Я зосереджуюся на одній думці: «*Я мушу знайти Меркурію*».

– Тепер я чую це чітко, мов дзвін.

«*Ви можете мені допомогти?*»

– Я можу вивести тебе на наступну особу в цьому ланцюзі. Нічого більше.

Отже, я не піду звідси відразу до Меркурії. Але ж *я мушу встигнути вкластися в крайній термін. Залишилося два місяці.*

– Часу достатньо. Але ти повинен розуміти, і, я певний, ти це розумієш краще за інших, що обережність надзвичайно суттєва річ для всіх, хто з цим пов'язаний.

Невже він знає, хто я такий? *Чому я маю розуміти це краще за інших?*

– До мене дійшли чутки, що з Ради втік один в'язень. Важливий в'язень. Син Маркуса.

Он як.

– За ним полюють Ловці. А вони це дуже добре роблять.

Він дивиться на мене.

Я усвідомлюю, що подумки себе зрадив.

– Можу я на них подивитися?

Я простягаю йому руку, але він підводиться й виходить у іншу кімнату. Я чую клацання вимикача, і лампочка над моєю головою починає оживати. Боб повертається і стає переді мною. Бере своїми руками мою. Його руки холодні й тонкі, а кістляві пальці розтягують мою шкіру, спотворюючи татуювання.

– Вони таки мерзенні, правда?

Я не певний, татуювання він має на увазі, чи Білих магів.

– І тих, і других, дорогенький, і тих, і других.

Відпускає мою руку.

– Можу побачити решту?

Я йому показую.

– Так-так-так... – Боб сідає знову на диванчик і починає гойдати ступнею. – Мусимо перевірити, чи ти маєш слушність, і ці штуки якимось чином допомагають вистежувати тебе. Якщо це так, то моя доля, ну, вже вирішена.

Потім здіймає вгору руки.

– Ні, ні! Не треба вибачень... Радше це я маю вибачатися перед тобою, тому що нам треба, щоб хтось на це подивився… Боюся, що ця процедура не буде швидкою і надто приємною… Людина, до якої нам потрібно, звичайний міщанин.

Боб підводиться і кладе кухлі в мийку.

– Мабуть, помию потім. Нам час іти. Знаєш, я завжди прагнув малювати собі десь у Франції, шукати там поміж пагорбів дух Сезанна... Я здатний на більше, ніж оце.

Так.

– Чи брати з собою картини?

Я знизую плечима.

– Ти маєш рацію, краще починати з чистого листа. Знаєш, я вже себе краще почуваю.

Він знову зникає в іншій кімнаті і повертається з аркушем паперу й олівцем. Спираючись на стільницю в кухні,

накидує ескіз. Цікаво за ним спостерігати. Ескіз виходить кращий, ніж картини, писані олійною фарбою.

– Це дуже гарно з твого боку. Я так і подумав, що малюнок тобі скаже більше, ніж якісь ідіотські слова.

На цьому ескізі я дістаю щось згори у камері схову на якійсь начебто залізничній станції. Там є якийсь знак, але я навіть не пробую його прочитати зараз. Зроблю це пізніше.

Він передає малюнок мені зі словами:

– Ти знаєш, що ти прекрасний, га? Не дай їм себе зловити.

Дивлюся на нього і не можу стримати посмішку. Він мені нагадує Аррана, його лагідні сірі очі повняться таким самим сріблистом сяйвом, хоч Бобове обличчя посіріле і зморшкувате.

– Тільки не треба зосереджуватися на моїй зовнішності... О, ще одне. Тобі будуть потрібні гроші.

Я усвідомлюю, що нічого не дав Бобові.

– Ти дав мені шанс на нове життя і трохи натхнення. Ти моя муза, і я, на жаль, повинен задовільнитися цим швидкоплинним враженням про тебе. Але декого життєва естетика цікавить значно менше за реальні нечистоплотні прибутки.

І скільки ж вони попросять?

Боб розставляє руки і роззирається по кімнаті.

– Ти ж бачиш, що я й сам не надто великий фахівець у фінансових питаннях. Не маю про це найменшого уявлення.

Пригадую, що хотів запитати в нього про Нікіту.

Та дівчина, що допомогла мені – вона відьма?

– Мій любий хлопче, маю надію, ти розумієш, що якщо через двадцять хвилин після того, як ти звідси підеш, у двері постукає якийсь чоловік і почне запитувати про тебе,

я буду вкрай нечемним, якщо візьмуся на них відповідати. Я волів би не обговорювати тебе за твоєю спиною, бо це було б геть неввічливо стосовно будь-якого мого гостя. Не має значення, за двадцять хвилин постукають у двері чи за двадцять років, але правила поведінки залишаються незмінними.

Я киваю.

Дякую за те, що вислали її мені на допомогу. І за бутерброди.

– Я не просив її давати тобі їжу, – він усміхається. – Вона – міцний горішок, але з м'якою серцевиною.

Я відповідаю йому посмішкою і повертаюся, щоб іти геть.

Він гукає мені:

– *Adieu, mon cher!*

І двері за мною зачиняються.

Я швидко спускаюся провулком, не відходячи від стіни ліворуч од мене і не відводячи очей від будівель попереду, думаючи: «*Кінець провулка. Кінець провулка*».

ГРОШІ

До мене нарешті по-справжньому дійшло Бобове застереження стосовно Ловців. Я й раніше знав, що вони полюють за мною, але тепер відчуваю приплив адреналіну щоразу, коли бачу людину в чорному. Забредаю у парк за кілька кілометрів від Бобового житла і блукаю там. Чоловік, який вигулює пса, допомагає мені прочитати знак на малюнку: там написано «*Ерлз-Корт*». А ще там намальована людина, що сидить на лавці, читаючи «*Санді Таймс*». Чоловік, який вигулює пса, каже, що нині середа, тож я маю ще чотири дні, щоб роздобути якомога більше готівки.

Не маю уявлення, з чого розпочати, знаю тільки, що й мови не може йти про те, щоб знайти собі якусь роботу. Я пригадав Ліама, з яким відбував покарання на громадських роботах, і його пораду стосовно злодійства: «Знайди якогось багатого ідіота... таких є повно... і грабани його».

Я біля собору святого Павла. Усе спокійно. Декілька осіб, яких я помітив, вийшли з бару і відразу сіли в таксі. Я чекаю трохи далі на вулиці.

Уже доволі пізно, та нарешті з'являється якийсь самотній міський джентльмен, що обережно йде, нарікаючи на відсутність таксівок. Він досить модно вбраний, має цілі

черевики і черевце, яке свідчить про те, що йому ніколи не бракує їжі. Я ще не зовсім певний, як це зробити, але йду до нього, перетинаючи вулицю. Чоловік удає, що не бачить мене і пришвидшує крок. Я перегороджую йому шлях, він зупиняється. Важить він, мабуть, удвічі більше за мене, і зростом аж ніяк не коротун, але слабкодухий і знає про це.

– Слухай, чоловіче, – кажу йому, – я зовсім не хочу зробити тобі боляче, але мені дуже потрібна вся твоя готівка.

Він озирається, і я розумію, що він от-от почне кричати.

Підступаю ближче і штовхаю його до стіни. Він важкий, але коли вдаряється спиною об цеглу, повітря випорскується з нього, немов із кульки.

– Я справді не хочу тобі зашкодити, але мені потрібні твої гроші.

Тримаю чоловіка за горло, відхиливши його голову вбік. Але він не відводить від мене очей.

Видобуває з куртки довгий чорний шкіряний гаманець. Його рука тремтить.

– Дякую, – кажу я.

Витягаю банкноти, закриваю гаманець і віддаю назад тому чоловікові, тоді йду геть.

Пізніше, згорнувшись клубочком біля входу до якоїсь крамниці, я думаю про того чоловіка. Він, мабуть, лежить у гарному теплому ліжку, і за ним, звичайно, не полює зграя Ловців, але міг би опинитися в лікарні з серцевим нападом... Я не хочу вбивати людей. Мені просто потрібні їхні гроші.

Наступного дня я досліджую станцію Ерлз-Корт. Я не відразу знаходжу ту платформу і місце, які зображені на Бобовому рисунку, але лавка, знак і камера схову там є. Я просто мушу повернутися сюди через три дні й забрати

те, що буде на камері схову. Підходжу до неї і проводжу зверху рукою, але там немає нічого, крім бруду.

Тепер мені треба пограбувати кількох багатих і здорових молодиків.

Ліаму варто було б завітати до Лондона. Йому б тут сподобалося. Тут море багатих ідіотів. Дехто впирається, дехто пробує мене вдарити, але переважно все закінчується, так і не встигнувши розпочатися.

Я купив собі костюм і підстриг волосся, щоб бути схожим на фейнів. Але квартал Кенері-Ворф у суботу безлюдний, і я навіть радий цьому, бо грабувати цих типів – доволі вульгарно, хоч усі вони цілком безнадійні. Я маю вже понад три тисячі фунтів, і сумління в мене відносно чисте, проте мені нецікаво робити щось тільки заради грошей.

У неділю я їду в метро до Ерлз-Корту і блукаю станцією, перевіряючи, чи немає там Ловців. Ніхто не звертає на мене уваги; усі зосереджені на своїх мобілках або дивляться порожніми поглядами прямо перед собою. Я підходжу до кінця платформи, а тоді до камери схову і обмацую її зверху.

Там є аркуш паперу. Я підтягую його до себе кінчиками пальців, запихаю відразу в кишеню і йду далі, майже не сповільнюючи ходи.

У кав'ярні знайомлюся з жінкою. Вона переповідає мені інструкції. Вони нагадують ті, що давала Мері, але не такі детальні. Усе має відбутися в четвер.

ДЖИМ І ТРЕВ
(ЧАСТИНА ПЕРША)

Я ретельно виконав інструкції і дістався на околицю Лондона, до потворного будинку в найпотворнішому районі. Стою у чиїйсь вітальні. Тут темно. На сходах сидить Джим. Якщо Боб був не надто успішним художником, то Джим, як виглядає, не надто успішний шахрай, Білий чаклун найнижчого ґатунку. Але він, без сумніву, не Ловець.

Будинок невеличкий, його власники фейни, які, як запевняє мене Джим, «не знають ні фіга ні про шо». Вхідні двері ведуть до вітальні, з якої можна потрапити в кухню. В кутку є сходи, великий телевізор з пласким екраном на стіні, але чомусь немає стільців. Джим затулив вікна шторами, і повітря в кімнаті важке. Чути запах цибулі й часнику, що іде, здається, від Джима.

Джим не сказав мені, як дістатися до Меркурії, але почав торочити про те, як важливо мати добрий паспорт, і що мені, фактично, варто мати два паспорти, що його паспорти дуже якісні, можна сказати, вони майже справжні, і так далі, і таке інше...

Він витирає рукою носа, а тоді ковтає шмарклі, які там назбиралися.

– Це тобі не костюм у кравця пошити, це до фіга праці, це треба вміти, це не так просто. З цими паспортами тобі по фіг любі перевірки. Вони врятують тобі життя.

Мені не потрібен паспорт. Мені потрібно знати, як розшукати Меркурію. Але я відчуваю, що не варто з ним сперечатися.

– Ну, так, ти, звичайно, правий, Джиме.

– Побачиш, шо я правий, Іване. Побачиш.

– Отже, з мене дві тисячі, за два паспорти і дорогу до Меркурії.

– Ой, Іване, ти вже вибач, якшо я шось не так пояснив. З тебе три штуки, – він знову витирає собі носа, цього разу долонею.

– Слухай, ти ж казав, що кожен паспорт по тисячі.

– Ой, Іване, я бачу, ти зовсім зелений у цих ділах. Зараз усе поясню. Проблема з закордонними паспортами. За тисячу я тобі дістану британський паспорт, але найкраще мати ще й закордонний. Можна американський, але я тепер волію новозеландський. Багато людей нарікають з різних причин на піндосів, а от на тих ківі ніхто не скаржиться, хіба шо на їхні вівці... – Джим шморгає носом і знову ковтає шмарклі. – Ну, і ясно, шо закордонні ксіви дорожчі.

Я не знаю. Не маю уявлення, чи тисяча фунтів – це нормальна ціна. Як на мене, це страшенно дорого. А дві тисячі – це взагалі позахмарна ціна.

– Меркурія захоче бути певною, шо ти діяв обережно. Вона кайфує, коли люди дбають про все заздалегідь.

Я не маю уявлення, чи він узагалі щось знає про Меркурію, але...

– Гаразд. Коли?

– Чудово, Іване. Класно мати справи з тобою. Чудовенько.

– Коли?

– Чекай-но, синку. Я знаю, шо ти квапишся. Повинно вистачити два тижні, але для певності нехай буде три.

– Нехай буде два тижні, один паспорт і тисяча фунтів.

– Два тижні, два паспорти, три штуки.

Я киваю і повертаюся, щоб іти геть.

– Чудо... Половина зараз, звичайно.

Я не бажаю більше торгуватися, тож витягаю три пачки банкнот, що я їх підготував заздалегідь, по півтисячі фунтів у кожній. Я бачив таке в кіно і радий, що про це подбав. Бо вся ця ситуація з Джимом нагадує мені якийсь дешевий гангстерський бойовик.

– Інструкції забереш рівно за два тижні. Зустрінемося у іншому місці. Ніколи не приходь двічі в ту саму точку. Принесеш тоді бабулі, ну, й таке інше.

– Ці інструкції, Джиме, частина заклинання?

– Заклинання?

– Інструкції, щоб потрапити на місце зустрічі. Заклинання, щоб на хвіст не сіли Ловці?

Джим шкіриться.

– Нє. Хоч я завжди стежу, чи все в нормі з клієнтами, поки вони чекають автобуса чи поїзда, і якби я побачив Ловця, мене давно вже тут не було б.

– Он як.

– Але в основному це просто маршрут. Не хочу, шоб клієнт загубився. Ти не повіриш, які трапляються придурки.

Джим підходить до дверей і вмикає світло.

– Йопересете.

Ми обидвоє кліпаєм очима і затуляємо їх від яскравого сяйва.

– Потрібне твоє фото.

Поки він це робить, я думаю, який у нього може бути Дар. Питати про такі речі не надто ввічливо, але ж це Джим, тому я й запитую.

Він каже:

– Звичайний. Зілля й настійки. Терпіти їх не можу.

А тоді веде далі:

– Бо я думав... ми всі думали, шо я дістану потужний Дар. Я з самого дитинства мав специфічний талант, і моя мати, хорони її Господь, казала: «Мій син дістане потужний Дар». Бо я вже від якихось трьох-чотирьох років міг відрізняти магів і фейнів. Причому легко, а це рідкісний хист, скажи?

– Так. Звичайно, рідкісний. І як ти це робиш, Джиме?

– Ну, ти не повіриш, але по їхніх очах... Я бачу маленькі срібні проблиски в очах Білих магів.

Мабуть, у мене відвисла щелепа.

– Ти шо, мені не віриш?

– Джиме, я просто... вражений. На що саме подібні ці срібні проблиски?

– Ну, чесно кажучи, ні на шо. Це такі тоненькі скибочки срібла, і вони рухаються, кружляють, обертаються, наче сніжинки у рідзвяних снігових кулях. Такі ось вони.

– А коли ти дивишся у дзеркало, то бачиш їх у своїх очах?

– Бачу. Я бачу.

– Дивовижно.

– Ага, справді. Дуже класно. У відьом кайфові очі.

– А що ти бачиш у моїх очах, Джиме?

– Ну, так, твої очі... у тебе дуже цікаві очі.

– Ти бачиш там срібні іскорки?

– Якщо чесно, Іване, у тебе не так уже й багато срібла...

Я сідаю на підлогу спиною до стіни.

– Чи у всіх Білих магів є ті срібні штучки?

– З того, шо я бачу, це так.

– А чи ти бачив колись Чорних магів?

– Трохи бачив. У них інакші очі, – він має збентежений вигляд. – Без срібла.

– Як у мене?

– Ні. Я б сказав, шо твої очі, Іване, унікальні.

Ні. Вони такі, як у мого батька.

Джим гучно шморгає носом, ковтає шмарклі, а тоді сідає біля мене.

– А ше я можу розрізняти Напівкровних.

– Справді?

Не думаю, що мені доводилося колись бачити Напівкровних, тобто напівмагів і напівфейнів. Маги їх просто зневажають.

– У них дуже класні очі. Хоч і дивні... наче вода, шо тече.

Хтось стукає у двері, я зриваюся на ноги, дивлячись на Джима. Він шкіриться до мене.

– Спокуха, Іване, спокуха. Це тільки Трев, – Джим дивиться на свій годинник. – Але він запізнився. Той Трев постійно запізнюється.

– А хто такий Трев? – шепочу йому я.

Джим устає й потягується, а тоді прямує до дверей.

– У Трева є голова на плечах. Він багато чого вміє, Трев... – тут Джим також починає шепотіти... – з чарами у нього не дуже, але він майстер на всі руки. Він гляне на твої татуювання.

Трев має вигляд експерта, хоч я й не певний, у якій галузі. Він неймовірно високий, лисуватий, а йогоріденьке сиве волосся звисає від верхівок вух до плечей. Трев одягнений у старий коричневий костюм, грубу бежеву сорочку й іржаво-червону в'язану камізельку. Він, як не глянь, доволі невиразний. Коли йде, виникає враження, що його руки й ноги взагалі не рухаються. А коли каже: «Вітаю, Джиме!» – його голос бляклий і безбарвний. Я анітрохи його не зацікавлюю, він майже не дивиться на моє обличчя, і це добре. Проте оживає, побачивши татуювання.

– Я мушу взяти зразки, – каже Трев, зиркаючи на мене, а тоді розтягає мені шкіру на шиї, руці й нозі. – Шкіри й кісток.

– Кісток?

– Візьму з твоєї щиколотки.

– Як?

Трев не відповідає, стає навколішки на підлогу й відчиняє свою потерту чорну шкіряну сумку. Вона схожа на старомодну сумку лікаря.

Я помічаю, що Джим шкіриться.

– Ви доктор, Треве? – цікавлюся я.

Трев, мабуть, не почув мого запитання, бо не відповідає. Джим хихотить і гучно шморгає носом.

Трев витягає пластиковий мішечок, роздирає його і кладе на підлогу синє хірургічне простирадло. Потім дістає з сумки скальпель, також у пластиковому мішечку, що його Трев спритно роздирає й відкидає вбік. Невдовзі на простирадлі уже вишикувалася ціла низка хірургічних інструментів, з яких мене найбільше непокоїть невеличка ножівка.

Джим мало не лускає зі сміху.

Трев кладе ще одне синє простирадло під мою ногу і починає витирати мені щиколотку хірургічною серветкою, кажучи при цьому:

– Краще не використовувати знеболювання.

– Що?

– Хіба що пацієнт почне занадто смикатися. Думаєш, ти витримаєш, щоб не рухатися?

– Мабуть, ні, – мій голос стає чомусь писклявим.

– Жаль.

Він знову нишпорить у сумці й дістає звідти шприц та якусь прозору рідину.

– Я мушу взяти аналіз зі шкіри, тканини та кістки. Анестезія може вплинути на якість результатів.

Не знаю, може, він це вигадує просто для того, щоб повеселити Джима?

Джим весь в очікуванні.

– Гаразд. Я не буду рухатися.

Цікаво, на якій стадії «аналізів» я зможу змінити думку?

– Джим може допомогти...

– Ні, не потрібно.

Не хочу, щоб мене торкали його зашмаркані пальці. Це ще страшніше, ніж ножівка.

– Нічого не зцілюй, поки я не скажу, що закінчив. Я зроблю це швидко.

Трев не марнує часу, треба віддати йому належне.

Я не смикаюся. Застиг нерухомо і стежу за процедурою. Я також не видаю жодного звука, не верещу і не стогну, хоч моя щелепа й зуби аж болять, так міцно я їх стискаю. Під кінець процедури я вже весь мокрий від поту.

Джим дивиться, як я себе зцілюю, й вигукує:

– Ні фіга собі! Так швидко!

Трев запитує, як саме мені робили татуювання, і поки я пояснюю, накриває кришками чотири маленькі круглі посудини, що місять зразки моєї шкіри, крові, плоті й кісток. Тоді складає ці посудини у стопку і обмотує їх усі, щоб трималися купи, широкою гумкою. Після цього він згортає закривавлене пластикове простирадло разом із хірургічними інструментами у великий оберемок, каже Джиму потримати мішок для сміття і викидає туди згорток, потім скручує простирадло, що лежало під моєю ногою, і також жбурляє в мішок.

Дивиться на мою щиколотку й киває головою.

– Я забрав цифру «0», але вона вже, як бачиш, знову з'явилася прямо на струпі. Дуже розумно. Це все дуже розумно. Я зроблю кілька фоток.

Дістає фотоапарат і клацає ним.

– Цікаві шрами, – каже Трев, дивлячись на мою руку. – Кислота?

– Ви маєте дослідити татуювання, – кажу я.

– Питаю суто з професійного інтересу.

– Коли ви повідомите результати?

Трев дивиться на мене абсолютно безбарвним поглядом.

– Мушу проаналізувати, які хімічні речовини містяться в татуюваннях. Це досить просто, але тут задіяна ще й магія, а це ускладнює мою роботу в тисячі разів.

– Коли ви дізнаєтеся, чи вони за мною стежать?

Трев не відповдає. Клацає замочком сумки й підводиться, щоб іти. Каже Джиму:

– Сумнівно, що татуювання призначені для стеження за ним.

Потім бере в руки сумку й виходить.

Джим зачиняє двері.

– Ніяких тобі манер. Вважає, шо вони йому не потрібні з його-то головою. Хоч міг би спробувати, нічого б йому не сталося, – шморгає носом, ковтає шмарклі, а тоді каже: – І він ніколи не поспішає. Ніколи. Я скажу тобі, яка ситуація, коли зустрінемося за два тижні.

– Він не згадував про гроші.

– Це вже його проблеми, нашого Трева. Думає, шо він вище за це. Але ж він також мусить їсти, га? Як усі інші.

– Він, мабуть, недешевий.

– Він експерт, Іване. А експерти не бувають дешеві. Експерти з паспортів, експерти з татуювань – будь-які екперти не бувають дешеві. У нього погодинна оплата. Я тобі дам знати, де він буде, коли побачу тебе наступного разу.

ДЖИМ І ТРЕВ
(ЧАСТИНА ДРУГА)

Через два тижні рано-вранці ми з Джимом стоїмо в роздягальні сільського тенісного клубу. Я не певний, чи цей сморід іде від Джима, чи від роздягальні, але мені важко уявити, щоб члени тенісного клубу могли довший час миритися з таким запахом.

– Ти значно краще виглядаєш, Іване. Щоки стали кругліші. Бо ти був худий, худий, як тріска.

Говорячи це, він постійно поглядає на двері за моєю спиною.

– Якісь проблеми, Джиме?

– Не повинно бути. Не повинно. Ти все робив за інструкціями?

– Звичайно.

– Мені шось тут не по собі, в цьому місці. Давай поквапимося, добре?

Я беру паспорти й переглядаю їх. Усе наче нормально. У мене там різні імена і дні народження, але в обидвох паспортах мені вісімнадцять, що доволі вірогідно.

– Ну, ось і все, – каже Джим, закінчуючи рахувати гроші. Він кладе їх у кишеню куртки, а я хапаю його за руку.

– Маршртут до Меркурії, Джиме, будь ласкавий.

Джим сумовито хитає головою, але й далі усміхається робленою посмішкою.

– Іване, мій друже, мені дуже прикро, але я не можу ділитися з тобою такими деталями, аж поки ми не отримаємо результати від Трева. Я був би радий допомогти, нема питань. Звичайно, був би радий.

– А як справи у Трева?

– О, та з ним усе класно, з нашим Тревом. Я оце якось заскочив до нього, і він просто ловить кайф. Каже, це справжня головоломка. Велика складна головоломка.

– Ну, і коли ж він дасть відповідь на цю велику складну головоломку?

– Він ше не знає. Нічого не хотів говорити. Був аж занадто мовчазний, навіть як на Трева. Але сказав, шо залишить інструкції на звичному місці о десятій ранку у вівторок. Тобі тільки треба заглядати туди щовівторка.

– Судячи зі складності головоломки, цього вівторка там ще, мабуть, нічого не буде?

– Ніколи не знати, Іванс. Наш Трєв – гєній. Може, оце зараз він уже кричить «Еврика!» Ти просто перевіряй схованку щотижня, а в один із вівторків я теж там буду.

– А гроші?

Обличчя Джима відразу стає таким кислим і викривленим, що кілька секунд він навіть не годен нічого вимовити, але нарешті опановує себе й бурчить:

– Він каже, шо ці речі воліє обговорити з тобою і тільки з тобою.

Джим витирає носа пальцями, а пальці витирає об штани.

Першого тижня я не сподіваюся знайти щось на камері схову. У мене вже назбиралася пристойна пачка банкнот,

і я не мушу більше займатися грабунками. Купую собі новий одяг і чоботи. Продовжую займатися фізичними вправами. Легко відтискаюся сотню разів. Але мені треба вибратися з міста. Я не помічав ніде ані одного Ловця, кожної ночі сплю в іншій брамі, але я в постійній напрузі. Вирішую після перевірки камери схову наступного вівторка помандрувати в Уельс або, можливо, в Шотландію, кудись подалі, щоб повернутися назад у понеділок.

Проте наступного вівторка знаходжу на дашку камери схову конверт. Поволі й озираючись, іду звідти геть. Якийсь малюк, якому на вигляд не більше п'яти років, тримає за руку маму й дивиться на мене. Застигаю на місці, знову роззираюся, а тоді ще раз зиркаю на нього. Він не відводить від мене очей. Не знаю чому, але я починаю бігти.

Я став занадто самовпевнений. Але ж навіть якщо вони не можуть простежити за кожним моїм кроком... а я починаю і в це вірити... вони й далі за мною *полюють*. А раптом їм пощастить і вони побачать, як я тиняюся вулицями? Вони недооцінили мене, і я зміг утекти, але я не повинен недооцінювати Ловців. Як сказала Мері: «Їхня назва говорить сама за себе».

У конверті квиток на поїзд і записка. Трохи помучившись, я розшифровую, що цей квиток на завтра, поїзд відправляється о 6-й ранку, а ще через дві години я буду в Ліверпулі. Матиму доволі часу, щоб розшукати місце зустрічі, зазначене у записці:

11-а година
провулок Мілл-Гілл, 42

У Ліверпулі зовсім небагато магів, бо там є зграя місцевих фейнів, які знають, чим вони займаються, і дуже їх не

люблять. Бабуся розповідала, що Білі маги намагаються ніколи туди не потрапляти, бо існує щось на кшталт угоди: ліверпульські фейни не викриватимуть магів, якщо ті триматимуться подалі від Ліверпуля.

Гадаю, це непоганий план. Джим піклується про мене, посилаючи туди, де немає ні Білих магів, ні Ловців, але під кінець дня я починаю нервуватися й ніяк не можу заспокоїтися. Мене непокоїть те, що план змінився. Джим ніколи не згадував про квитки на поїзд. Він тільки казав про інструкції.

Я знову йду до Кобальтового провулку. Думаю, що Боб поїхав звідси кілька тижнів тому... маю на це надію, але щось підштовхує мене перевірити все самому. Якщо квиток на поїзд є свідченням того, що Ловці викрили Боба... або навіть гірше, якщо вони його впіймали... я хочу це знати.

Я ще не наблизився до своєї вигідної позиції навпроти будівлі Ради, але вже бачу, що в провулку щось відбувається, тому обсрсжно просуваюся протилсжним боком дороги. Біля Бобового помешкання стоїть великий білий фургон, а трохи поодалік – ще одне авто, яке я добре не бачу, однак мені здається, що це той самий вседорожник, який приїжджав по мене у Шотландію. Я востаннє дивлюся на Бобове помешкання і бачу, як із дверей виходить чоловік, тримаючи в руках картину. Це Клей.

Цієї ночі я взагалі не сплю. Підходжу до залізничної станції за кілька хвилин до того, як має відправитися поїзд, і знаходжу своє місце у вагоні.

Людей небагато, бо це ранковий поїзд. Я придивляюся до очей усіх пасажирів, які проходять повз мене. Ловців серед них не бачу.

Я страшенно втомлений і засинаю в дорозі. Вагоном смикає, і лунає оголошення. Ми прибуваємо у Ліверпуль.

Уже 11:15 ранку, і з кожною хвилиною провулок Мілл-Гілл видається мені дедалі непривітнішим. Він цілком безлюдний. Під номером 42 стоїть занедбаний будинок, оточений іншими занедбаними будинками, що приліпилися до нього. Скрізь розбите скло, стіни розписані графіті, але всередині будинку все ще у відносно нормальному стані: мостини підлоги голі і не відшліфовані, але єдине розбите вікно – робота моїх рук, бо я мусив якось сюди залізти.

Я сховав свій рюкзак у бічному провулку неподалік. Паспорти і гроші – у застібнутих на блискавки кишенях куртки. Я маю на собі арабський шарф-арафатку і чорні окуляри, хоч надворі хмарно. Рукавички з отворами для пальців практичніші за звичайні рукавички і приховують татуювання та шрами на руці, хоч не прикривають татуювання на пальці, який я обмотав стрічкою.

Я вирішую, що тільки-но зауважу тут щось підозріле, відразу ж піду геть. Але я себе дурю; ця вся авантюра підозріла, проте мені потрібно зустрітися з Тревом.

Стою нагорі й дивлюся на вуличку, коли це з-за рогу вигулькує постать Трева, який стрімко йде, тримаючи в руці тоненький пластиковий мішечок для закупів. Я завмираю трохи поодаль від вікна і стежу за ним. У дальному кінці провулка їде на велосипеді якийсь малюк, що також дивиться на Трева.

Я спускаюся вниз, коли Трев підходить до вхідних дверей, і впускаю його всередину, кажучи, що це не найкраще місце для зустрічі.

– Переважно я залишаю всі інструкції Джиму. З цим у нього все добре виходить, – Трев дивиться у вікно, а тоді повідомляє: – Джим поїхав.

– Поїхав? Куди поїхав?

– Думаю, що за кордон... маю таку надію. Не думаю, що Рада його зловила, але вони нас викрили. Ось чому я перебрався сюди. Джим мені казав, що навіть Ловці не люблять тут бувати.

Я не кажу йому про те, що біля Бобового помешкання я побачив Клея, а тільки запитую:

– А ви також їдете за кордон, Треве?

Він вимушено посміхається, але має нездоровий вигляд. Поплескує себе по нагрудній кишені.

– Маю вже квитки і від'їжджаю нині вечором.

– Гаразд. А як мої справи?

– Ну, так… добре, що запитав. Ключем до розгадки виявилися татуювання на твоєму мізинці. Варто було мені їх побачити, і я одразу зрозумів, для чого вони призначені. Розумієш, ці три маленькі татуювання віддзеркалюють татуювання на твоєму тілі. Те, що біля твого нігтя, віддзеркалює те, що на шиї, середнє віддзеркалює те, що на руці, а найнижче – те, що на щиколотці. Вони замислили зробити щось на зразок відьомської пляшки.

Дивлюся на свій мізинець.

– Відьомські пляшки дуже важко контролювати. Я думаю, що вони розробляли якусь непросту версію. Дуже непросту версію. Тож замість того, щоб покласти у пляшку твоє волосся, шкіру або кров, вони, гадаю, мали намір ампутувати тобі пальця. Мабуть, розрізали б твій мізинець на три частинки і виготовили б три відьомські пляшки. Тоді варто б їм було зробити щось із татуюванням на пальці, і ти б відчув біль на якомусь із більших татуювань: на шиї, руці або щиколотці.

– І це примусило б мене працювати на них?

– Про це я й подумав. Не певний, як би воно діяло... Тобі могли б завдати такого болю, що ти радо підкорився б.

– Підкорився або помер.

– Підкорився або страждав. Вони спеціалізуються на стражданнях.

– Але мене могли б і вбити таким способом?

– Ну, так.

Я зриваю стрічку зі свого мізинця і дивлюся на три крихітні татуювання. Вони пронизують палець аж до самої кістки. Витягаю складаний ножик і штрикаю ним татуювання біля нігтя, очікуючи, чи біль відізветься у шиї.

– Нічого? – запитує Трев.

Я хитаю головою.

– Він мав би бути в пляшці, і ще треба відповідне заклинання.

– Коли б його мали ампутувати?

– Думаю, вони хотіли зачекати, щоб татуювання глибоко в'їлися в тіло і остаточно загоїлися. Кілька днів, не більше тижня. Тоді б провели тестування. Ну, а якби це не спрацювало, то в тебе, принаймні, залишилося б ще дев'ять інших пальців.

– Вони й тепер можуть це зробити? Тобто, якби мене впіймали, то могли б відрізати мені пальця?

– О, так. Бо це назавжди. Безповоротно. Ти не зможеш позбутися татуювань.

– Я думав, що це якесь тавро або засіб відстежування.

– Це не для стеження, – заперечує Трев. – Але так, це тавро. Я думаю, що татуювання буде видно, ким би ти не ставав... тобто, якщо ти отримаєш Дар трансформування, тавро ніде не зникне.

– І не існує жодного способу, щоб його позбутися?

– Ти можеш відрубати собі ногу, руку або мізинець, але тавро на шиї все одно залишиться.

Знадвору лунають крики. Фейни.

Трев зиркає у вікно, витягає з кишені аркуш паперу і пхає його мені в руку.

– Це – як дістатися до Меркурії.

Я ховаю папір углиб кишені й кажу:

– Дякую вам, Треве. Дякую за все.

Трев простягає мені мішечок для закупів зі словами:

– Тут усі зразки твоєї шкіри й кісток. Мусиш їх знищити. Спали їх. Якщо це потрапить у руки Раді, з цього теж можуть зробити відьомську пляшку. Не так вишукано... але все ж таки…

Я зазираю в мішечок. Там пластмасові посудини зі згустками крові.

Трев додає:

– Це щоб не виникало сумнівів. Ніколи. І ні в кого... ніби я міг щось від тебе забрати.

Думаю, він турбується про мого батька.

З кімнати нагорі долинає дзвін розбитого скла.

Ми пригинаємося додолу і завмираємо.

Ще одне розтрощене вікно... але вже далі, в іншому будинку. Крики.

Я визираю з вікна.

– Чорт! – припадаю до підлоги, кажучи Треву: – Ловці!

Знову підношу голову, щоб подивитися. Вулицею прямує Ловчиня, а зграйка з трьох фейнів жбурляє в неї каміння. Це її, здається, не надто турбує. Але вони завжди працюють парами, тож інший Ловець має бути десь неподалік, на бічних вуличках.

Я знову опускаю голову й кажу:

– Мусимо йти звідси.

Біжимо до задніх дверей будинку. Вони замкнуті ключем і на засув. Засув не піддається. Я розбиваю ліктем вікно, і ми вилазимо назовні. У глибині подвір'я біля стіни я підставляю Треву плече, щоб він міг перелізти через ворота, забиті цвяхами, і дряпаюся слідом за ним, роззираючись ліворуч і праворуч.

Нічого. І нікого.

Ми біжимо.

Віддалившись на кілька вуличок, сповільнюємо біг, але я весь час озираюся, про всяк випадок.

У Трева такий вигляд, ніби його зараз знудить. Він не дбає про те, скільки я йому винен, тож я віддаю йому майже всю свою готівку й кажу:

– Дякую, Треве. Якщо вам колись буде щось потрібно... маю на увазі... ну, ви розумієте...

Ми тиснемо одне одному руки, і він іде в одному напрямку, а я прямую в іншому.

Обмацую кишеню. Аркуш паперу на місці.

І раптом я усвідомлюю, що загубив пластикового мішечка.

Я просто не можу повірити, що виявився таким ідіотом, але це так. Я певний, що не випустив його десь із рук. Швидше за все, я поклав його на землю, коли допомагав Треву перелізти через мур.

ЛОВЦІ

Я міг би піти геть без того пластикового мішечка, сподіваючись, що його вміст здасться комусь просто сміттям, але... але... але... але... Ніколи не можна недооцінювати ворога. Якщо всі ці частинки мого тіла потраплять у руки Білим магам, їм більше не потрібен буде мій палець; вони зможуть зробити відьомську пляшку з моєї шкіри, крові й кісток.

Повертаюся назад до того будинку. Ні у провулку, ні в задньому дворику, ні в самому будинку немає ніякого мішечка. Ловців також ніде не видно.

Чорт!

З вітальні будинку я добре бачу всю вуличку. Вона безлюдна. Сідаю на підлогу, намагаючись продумати наступний крок.

Ловці викрили спочатку Боба, а тепер уже й Джима і Трева, але мене не могли вистежити. Якби вони знали, де я, то тут було б не два Ловці, а двадцять. Можливо, вони й не знають, що саме в мішечку, але їм напевне відомо, що його приніс Трев.

Знадвору долинають крики. Я підкрадаюся до вікна, щоб визирнути з нього, а наступної секунди припадаю до підлоги, щоб перевести дихання й оцінити ситуацію. Та Ловчиня повернулася разом із трьома фейнами, що й досі

жбурляють у неї каміння. У неї в руках мій пластиковий мішечок. Мабуть, вона ще й далі розшукує Трева.

Я біжу нагору, щоб краще її роздивитися. Вона струнка й висока, підбирає з землі каміння і жбурляє його у відповідь.

– Це твоя подружка?

Я обертаюся.

У глибині кімнати стоїть висока дівчина в каптурі.

– Ні, але з нею є ще хтось. Вона не одна. Їх тут...

– Її товаришка там, позаду. Я вже її бачила, – дівчина складає руки на грудях і оглядає мене з голови до ніг. – Я думала, що ти один із них, але ти якийсь інакший. Хто ти?

– Інакший.

– Ну, але мені не подобаються ні вони, ні ти.

Крики стихають, і я знову визираю у вікно. Один із фейнів лежить пластом на землі, непритомний або мертвий. Висока дівчина підходить ближче і теж визирає з вікна.

– Вона тут через тебе?

Я дивлюся на Ловчиню. Та відступила до протилежного будинку і свистом підкликає партнерку.

– Ні, – і це, взагалі-то, правда, бо вони, здається, полюють за Тревом. – Слухай, я мушу звідси йти... невдовзі. Мені тільки потрібно забрати той пластиковий мішечок.

– Отже, вони шукають *тебе*? Може, я маю здати тебе їм?

Не відводячи очей від Ловчині, я шкірюся, але не обертаюся до дівчини.

– Можеш спробувати.

З'являється партнерка Ловчині, і градом летить каміння.

Я хитаю головою.

– Камінням їх не відігнати.

– Зараз тут буде мій брат. У нього є зброя.

– У них також.

Той хлопець-фейн і далі нерухомо лежить на вулиці. Я кажу:

– Ти не вважаєш, що варто викликати швидку для вашого товариша?

– Якби я знала, що швидка сюди приїде, то викликала б.

З'явилися ще двійко фейнів, але вони стоять поодалік. Обидві Ловчині оточили хлопця, який лежить на землі. Видно, що вони нервуються. Їм не потрібна ця зайва фейнівська увага. Якщо хтось витягне мобілку, щоб їх сфотографувати, вони відразу зникнуть. Я не можу дозволити їм утекти з моїми речами.

Щільно обмотуюся шарфом і вже за мить вилітаю із вхідних дверей. Хапаю дві цеглини і стрімко крокую до Ловчинь. Вони біля розпластаного на землі фейна. Маю надію, що виглядаю, як його розлючений приятель.

– Що ви йому зробили? – вигукую я, додаючи кілька лайливих слів.

Ловчині стоять і дивляться на мене, ніби сумніваються, що я здатен на якийсь серйозний учинок. Але я наближаюся до них. Та, що далі від мене, витягає пістолет, я прискорюю ходу, а вона кричить:

– Стій!

Ніби цим мене зупиниш!

Я вдаряю першу з них цеглою по скроні, а тоді, використовуючи її тіло як щит, атакую партнерку.

Постріл, ще один, а тоді я вибиваю пістолет з її руки, і він відлітає аж на дорогу. Та Ловчиня, яку я вдарив цеглою, лежить непритомна. Я припадаю до землі. Її партнерка теж, і я бачу в її руці ніж.

Тільки зараз я усвідомлюю, наскільки добрим бійцем була Селія. Ця дівчина також Ловчиня, вищої категорії, але

вона повільніша, і я легко прочитую всі її наміри. За два порухи вихоплюю з її руки ніж.

Не завдаю їй ран ножем, але ламаю обидві руки, як мене навчила Селія. Вона лежить долілиць на землі, я впираюся коліном їй у спину і міг би запросто зламати їй шию. Тягну її за волосся. Ненавиджу Ловців. Я важко дихаю, але відчуваю в руках шовк її волосся і не хочу нікого вбивати.

– Гарні прийомчики! – висока дівчина тримає в одній руці пластиковий мішечок для закупів, а в другій – пістолет. Цілиться у мене.

Я встаю і піднімаю, здаючись, угору руки. Довкола мене фейни, і жоден із них не виглядає приязно.

– Вони ваші.

Я штурхаю носком черевика ту Ловчиню, яка лежить біля мене, і зиркаю на її партнерку, все ще непритомну.

Двійко фейнів схилилися над хлопцем, який уже сидить на землі, хоч і має порізане чоло. Мене оточили семеро фейнів різного віку: від худющого підлітка до двох дебелих типів з татуюваннями. Ще один наближається сюди з двома білими бультер'єрами, які натягують повідки. Брат тієї дівчини з пістолетом, мабуть, також уже неподалік.

– Це мої речі, – показую кивком на пластиковий мішечок.

Вона вагається, але простягає мені мішечок.

– Тобі нема чого тут залишатися, і повертатися сюди нема чого.

– Не зараз, – кажу я, забираючи мішечок.

Мені цікаво, що станеться з Ловчинями, але цим уже нехай переймаються фейни. Я мушу проштовхуватися крізь юрбу, що зібралася довкола. Прямую в протилежний бік від хлопця з собаками, іду якомога швидше, а тоді починаю бігти.

Не зупиняюся, поки не прибігаю на залізничну станцію. Тут я залишив Нікіту.

АРРАН

Нікіта стежила за Бобовим помешканням, коли там був Клей. Вона побачила мене й пішла за мною слідом. Я не помічав її, аж пока вона опинилася перед самісіньким моїм носом. Я купив їй гарячий шоколад.

Справжнє ім'я Нікіти – Еллен. У неї дивовижні очі, наче море, чисте бірюзове море з підводними синьо-зеленими течіями. Вона Напівкровна. Її мати була Білою відьмою, а батько – фейн. Відколи мати померла, Еллен опинилася поза межами магівської громади, з якої її, фактично, вигнали. Найближча її родичка з відьомського боку, бабуся, просто вдає, що її не існує. Еллен живе з батьком у Лондоні і каже, що відвідує «половину уроків» у школі. Каже також, що їй уже шістнадцять, хоч я не певний, бо на вигляд вона молодша.

Еллен сказала мені, що Джим поїхав у Францію, і що вона хотіла поїхати з ним, але він їй відмовив. Я їй розповів трохи про себе. А ще про Аррана, Дебору, бабусю, і про Анналізу. Вона погодилася допомогти мені передати вістку Арранові.

Еллен чекає на мене, як ми й домовилися. Поки я зустрічався з Тревом, вона шукала в інтернеті будь-яку

інформацію про Аррана. Багато не знайшла, але на вебсайті його старої школи є невеличка стаття про те, що він виграв якийсь приз і збирається вивчати медицину в Кембриджі. Ми сідаємо на перший поїзд з Ліверпуля, що їде в тому напрямку. Ми прибуваємо в Кембридж доволі пізно, і я кажу Еллен, що їй треба заночувати в якомусь готельчику. Вона не надто втішена, коли довідується, що я спатиму деінде, без жодного комфорту, але мені в цій дівчині подобається те, як швидко вона погоджується з тим, що не кожну суперечку можна виграти.

Наступного дня ми зустрічаємося о дев'ятій ранку. Власниця готельчику дала Еллен рекламку про Кембридж і маленьку мапу. Еллен каже, що розвідає, чи не забагато довкола коледжу Ловців. Вона впевнена, що дехто з них стежить тут за Арраном. Ми погодилися зустрітися знову ввечері.

– Я бачила одну Ловчиню. Вона змінила свою напарницю о четвертій дня, отже, виглядає, що вони слідкують за Арраном цілодобово, змінюючи нишпорок кожні дванадцять годин. Якби хтось підозрював, що ти спробуєш його побачити, їх тут було б набагато більше.

Я киваю головою. Але ж я не збираюся з ним зустрічатися. Не хочу завдавати йому зайвих клопотів, досить з нього й тих, що я вже йому завдав.

На думку Еллен, їй найкраще зустрітися з Арраном у їдальні коледжу під час сніданку. Вона гадає, що зможе туди прокрастися й сісти біля нього, наче гість. Ловці ходять довкола будівлі, і не бачать Аррана більшість часу.

Я даю їй маленьку картинку, яку намалював.

– Він знатиме, що це від мене.

– Гаразд. Але я також хочу тебе сфотографувати.

Он як?

– Лише покажу йому на своїй мобілці. Щоб він тебе побачив. Як ти виглядаєш тепер. Можемо зробити й відео.

Я заперечно хитаю головою.

– Фото.

– Ти міг би сказати йому щось по телефону.

Я заперечно хитаю головою. Я б не зміг.

Чекаю в парку, де ми домовилися про зустріч. Мене трохи нудить.

Еллен кмітлива. Вона не потрапить у халепу.

Але мені до горла підступає нудота.

Десь пополудні я бачу, як вона йде до мене. Усміхається. Від вуха до вуха.

– Усе чудово спрацювало. Спочатку він трохи розгубився, але тоді я показала йому твій малюнок, і він страшенно зрадів. Постійно гладив малюнок рукою. Хотів, щоб я переслала твоє фото йому на мобілку, але я сказала, що це небезпечно. Тож він дивився на нього, поки ми розмовляли. Йому подобається вчитися. Він знайшов свій Дар – зцілення, але Дар цей не надто потужний. Арран тужить за домом і Деборою. Дебора живе в бабусиній хаті. У неї є хлопець, якого звати Девід. Вони хочуть одружитися.

– Одружитися!

– Вона хоче мати дітей. Арран каже, що Девід чудовий. Він не має нічого спільного з Радою або Ловцями. Він Білий чаклун, з Уельсу. Працює теслярем. Арран каже, що він би тобі сподобався. Дебора працює в місті у якомусь офісі. Арран каже, що їй там дуже добре. Просив переказати тобі, що в неї дивовижний Дар.

– Який саме?

– Ну, я не зовсім зрозуміла, але це щось пов'язане з канцелярською роботою. Я не певна, чи він не жартував.

Не думаю, що він жартував, але я також не можу второпати, до чого тут канцелярська робота.

– Арран сказав, що бабуся померла три місяці тому, коли він був удома на канікулах. Сказав, що коли вона лягала спати, то скаржилася на втому. Померла уві сні.

– А ти його запитала про це? Це не було самогубство?

– Запитала. Але він сказав, що не знає. Сказав, що, на думку Дебори, бабуся могла випити якесь власне зілля.

Я знаю, що Дебора має рацію.

– Арран казав, що після того, як тебе забрали, Рада часто викликала твою бабусю в Лондон для розпитувань. Він казав, що бабуся відмовлялася відповідати на запитання.

– А що, Аррана вони не допитували?

– Казав, що ні, хоч він не дуже добре вміє брехати.

– А Дебору?

Еллен киває головою.

– Він сказав, що кілька місяців тому будинок обшукували Ловці. Дебора підслухала, як вони нарікала на «некомпетентну Раду». Їм нібито здавалося, що ти зміг утекти... Він розпитував, що вони тобі зробили і де тебе тримали. Я сказала йому, що й сама цього не знаю. Сказала, що з тобою все гаразд.

– Дякую. А про татуювання ти йому не говорила?

– Ні. Ти ж казав не говорити, – вона зітхає й намагається усміхнутися. – Я також розпитувала про Анналізу, – Еллен вимовляє це тоном, який не обіцяє нічого доброго. – Він не розмовляв із нею, відколи тебе забрали. Навіть на вечірках і весіллях йому з Деборою не дозволено до неї підходити. Він чув, що вона мала невеличку церемонію Дарування.

Минулого вересня їй виповнилося сімнадцять років.

– Вона й далі ходить у школу?

– Я не питала про це. Мені здалося, що він не має великого бажання говорити про неї.

– Ну, так. Він ніколи не схвалював наші з нею зустрічі.

– Чому?

– Бо думав, що я сам шукаю собі біду. Її родина дуже Біла, сліпучо-біла. Чистокровнішої просто не буває. Пов'язана з Радою... з Ловцями.

– Ввиглядає на те, що вона тобі не пара.

– Вона інакша, ніж вони.

І вона таки мені пара, дуже навіть.

– Ти ж не думаєш повертатися, щоб зустрітися з нею?

Я багато про це думаю, хоч і знаю, що це було б ідіотство.

Еллен додає:

– Я сказала Аррану, де я мешкаю в Лондоні. Він казав, що було б варто, можливо, зустрітися. Я подумала, що можу передавати йому від тебе вістки. Воліла б бути посередницею між вами.

Не знаю. Найліпше було б, мабуть, ніколи з ним не контактувати. Та якби я таки наважився на це знову, то Еллен була б чудовим зв'язковим.

Я кажу:

– Еллено, я не хочу, щоб ти через мене мала клопоти з Радою.

– Ха! Вже запізно, – вона дістає мобілку. – Я сфотографувала Аррана. І зробила невеличке відео.

Я кажу собі, що не буду плакати, не на очах у Еллен, і спершу я тримаюся. Арран подорослішав, але волосся в нього таке саме. Він блідий, але в цілому гарно виглядає. Намагається усміхнутися, хоч це йому не надто добре вдається. Він розповідає мені трошки про те, чим займається в університеті, а ще про Дебору й Девіда, а тоді каже,

як сильно за мною тужить і як хоче мене побачити, хоч знає, що це неможливо. Він сподівається, що я добре почуваюся, по-справжньому добре, не тільки фізично, але і внутрішньо також, і каже, що завжди в мене вірив, і знає, що я добра людина, і сподівається, що я зможу кудись поїхати, що я маю бути обережним з тими, кому довіряю, і що я маю їх усіх залишити, а в них із Деборою все буде добре, і вони будуть щасливі, знаючи, що я на волі, і саме так він завжди думатиме про мене, що я щасливий і вільний.

Я мушу трохи прогулятися після перегляду цього відео. Я дуже хочу побачити Аррана наживо й побути з ним, але знаю, що не зможу. Ніколи не зможу...

Пізніше я дякую Еллен за те, що вона допомогла мені. Я не певний, що ще маю зробити. Пропоную їй якісь гроші, але вона відмовляється, тож ми купуємо собі рибу й чипси і сідаємо в парку, щоб її з'їсти. Я кажу Еллен, що вона мусить вертатися до свого тата. Вона починає нарікати, але не дуже.

Бере чипс і питає, що я збираюся робити далі.

– Здобути три дари.

– Отже, ти плануєш розшукати Меркурію.

Тоді я розпитую її:

– А що роблять Напівкровні, Еллено? Чи мають вони Дарування? Чи отримують Дари?

– Вони не мають Дарувань, хіба що їм це дозволить Рада, а таке стається вкрай рідко й означає також, що доведеться на них працювати в обмін на дозвіл провести церемонію. Я ніколи не працюватиму для Ради; вони з презирством ставляться до нас. Усі маги нас зневажають. Але я чула про кількох Напівкровних, які отримували в минулому Дарування від своїх магівських батька або матері, а потім

знаходили свій Дар. Але моя бабуся так боїться Раду, що навіть не хоче мене бачити, вона нізащо мені не допоможе.

– І що тепер? Що ти збираєшся робити? Якщо не можеш отримати три дари від бабусі або від Ради?

– Я ще не знаю. Є ще ж Меркурія. Але це вже абсолютно останній варіант.

– Що ти про неї знаєш?

– Огидна баба. Кажуть, вона робить своїми рабами маленьких дівчаток. Тому я не поспішаю поки що до неї по допомогу. Тобі не варто їй довіряти.

Еллен бере пальцями великий чипс.

– Я ж не маленька дівчинка.

– Маленьких хлопчиків вона не робить рабами; вони їх їсть, – Еллен закидає чипс до рота.

– Ти це серйозно?

Еллен киває, ковтаючи чипс.

– Це те, що я чула, – вона бере наступний чипс і дивиться на мене. – Але не сирими. Спочатку вона їх варить...

розділ
п'ятий

ГАБРІЕЛЬ

ЖЕНЕВА

Женевський аеропорт. Це була стресова подорож: треба було спочатку вирахувати, як дістати квиток, тоді сам переліт, і найгірша частина – очікування паспортного контролю. Хоча з моїм паспортом не виникло жодних проблем.

В інструкціях на тому аркуші паперу, що його мені дав Трев, зазначено, що я маю бути біля скляних обертових дверей у вівторок об 11-й ранку. Люди постійно заходять і виходять із цих скляних дверей. Люди різного віку: бізнесмени з маленькими валізами на коліщатках, стюардеси з мініатюрними валізами на коліщатках, пілоти з чорними шкіряними валізами на коліщатках, відпочивальники з величезними валізами на коліщатках. Усі рухаються швидко, але не квапливо, у гарному настрої, ідуть собі туди, куди їм треба.

А поміж ними я – у чорних окулярах, шапці, арабському шарфі-арафатці, рукавичках з отворами для пальців, зеленій армійській куртці, джинсах і чоботах, з обшарпаним рюкзаком на спині.

Я не знаю, котра зараз година, але стою тут уже хтозна-скільки: одинадцята година давно минула.

Помічаю краєм ока якийсь рух у кафе навпроти. Мені махає молодик у чорних окулярах.

Я пробираюся вузькими проходами поміж столиків і зупиняюся біля нього. Він не дивиться на мене, а бере свою напівповну чашку кави і осушує її до дна. Ставить чашку на тарілочку, тоді встає, хапає мене міцно за руку і стрімко веде крізь обертові двері до іншої будівлі – залізничної станції.

Ми спускаємося ескалатором до платформи №4 і відразу сідаємо у поїзд. Там доволі тьмяно. Вагон двоповерховий, і ми піднімаємося нагору – там молодик нарешті відпускає мою руку. Ми сідаємо на сидіння-диванчик, перед яким стоїть маленький круглий столик.

Мій зв'язковий на вигляд на рік або два старший за мене, десь Арранового віку, припускаю я. Має оливкового кольору шкіру і довге, до плечей, хвилясте волосся, темно-каштанове зі світлішими пасмами. Він усміхається, склавши губи так, немовби щойно почув дуже смішний анекдот. У нього дзеркальні сонцезахисні окуляри-крапельки у срібній оправі, майже такі самі, як і в мене.

Поїзд рушає, і через кілька хвилин у кінці вагона з'являється постать контролера. Мій зв'язковий спускається вниз, і я йду слідом за ним. Ми зупиняємося біля дверей. Він стрункий, трохи вищий за мене, і його присутність не викликає в моїй голові дзижчання мобілки.

Можливо, він Чорний чаклун? Я хотів би побачити його очі.

За якусь хвилину поїзд зупиняється. Це головний вокзал Женеви. Зв'язковий швидко виходить із вагона, і я знову рушаю слідом.

Ми йдемо близько години, швидко, але часом повторюючи той самий маршрут, бо я впізнаю вітрини деяких крамниць і краєвиди озера. Нарешті опиняємося у спальному районі з високими житловими будинками і спиняємося

біля дверей старої будівлі, схожої на всі інші. Тут доволі спокійно і, крім кількох припаркованих авт, не видно ні іншого транспорту, ні пішоходів. Мій зв'язковий набирає код на домофоні, кажучи мені:

– 9-9-6-6-1... Ясно?

І я повторюю:

– 9-9-6-6-1, ясно.

Двері рвучко відчиняються, мало не вдаривши мене в обличчя, аж я мушу зупиняти їх долонею. Піднімаюся вслід за молодиком сходами, вгору, вгору, вгору, вгору...

Ми виходимо на останній, шостий поверх, де сходи закінчуються невеличким майданчиком. Там є тільки одні дерев'яні двері.

І знову замість ключів треба набирати код.

– 5-7-6-3-2... Ясно?

Зв'язковий заходить усередину, затраснувши за собою двері.

Я роззираюся. Лак на дверях облущився, штукатурка на стінах потріскалася, а зі стелі в кутку звисає старе почорніле павутиння. Довкола стоїть суцільна тиша. Не чути ні шипіння, ні дзижчання.

Молодик відчиняє двері.

– 5-7-6-...

– Знаю.

Він уже не всміхається, але сонцезахисних окулярів не знімає.

– Заходь.

Я не рухаюся.

– Тут безпечно.

Він тримає двері широко відчиненими, підпираючи їх спиною, і повторює:

– Тут безпечно.

Говорить неголосно. Має дивний акцент. Можливо, він швейцарець.

Я переступаю поріг, і двері з клацанням замикаються у мене за спиною. Відчуваю, як зв'язковий розглядає мене. Я не хочу, щоб він стояв отам, позаду.

Обходжу кімнату. Вона велика і має в правому куті кухоньку: кілька шафок, мийка, духовка. З одного боку від мене є камін, а з другого – маленький старий диванчик. Підлога, дерев'яні мостини якої почорніли від плям, застелена не великим килимом, а трьома килимками різних розмірів із перським узором. Стіни пофарбовані у кремовий колір, і на них немає ні картин, ані взагалі нічого, крім плям від сажі на димоході над каміном. Здається, цей камін з металевою решіткою і почорнілими полінами є тут чи не єдиним джерелом тепла. Біля нього лежить цілий штабель дров, газета і коробка з сірниками. Я підходжу до маленького віконечка ліворуч, з якого видно озеро й далекі гори. Бачу синю воду і зеленувато-сіре пасмо гір. Перед вікном стоїть дерев'яний стіл і два старомодні французькі стільці.

– Я залишив вікно відчиненим, коли виходив звідси. Від каміна в кімнаті повно диму.

Молодик піходить до каміна й починає розпалювати вогонь.

Я дивлюся на нього.

Він запалює жмут газет.

– Я хочу бачити Меркурію.

– Так. Звичайно.

Але він і далі клопочеться коло вогню.

– Навряд чи вона десь тут.

– Ні, не тут.

Я підходжу до ще одних дверей і прочиняю їх. Відчуваю, що він перестав розпалювати камін і стежить за мною.

У сусідній кімнаті стоїть ліжко, стілець і старомодна дерев'яна шафа.

– Це моя спальня, – каже молодик і проходить повз мене, щоб закрити дверцята шафи. Тут нема на що дивитися. Він не застелив ліжко. На стільці лежить книжка.

Я притуляюся до одвірка й запитую:

– Гарна книжка?

Він відповідає мені усмішкою, виходить зі спальні й прямує до інших дверей.

– Це ванна кімната.

Каже це дуже чітко, немовби тренуючи вимову. Ця кімната більша за його спальню, посередині там стоїть ванна, а крім того є ще велика біла балія і туалет з бачком угорі та ланцюжком. Стіни й підлога викладені чорно-білими кахлями.

Я ще раз оглядаю квартиру й запитую:

– То я тут маю залишатися, чи як?

– Поки Меркурія не буде готова зустрітися з тобою.

– І коли ж це буде?

– Коли вона впевниться, що це безпечно.

Зв'язковий ніколи не говорить упевнено, але, можливо, справа у його акценті? Мені весь час здається, ніби він щось запитує.

– Мені треба побачити її якнайшвидше. У мене є крайній термін.

Він не відповідає.

– Ти працюєш на неї?

Молодик знизує плечима.

– Вона попросила, щоб я тебе зустрів і залишався з тобою, аж поки вона буде готова тебе прийняти.

Потираю обличчя руками і розглядаюся в кімнаті:

– Я тут не можу спати, в приміщенні.

– Я покажу тобі веранду.

Він підходить до підйомного вікна у ванній і відсуває його вгору. Я визираю з нього, а тоді вилажу назовні. Там виявилася невеличка тераса, оточена чотирма стрімкими дахами з сірої черепиці. Приватний рай. За розміром ця веранда майже ідентична моїй клітці, і в мене мимоволі виривається:

– Якби ще сюди овечі шкури.

Він киває й усміхається, ніби розуміє, що саме я мав на увазі, а тоді каже, що спробує їх для мене роздобути.

Я сам у квартирі. Мій усміхнений приятель кудись пішов. Нишпорю в шафках, розглядаю його спальню, але нічого цікавого не знаходжу.

Я видряпуюся стрімким схилом на один із дахів довкола тераси. З другого боку цей дах прямовисний, і ніщо не могло б завадити моєму вільному падінню з шостого поверху на вулицю внизу. Іду краєчком даху. Відстань до сусіднього будинку доволі мала, та перестрибнути туди було б неможливо через те, що дахи довколишніх будинків занадто високі. Ззаду дах мого будинку такий самий прямовисний, як і спереду. Пожежної драбини немає. На цій терасі я в пастці.

Але в мене немає вибору. До дня народження залишилося менше місяця, і я не маю до кого йти. Я мушу здобути три дари або помру, у цьому я тепер переконаний. Мені потрібна Меркурія.

На терасі, як виявляється, дуже добре спати, бо тут немає вітру і не чути шуму вулиці. Я підстелив собі два килимки, що були в квартирі, а в спальному мішку мені цілком тепло. Небо чисте, місяць повний, отож нема причин повертатися в кімнату аж до самого ранку.

Мій зв'язковий будить мене, коли місяць ще високо в небі. Він приніс овечі шкури. Відразу шість. Вони густі, чисті й майже ідеально тут поміщаються.

Зв'язковий сідає навпроти мене на терасі. Він має довгі ноги й накачані м'язи на стегнах. Складає на грудях руки і трохи нахиляє вбік голову. Чорних окулярів він так і не скинув, а волосся загорнув за вуха.

Заплющую очі. Коли знову розплющую їх через кілька хвилин, молодика вже немає. Він рухається безшумно. Мені це в ньому подобається.

Ранок. Я лежу і звикаю до цього місця, дивлюся, як на світанку світлішає небо і як поглиблюються його кольори з наближенням дня. З міста доноситься нерівномірний приглушений гул. Від будівлі долинає легеньке шипіння. Мій шлунок починає бурчати, і я чую запах хліба.

Мій зв'язковий, так і не знімаючи сонцезахисних окулярів, стоїть, притулившись до шафки, у кухоньці.

– Сніданок?

Це не те, чого б я очікував від Чорного чаклуна.

– Маю круасани, бріош, булочки... джем. Помаранчевий сік. Я роблю каву, але є також гарячий шоколад.

– Як тебе звати? – запитую я.

Він розпливається в широчезній посмішці, шкірячи свої рівнесенькі білосніжні зуби.

– А тебе?

Підходжу до стільця й дивлюся у вікно. Він ставить на стіл їжу. Кава міцна, з молоком, і він наливає її в чашки. Сідає навпроти мене й занурює в каву круасан, я роблю те саме. Я ще ніколи не куштував круасанів. Непогано. Селії, мабуть, не сподобалося б.

Він безперервно дивиться на мене, хоч у його дзеркальних окулярах я бачу тільки власне відображення. Має довгі

й кістляві пальці, доволі бліді порівняно з його оливковою шкірою. Коли він доїдає круасан, розламує навпіл булочку, а тоді з однієї половинки відламує ще менший шматочок. Відрізає скибочку твердого й холодного масла, намащує його на булку. Гладенький прямокутник масла на нерівній поверхні булки. Кладе це все собі до рота й починає жувати, не розтуляючи вуст, і весь цей час здається, ніби він намагається зігнати з обличчя посмішку.

– Ти маєш задоволений собою вигляд, – кажу я.

– Я радий, що зустрів тебе, – він береться за окуляри, немовби хоче їх зняти, але так і не робить цього. – Це звучить так по-англійськи, правда? Я дуже радий, що зустрів тебе, Натане.

Мене миттєво охоплює роздратування.

Він регоче.

– Але ж ти й кумедний. Дуже кумедний. Мені ти подобаєшся. Ти так надувся... як сердитий індик.

Він знову регоче.

Я відрізаю скибочку масла. Тоді ще одну. І ще.

– Чому ти весь час у рукавичках?

– А чому ти весь час у окулярах?

Він сміється. Тоді бере один із моїх шматочків масла і намащує ним свою булочку. Коли закінчує їсти, каже:

– Я Габріель.

Вимовляє це якось кумедно.

– Габріель?

Він знову регоче.

– Так, Габріель.

Я намащую булку маслом і куштую його. Масло смачне і жирне.

– А звідки ти знаєш моє ім'я?

Він усміхається.

– Твоє ім'я відоме всім.

– Ні, не всім.

Він відпиває ковток кави, потім ще один.

– Гаразд. Не всім, ти маєш рацію. Але всім Чорним магам Європи, деяким Чорним магам у Штатах, більшості Білих магів Європи... більшості Білих магів цілого світу. Хоч мало хто з фейнів його знає, майже ніхто, – знизує плечима. – Отже... ні, таки не всім.

І я бачу у його дзеркальних окулярах відображення цієї відомої майже всім особи, що вже не набурмосена, а має просто жалюгідний вигляд. Відводжу погляд і дивлюся на далеке пасмо гір за вікном.

– Невже аж так погано бути Натаном?

Кожна Біла відьма або чаклун, з якими я зустрічався, знали, хто я такий. Варто було їм поглянути на мене і... Так, ніби в мене на чолі був величезний напис. Видається, що і в світі Чорних магів повториться та ж сама історія.

Я знову обертаюся до нього.

– Я волів би бути анонімом.

– Цього не станеться, – зв'язковий відкидає з чола волосся, але вже принаймні не посміхається. – Про це можна й не мріяти, маючи такого, як у тебе, батька.

А його батько, а його батько, його батько, його батько...

– А хто твій батько? – запитую я. – Розкажеш мені про нього?

– Ні, звичайно ні. Про мою матір?.. Знову ні. Чудові Чорні відьма і чаклун, але нікому не відомі. Кажучи чудові, я маю на увазі... шановані... серед Чорних. Мій батько живе тепер у Америці. Він мусив забратися звідси після того, як убив мою бабусю... матір моєї матері, – хлопець знизує плечима. – Мушу пояснити, що він просто захищався: це бабуся напала на батька. Заплутана історія... Вона звинуватила

його у смерті моєї матері, – вертить у руках порожню чашку з-під кави. – Ну, але в будь-якому випадку, вони нікому не відомі.

– Хоч і схильні до насильства.

– Якщо вже говорити про насильство і славу, моя рідня навіть близько не може зрівнятися з твоєю.

ГАБРІЕЛЬ

Я не повинен залишати квартиру, ну хіба щоб спати на терасі. Сни у мене нормальні. Звичні для мене кошмари.

Іноді пополудні я дрімаю в кімнаті на диванчику. Більшість часу я тут сам. Певною мірою це навіть гірше, ніж бути в клітці. Там я, принаймні, мав змогу бігати. А тут тільки те й роблю, що лежу.

Щодня запитую:

– Коли я зможу побачити Меркурію?

А Габріель щодня відповідає:

– Можливо, завтра.

Я сказав йому, що мені потрібні три дари і що до мого дня народження залишилося вже менше місяця. Але він постійно розпитує про інші речі, речі, що стосуються мене: де я бував упродовж останніх кількох років, чи мав якісь контакти з Радою, з Ловцями. Я йому нічого про це не розповідаю, це мої приватні справи.

Зазвичай я бачу Габріеля зранку. Він приносить продукти, ми разом снідаємо, а тоді миємо посуд. Іноді він нагадує мені Селію з її домашніми обов'язками. Габріель завжди миє посуд, а я витираю насухо. Щодня він так і каже:

– Сьогодні я митиму посуд. Щоб ти не замочив свої рукавички.

Говорячи це, він має вельми стурбований вигляд. Коли я глумливо показую йому середнього пальця, він тільки сміється.

Я взагалі не скидаю свої рукавички й шарф. Я сплю в них... живу в них. Якби Габріель побачив у мене на зап'ястку татуювання або шрами, він засипав би мене безліччю запитань, а я цього не хочу.

Після миття посуду він ще якийсь час тиняється по квартирі, а тоді йде геть, і я його бачу знову лише наступного ранку під час сніданку. Не думаю, що Габріель бодай колись ліг спати у своїй спальні, відколи я тут, хоч я у цьому й не впевнений. Він ніколи не застеляє постіль, інколи просто лягає на неї, щоб почитати.

Першого ж дня після сніданку Габріель починає мене розпитувати, але я просто концентруюся на витиранні посуду. Коли він усвідомлює, що я не збираюся переповідати йому свою біографію, переходить на інші теми: насамперед говорить про книжки. Габріель читає якусь дуже гарну книжку, якийсь Керуак, чи хто там ще.

– У тебе є улюблені книги?

Я старанно витираю тарілку, поволі, концентричними колами, щоб на ній не залишилося жодної краплини води, і нічого йому не відповідаю. Тоді Габріель перераховує свої улюблені книжки. Не може вибрати серед них найулюбленішу. Називає кілька французьких авторів, про яких я ніколи не чув, згадує деякі англійські книжки, про які я теж ніколи не чув... хіба що про «*Грозовий перевал*»... потім перелічує американських авторів. Я не знаю, чи він просто хизується переді мною, чи це він завжди такий.

Коли ж Габріель нарешті виговорюється, я ставлю дуже суху тарілку на стос інших дуже сухих тарілок і кажу:

– Я взагалі не прочитав іще жодної книги.

Його ліва рука завмирає в мисці для миття посуду, де повно мильної піни. Він перестає мити.

– Але в мене є улюблений твір. Солженіцина. «*Один день Івана Денисовича*». Ти це читав?

Габріель заперечно хитає головою.

Я знизую плечима.

– А як же він може бути твоїм улюбленим твором... якщо ти його ніколи не читав?

Мені хочеться крикнути йому: «Бо жінка, яка тримала мене в клітці на ланцюгу, була помішаною на росіянах, дурний ти і розбещений швейцарський ідіоте!» Мені хочеться верещати й лементувати. А наступної миті весь посуд уже лежить розтрощений на підлозі, і я не розумію, чому я так швидко розлютився. Я важко дихаю, а Габріель стоїть переді мною, і з його пальців стікає мильна піна.

Наступного дня за сніданком, що його ми їмо з нових тарілок, Габріель нічого не говорить; він читає Солженіцина.

Я жую хліб, п'ю каву, дивлюся у вікно.

Питаю:

– А як ти можеш читати в чорних окулярах?

Він просто показує мені середнього пальця.

Коли миємо посуд, Габріель відкладає книгу і знову починає діставати мене, цього разу розмовами про мистецтво. Говорить і говорить про різних там Моне, Мане і усіх інших. Я не маю зеленого поняття, про що він мені торочить. Невже всі Чорні чаклуни такі?

Я кажу:

– Мені не потрібні лекції про мистецтво. Мені потрібно вибратися з цієї ідіотської квартиру й побачитися з Меркурією. І в мене є крайній термін.

Додаю також парочку лайливих слів.

Коли Габріель пішов геть, я пригадав одну книжку, яку мені дав колись Арран. У ній були замальовки якогось да Вінчі. Я майже забув про цю книгу. Замальовки були хороші. Знаходжу в шухляді олівець, але паперу немає, тому я видираю порожню сторінку з Габріелевої книжки.

Закінчивши свій малюнок, я його спалюю. Від вогню в кімнаті повно диму.

Третього дня за сніданком Габріель каже, що прочитав «*Один день...*», і йому сподобалося. А тоді запитує, чому ця повість сподобалася мені.

На це є, звичайно, мільйон причин. Він що, хоче почути від мене якусь вишукану відповідь, чи як?

– Ну, – допитується Габріель, – то чому це тобі сподобалося?

Я кажу:

– Бо він вижив.

Габріель киває.

– Так, я також був цьому радий.

Коли миємо посуд, він починає говорити про скелелазіння. Йому насправді подобається лазити по скелях. Він перестає мити посуд і дряпається вгору кухонною шафою. Робить це вправно... швидко і точно. Він каже, що його улюблене місце для скелелазіння – це Вердонський каньйон у Франції.

Запитує, чи в мене теж є улюблена місцина.

Я кажу:

– Уельс.

Коли він іде геть, я видираю ще одну порожню сторінку з його книги й малюю, як він дряпається вгору по шафці.

Четвертого дня Габріель говорить про поезію. Мушу йому дати десять балів з десяти за таку спробу, але якщо

він намагається відтворити мій життєпис, поезія йому не надто допоможе. Мені тільки поезії не вистачало! Я починаю реготати. Регочу, аж заходжуся. Ми, Чорні чаклуни, що переховуємося від Ловців і наводимо жах на Білих магів... і ось ми тут, миємо посуд і ведемо розмову про поезію. Я аж зігнувся від реготу. Мені аж заболів живіт.

Габріель дивиться на мене. Він не регоче разом зі мною, бо, думаю, навіть не второпав, що тут такого смішного, але усмішка з його обличчя не сходить. Я ледве заспокоююся, проте й далі хихочу вряди-годи, мов пацан, коли Габріель починає розповідати мені про якогось видатного поета. Він навіть цитує його вірш. Цитує французькою мовою, тож я все одно нічого не розумію, але з цього не сміюся.

Запитую в нього про акцент. Його мати англійка, а батько швейцарець. Габріель народився у Франції, потім прожив рік у Америці з батьком і молодшою сестрою. Він добре володіє англійською, хоч американським варіантом англійської краще, але розмовляє з химерним франко-американським акцентом. Каже, що повернувся у Швейцарію після того, як отримав свій Дар. Не розповідає, який саме в нього Дар, а я й не допитуюся.

Удень пополудні я відчуваю, що з мене вже досить. Крадькома вислизаю з квартири, прямую до озера, а тоді ще далі, поза місто, в бік гір. Повертаючись, не можу згадати, якою дорогою йшов, тож мушу спуститися до озера, щоб зорієнтуватися. Люди поспішають додому або в бари чи кав'яреньки. Від усіх них долинає телефонне дзижчання, а ціле місто відлунює в моїй голові низьким гулом якогось двигуна. Я крокую дорогою повз озеро. Гори тепер укриті низькими хмарами, і хоч я знаю, що ці гори десь там є, але не можу їх бачити; навіть величезне озеро зменшилося до розміру ставка через суцільну імлу, що

огортає його поверхню. Обриси човнів разом із пристанню ледь можна розрізнити в цій мряці. Я чую два чоловічі голоси, які розмовляють французькою. Потім затихають.

Озираюся і бачу постать у чорному, що стежить за мною, а тоді якомога повільніше – хоч цілий галон адреналіну спонукає мене бігти – відходжу геть. Чути свисток: це Ловчиня підкликає свою напарницю. Тепер я вже біжу...

Тримаюся бічних провулків, натрапляю на вхід до бару і йду в самий кут: з вікна там видно всю вуличку. Всюди повно фейнів. Згодом я виходжу з бару й обережно прямую назад до своєї квартири, але Ловчиню більше ніде не бачу.

Повертаюся перед самими сутінками і відразу йду на терасу.

Я знаю, що вони мене побачили. Я впевнений, що вислизнув від них, але тепер їм відомо, що я тут. Якимось чином вони зрозуміли, що це був я.

Я засинаю. Уві сні я й далі біжу тим клятим провулком, але тепер усе інакше; уперше в цьому сні я пригадую, що треба дивитися в кінець дороги. Дивлюся і бачу там звичайні будівлі й звичайних фейнів, автобус, якісь авта, але ніяк не можу туди добігти. Чую за спиною крики Ловців: «Хапай його! Виривай йому руки!» Панікую і біжу ще швидше, а їхні крики вже та̂к близько за моєю спиною, а я не годен прискорити біг... аж тут я прокидаюся.

Габріель сидить на підлозі і дивиться на мене.

Я не надто ввічливо кажу йому залишити мене в спокої, а тоді знову лягаю й заплющую очі. Не певний, чи варто йому розповісти про те, що сталося сьогодні. Я не повинен був іти з квартири, але якщо розповім йому про Ловців, можливо, він заведе мене до Меркурії. Вирішую йому сказати. Та коли розплющую очі, Габріеля вже немає.

День п'ятий. Поки ми миємо посуд, я налаштовуюся на те, щоб розповісти Габріелю про Ловців. Він передає мені чашку для витирання, а коли я її беру, не відразу випускає з рук, аж мені доводиться легенько її смикнути до себе, а тоді каже:

– Гарна країна Швейцарія. Тут мало Білих магів, а в Женеві взагалі їх немає, і Чорним магам тут можна довіряти. Але є ще Напівкровні, що можуть тебе видати, якщо побачать. Ловці їх використовують.

Габріель таким чином натякає на те, що йому відомо, що я залишав квартиру.

Я витираю чашку.

Він каже:

– Женева чудове місто. Ти так не думаєш?

Ще раз прозоро натякає на те, що знає про мою мандрівку.

Я осипаю його прокльонами.

– Ти не повинен виходити з квартири.

Тепер він уже без натяків каже, що знає про це.

– То заведи мене до Меркурії.

– А звідки мені знати, що ти не шпигун? Звідки мені знати, що ти не ходив на зустріч із Ловцями?

Я просто дивлюся на нього. У його окулярах бачу лише відображення своєї самотньої постаті.

– Звідки я можу знати, якщо ти нічого не розповідаєш?

Я знову проклинаю його й виходжу на терасу.

Коли повертаюся в квартиру, Габріеля вже нема.

Я не знаю, що мені робити з Габріелем, але й не збираюся розповідати йому про своє життя, в жодному разі. Вирішую позначати дні, як це роблять в'язні у кінофільмах. Вирізаю на стіні біля вікна чотири вертикальні лінії, а п'яту поперек цих ліній по діагоналі.

Дивлюся якийсь час у вікно, тоді кілька разів відтискаюся. Тоді знову дивлюся у вікно. Кілька разів присідаю і знову відтискаюся. Вкотре дивлюсь у вікно, а потім вже настає час для боксування з тінню. І знову дивлюся на те, що діється за вікном.

Навіть якби я почав щось розказувати Габріелю, не думаю, що від цього щось би змінилося. Я міг би й вигадати все. Він мусить це знати.

Падаю на диван. Підводжуся. І знову падаю.

Ніколи в житті я не розкажу Габріелю всю правду про себе.

Я підводжуся. Я мушу щось зробити.

Вирішую з'ясувати, чому димить камін, а для цього маю оглянути димар. Потрібно більше тяги, та я не знаю, як цього досягти, тому просто прибираю у каміні, вичищаю його, наскільки можу, від сажі, натрапляю на сланцеву облицювальну плитку, що відійшла, і притуляю її назад до цегли, а тоді бачу хитку цеглину, високо над якою у вузенькому проміжку лежить чимала пласка бляшанка.

Після того, як я прочистив димар і приладнав на місце сланцеву плитку, полум'я починає горіти з новою силою, але я весь чорний від сажі. Мушу все добре помити. Залажу у ванну просто в одязі. Ванна тут – це старомодна посудина на ніжках у формі кігтів, що стискають кулю; глибока, але не надто широка. Вода відразу сіріє, коли я сідаю в неї. Я скидаю одяг і жбурляю його на терасу, щоб почистити пізніше. У мене є змінний одяг. Маю навіть дві пари шкарпеток.

Напускаю у ванну чисту воду. Тут є маленька щіточка для нігтів, і я намагаюся зішкрябати бруд зі своїх рук і ніг, але він в'ївся глибоко в шкіру і не відстає.

Занурююся під воду й затримую дихання. Можу затримати його на дві хвилини чи навіть майже на три, якщо

набрати повні груди повітря. Хоч зараз я не в тій формі, що був під час суворого режиму Селії.

Витираюся, вбираю чисті джинси і розглядаю свої татуювання. В них нічого не змінилося. Шрами на спині здаються ще страшнішими, ніж були, хоч це не так. Я ніяк не можу звикнути до того, які вони великі. Шрами на правій руці менш помітні на блідій шкірі, бо вони також білі, а те, що на зап'ястку, не можна описати інакше, як цілковите жахіття. Зате з долонею все гаразд, а кулак мій твердий, мов камінь.

Нахилившись над мийкою, я дивлюся в дзеркало і бачу там своє обличчя, таке саме, як і раніше, тільки якесь нещасне й посіріле. Я ніби постарів. Не виглядаю на сімнадцять років. Під очима – сірі кола. Чорні пустоти, що рухаються в моїх очах, немовби побільшали. Чорнота моїх очей інакша, ніж пітьма в димарі; вона чорніша за чорне. Нахиляю голову, намагаючись вловити бодай якісь проблиски, але натомість бачу Габріеля, який стоїть у дверях і дивиться на мене, а в його дзеркальних окулярах відбивається моє відображення.

– Як довго ти тут стоїш? – запитую я.

– Ти добре почистив камін.

Він підступає на крок до ванної кімнати.

– Забирайся геть!

Я сам дивуюся, чому так розлютився.

– Ти щось там знайшов?

– Я сказав тобі забиратися звідси!

– А я запитав, чи ти щось знайшов.

Він уперше говорить як Чорний чаклун.

Кидаюся на нього, хапаю лівою рукою за горло і притискаю плечем до стіни. Він не опирається. Я тримаю його і кажу:

– Так, я щось знайшов.

Усе що я бачу – лише власне відображення. У чорних очах відбивається срібло, але це просто відблиск лампи у ванній кімнаті. Я не хочу завдати йому болю. Послаблюю хватку на шиї, а тоді відходжу назад до мийки.

– Ти їх прочитав? – питає Габріель, трохи відкашлявшись.

Я нахиляюся над мийкою, хапаючись за боковини. Намагаюся зосередити увагу на отворі посеред мийки, де бруд і темрява, але відчуваю спиною його погляд.

– Ти їх прочитав?

– Ні! А тепер забирайся! – кричу я й дивлюся у дзеркало.

Габріель каже:

– Натане, – і знову підступає на крок до мене, а тоді знімає чорні окуляри. І це не очі Чорного чаклуна.

Він фейн.

Фейн!

Для чого ж було тоді вигадувати, що він син двох респектабельних Чорних магів?

І я кричу:

– Забирайся геть! – а тоді вдаряю його, і він падає на підлогу з закривавленим обличчям, а я проклинаю його й обзиваю найлайливішими словами, а він лежить, скрутившись, на боці, і я топчу йому коліна й ненавиджу за те, що він мені брехав, за те, що я вважав його цілком нормальним, а він виявився звичайним брехливим фейном, і я мушу вийти на кухню, щоб не завдати йому серйозної шкоди. Потім повертаюся й нахиляюся над ним, хапаю його за волосся і кричу на нього. Кричу як скажений. Бо я ще й досі відчуваю, як він дивиться мені у спину. І ненавиджу його за це. Ненавиджу! Гамселю його головою об підлогу, не знаючи, чому я це роблю, бо просто лютую. Я весь тремчу, коли знову виходжу із ванної.

Ходжу довкола диванчика, але мушу вернутися по сорочку.

Габріель ледь чутно стогне. На ньому немає живого місця.

Сідаю біля нього на підлозі.

Ми сидимо за столом біля вікна. Габріель викручує шматок тканини у миску з водою, що стала рожевою від крові. Його ліве око запливло і перетворилося на суцільний синець. Праве око – світло-каре з кількома золотисто-зеленими цяточками, але іскорок у ньому немає. Звичайне фейнівське око. Та Габріель каже, що не брехав мені: він справді Чорний чаклун, але з тілом фейна.

– То ти взагалі не вмієш зцілювати?

Він хитає головою.

Каже, що його Дар полягає в тому, що він може ставати таким, як звичайні люди. Це такий самий Дар, як і в Джессіки, але Габріель інакший від неї, цілковита протилежність. Він пояснює:

– Я люблю людей. Вони мені цікаві. Я можу бути чоловіком або жінкою, старим або молодим. Можу відчути, що то означає – бути різними людьми. Єдина проблема в тому, що коли я обернувся на фейна, щоб відчути, як то ним бути, то вже не зміг трансформуватися в себе.

– Ти ніби застряг?

– Меркурія думає, що я ще зможу стати самим собою. Каже, що світ не обмежується фізичним виміром, є щось більше, більше принаймні за моє тіло, те, що дає мені здатність до трансформування. Вона каже, що допоможе мені знайти дорогу назад... Але не квапиться з цим.

Він замочує шмату, бовтає нею, знову викручує і прикладає до ока.

– Я вже два місяці з нею, – Габріель дивиться на мене. – Вона хоче з тобою зустрітися, – прикладає шмату до розбитої губи, що також напухла. – Але має певні підозри. І правильно робить. Усе твоє життя минуло серед Білих магів, – знизує плечима. – Ти Напівбілий – ідеальна приманка, саме те, чим воліли б скористатися Рада або Ловці.

– Але ж не вони прислали мене сюди.

– А якби і прислали, ти навряд чи в цьому зізнався б.

– То як мені довести їй, що це не так?

– У цьому й полягає проблема. Це неможливо довести, – Габріель торкається рота кінчиками пальців. – Хтось колись сказав, що найкращий спосіб перевірити, чи можна комусь довіряти, – це довіритися йому.

Він і далі обмацує свій рот. Але вже ледь-ледь усміхається.

– А ти мені довіряєш? – запитую я.

– Тепер так.

– То відведи мене до Меркурії.

Габріель знову змочує шмату.

– Я не можу більше перебувати в цій квартирі. Я збожеволію... або вб'ю тебе.

Він притуляє шмату до ока.

– Завтра.

– Так?

– Так.

– Може, сьогодні?

Він хитає головою.

– Завтра.

Я дістаю бляшанку, ставлю її на стіл перед Габріелем і знову сідаю навпроти нього.

– Я їх не читав.

Він знімає покришку й обережно витягає верхній лист, на якому залишилися відбитки моїх чорних від сажі пальців. Лист складений навпіл, а зверху на ньому великими літерами з завитками написане якесь одне слово. Він витягає наступного листа, також заплямленого сажою з моїх пальців. Хитає головою.

– Про що вони?

– Це просто любовні листи від мого батька моїй матері, до того як... коли вони ще були закохані.

– Чому ж ти тоді їх ховаєш?

– Там ще є дещо. Якщо Меркурія зуміє мені допомогти, вона вимагатиме плату. Саме цим я й розплачуся з нею.

Я не запитую, що то за плата. Мабуть, слова якогось закляття або рецепт виготовлення зілля.

Він кладе листи назад у бляшанку і обережно притискає зверху покришку, налягаючи на неї плечима і грудьми, але дуже делікатно.

– Я їх не читав... я не вмію читати.

Габріель чекає, щоб я ще щось сказав.

– Я не можу спати в приміщенні... бо тоді стаю хворим... мене нудить. Я взагалі тепер погано себе почуваю в приміщеннях. Від елекричних приладів мені шумить у голові. Але я можу швидко зцілювати. І я можу визначити чаклуна або відьму по очах.

– Як це?

Я знизую плечима.

– Вони виглядають інакше.

Він гладить рукою бляшанку, а тоді відштовхує її вбік.

– Ну... а мої очі? Вони чаклунські чи фейнівські?

– Фейнівські.

Габріель не відразу на це реагує, але врешті-решт знизує плечима й каже:

– Моє тіло тепер теж фейнівське.

Він поволі сягає моєї руки й торкається кінчиками пальців мого татуювання.

– Що це таке?

І я розповідаю йому про свої татуювання. Він майже не рухається, нічого не каже, просто слухає. Він добрий слухач. Але я йому кажу, що татуювання – це тільки тавро, і все. Я волів би розповісти більше. Хотів би довіритися йому, але пригадую засторогу Мері: «Не довіряй нікому».

Габріель каже:

– Меркурія попереджала, що ти не зможеш спати всередині. І це вона звеліла мені носити чорні окуляри.

Отже, вона знає Маркуса і припустила, що в нас схожі здібності.

ДАХ

Габріель каже, що ми підемо до Меркурії зранку. Він помітив у Женеві двох Ловців, і хоче пересвідчитися, чи вони ще й далі в місті. Я підтверджую, що вони тут є, і додаю, що вони побачили мене і, мабуть, упізнали. Він на це ніяк не реагує, але повторює, що хоче сам усе перевірити, й наполягає, щоб я зачекав у квартирі.

Коли він іде геть, квартира починає здаватися мені тюрмою, і тераса теж нічим не краща.

Я прокидаюся вночі. Падає дощ, але не сильний, а так, мжичка. Я очікую побачити Габріеля у його звичному місці, звідки він стежить за мною. Але його там немає. Знову провалююся в сон, у свій звичайний кошмар, пов'язаний із тим провулком. Прокидаюся геть спітнілий. Уже давно настав світанок. Сонячний промінь потрапив у пастку тераси. З вологого даху піднімається пара. Пахне кавою і хлібом.

Габріель сидить за столом і розглядає мене, а я розглядаю сніданок. Він поставив на стіл наш щоденний набір харчів.

Я хочу йти до Меркурії і не хочу снідати. Він намащує хліб маслом, жує його, помішує свою каву. Я ходжу довкола столу.

Габріель каже:

– Я бачив кілька Ловців.

Я зупиняюся.

– Кілька?

– Дев'ятеро.

– Дев'ятеро!

– Спочатку я побачив одну Ловчиню і йшов кілька хвилин слідом за нею. Потім побачив ще одну. І ще. Вони не звертали не мене уваги. Для них я просто якийсь фейн. Але тебе, думаю, вони б упізнали. Дев'ятеро Ловців могли з'явитися тут лише задля когось важливого... Я обійшов місто, пішов до зв'язкової Меркурії. Провідниці. Вона нічого не знала. Нині зранку, коли прямував сюди, дорогою побачив ще одну Ловчиню. Вирішив щось перевірити і ніби ненароком зачепив її плечем. Вибачився перед нею. Вона теж почала вибачатися поганою французькою мовою.

Він регоче.

– Вони не впізнають чаклунів по очах, як ти. Меркурія каже, що Ловців спеціально тренують для того, щоб виявляти Чорних. Вони помічають найменші відмінності в тому, як ми ходимо, як стоїмо, як робимо будь-які рухи порівняно з іншими людьми. Але я, мабуть, уже втратив чаклунські навики.

– Припускаю, якщо ти побачив дев'ятьох, то їх може бути й більше – тих, кого ти не зустрів.

– Безсумнівно.

Але Габріель і далі видається цілком розслабленим, немовби й досі блукає вуличками, наштовхується на Ловчиню, а тоді йде собі неквапливо на сніданок.

Він дивится на мене й каже:

– Не журися. Якби вони знали про цю квартиру, ми б уже давно лежали, стікаючи кров'ю, на долівці якоїсь камери, – допиває останні краплі кави й додає: – Хоч до Меркурії, мабуть, нам краще піти вже зараз.

Я намагаюся набрати незворушного вигляду й іронізую:

– Чого там, не треба поспішати. Почастуйся ще одним круасаном.

Він підводиться й усміхається мені.

– Я не хочу запізнитися. Меркурія чекає. Вона хотіла б тебе бачити.

Габріель жестом запрошує мене на терасу, там бере мою долоню, сплітаючись зі мною пальцями, й підводить мене до місця, де завжди любить сидіти навпочіпки.

– Тримай мене за руку. Міцно.

Проводить іншою рукою, лівицею, в повітрі, немовби щось там намацує.

– Тут є перехід. Треба тільки знайти доступ до нього... Це ніби така розколина в повітрі. Ми прослизаємо крізь неї, а тоді неначе падаємо в якусь трубу. Там важко дихати, тому найкраще затримати дихання, аж поки виберешся назовні з другого кінця.

Під черепичним дахом, з самого краю, є вузька металева ринва, що йде вздовж усіх чотирьох боків і завершується водостічною трубою. Габріель, здається, знаходить необхідну щілину і засовує туди руку.

Тоді ще глибше.

Моє тіло стає інакшим, легшим, і я слідом за Габріелем прослизаю в отвір, а потім разом із ним провалююся спірально у водостічну трубу. Кружляємо у чорнющому вирі. Нас закручує й несе донизу, ніби воду, що стікає в отвір мийки, ми крутимося дедалі швидше, а витки спіралі стають дедалі вужчі, і ось уже я кружляю так стрімко, що боюся не втримати руку Габріеля, але його пальці міцно переплелися з моїми. Згодом ми починаємо підніматися по спіралі вгору, кружляння сповільнюється, і я вже бачу світло

за Габріелевою постаттю і відчуваю, як мене ніби висмоктує назовні, а моє тіло перестає крутитися.

Я знову відчуваю вагу тіла й похапливо вдихаю повітря, лежачи долілиць на якійсь твердій і похилій поверхні. Я радий, що не снідав, бо мій шлунок явно не витримав би такої подорожі. Перевертаюся на спину й сідаю. Сиджу я на даху з нерівно обрізаного чорного шиферу. Переді мною невеличка трав'яниста галявина, а відразу за нею починається такий стрімкий схил порослої деревами гори, що, аби побачити небо, мушу добряче задерти голову. Почуваюся так, наче моя голова й тіло рухаються по колу на різних швидкостях.

– Ми мусимо залишатися на даху, аж поки прийде Меркурія.

Габріель видряпався на саму верхівку даху і осідлав її. Я теж обережно дряпаюся вгору й долучаюся до нього.

Будинок стоїть на горішньому краю широкої підковоподібної ущелини, що спускається додолу праворуч від нас. Ущелина оточена деревами, лісом. Ліворуч угорі видно сніги й льодовик. Схожі на гострі зуби верхівки гір, що оточують ущелину, вкриті снігом, а з протилежного її боку нависає ще один льодовик. Уся ця долина нагадує потужну фортифікацію.

Не чути пташиного співу, але лунає скрекіт цвіркунів, і щось безперервно гуркоче вдалині. Цей не той гул, що іноді звучить у моїй голові, і я не чую шипіння електроприладів. Цей гуркіт не стихає ні на мить, і я усвідомлюю, що це шум ріки в глибині ущелини. Усміхаюся. Тут я нічим не можу зарадити. Річка, мабуть, широка й бурхлива.

Дах покритий товстими шиферними плитами. З камінного димаря клубочиться дим. Будинок нависає над лукою, яку обступили дерева. Вдалині, на схилі луки, стирчить величезний розколотий пень.

– Це котедж Меркурії. Захищений від посягань закляттям. Ти можеш спуститися з даху, лише доторкнувшись до неї.

– А де це ми?

– У іншій частині Швейцарії. Інколи я добираюся сюди поїздом чи пішки. Або ж користуюся переходом. Можу й вертатися ним, він ось тут, – Габріель показує кудись понад водостічною трубою. – Цей перехід зробила Меркурія. Її Дар полягає в керуванні погодою. І Дар цей дуже потужний. Він у неї єдиний, але вона опанувала й інші вміння, а дещо отримала від тих людей, яким допомогла... саме так вона й навчилася робити переходи.

Брязкає засувка на дверях. Ми обоє озираємося, і нас зустрічає шквал крижаного вітру, а тоді перед нами з'являється Меркурія.

Вона висока й худа, а шкіра у неї прозоро-бліда, майже сіра. Її очі нагадують чорні безодні, але зі сріблистими смужками, що струменять понад цими проваллями. Думаю, що вона дивиться на мене, хоча й не певний цього.

– Мені здалося, що я занюхала щось добре, – каже Меркурія. Вітерець стає тепер теплішим. Вологим і важким. – Натане. Нарешті.

Таке враження, що цей голос належить не їй, а цьому вітерцю, який обвіває її тіло, линучи до мене. Меркурія підходить до котеджу ззаду. Він убудований просто в пагорок, і в цьому місці від даху до землі лише якихось тридцять сантиметрів. Відьма простягає мені руку, підкликаючи до себе рухом пальців. Вітер посилюється, зриваючи мене на ноги і зіштовхуючи з даху до Меркурії.

Я її торкаюся.

Нарешті!

Я ніби тримаю за руку скелет.

розділ шостий

СІМНАДЦЯТИРІЧЧЯ

ПОСЛУГИ

Я кліпаю очима й розплющую їх. Ще й далі ніч. Габріель спить біля мене. Ми в лісі понад котеджем Меркурії. Котедж особливий; я можу спати в ньому, хоча робив це лише двічі. Мене там не нудить, але трапляються напади клаустрофобії. Та й тут, серед дерев, мені якось затишніше. Роза спить у котеджі. Не знаю, де спить Меркурія, якщо вона взагалі спить.

Першої ночі Габріель каже:

– Це гостьовий котедж. Я думаю, що справжній дім Меркурії далеко звідси.

– Кам'яний замок на вершині стрімкої кручі?

– Це б їй більше пасувало. Я бачив, як вона піднімалася вгору до льодовика. Думаю, там є ще один перехід, що веде до її справжнього дому. Кілька разів я помічав, що й Роза йшла в тому ж напрямку.

Роза – це помічниця Меркурії, якій трохи більше двадцяти років. Чорнява, вродлива, з розкішними округлими формами, але вона – не Чорна відьма. Вона Шайтана – так вона називає Білих відьом... але її виховувала Меркурія. Дар Рози, за словами Габріеля, полягає у вмінні ставати імлою, що забувається. Я не можу цього второпати, але Габріель каже, що таке краще відчути на власному досвіді, ніж

намагатися пояснити і збагнути. Роза використовує цей Дар, коли їй треба роздобути щось для Меркурії.

Я майже не розмовляв із Меркурією. Я вже тут більше тижня, а вона ще жодного разу не поверталася в цей котедж, відколи я сюди прибув.

Я сказав їй, що мені потрібна її допомога. Пояснив, що до мого сімнадцятиріччя залишилося трохи більше двох тижнів. Я був із нею ввічливий. Але у відповідь так нічого й не отримав.

Нічогісінько.

Габріель каже, що вона зустрінеться зі мною вчасно.

Але дні минають і... нічого.

Я розумію, що це в неї така гра. Проте...

– Ти не спиш? – бурмоче Габріель.

– Ні.

– Та не журися ти так через Меркурію. Вона дасть тобі три дари.

Таке враження, ніби Габріель постійно читає мої думки, а я постійно намагаюся не подати виду, що він має рацію.

– Я й не журюся. Я думав про те, що робитиму, коли здобуду свій Дар.

– І що ж ти робитимеш?

Шукатиму батька. Якщо тільки він захоче, щоб я його знайшов, я обов’язково його відшукаю. А тоді спробую якось довести йому, що ніколи його не вб’ю. Однак не думаю, що він хоче, щоб я його знайшов, і не знаю, як саме я міг би щось йому довести…

– Ну?

Я ще не розповів Габріелю про себе майже нічого: ні про татуювання, ні про візію мого батька, ні про Феїрборн.

Я кажу:

– Я вдосконалюватиму свій Дар. Не хочу застрягнути в собачій подобі.

– Ну, так, з мене вже досить і фейнівської подоби. А ще що?

– А чого ти думаєш, що має бути ще щось?

– Просто ти буваєш такий... як це іноді кажуть... смурний? Ага, здається так. Часом ти буваєш смурний.

Смурний!

– Я думаю, що це не зовсім точне слово. Скоріше замислений.

– Ні, смурний якраз дуже точне слово.

Я хитаю головою.

– Мені подобається одна дівчина.

– І?

– І з мого боку це, мабуть, справжня дурість. Вона Біла відьма.

Я очікую, що він підтвердіть, що це справжня дурість, і що мене вб'ють, а через мене і її, мабуть, уб'ють, але Габріель нічого не відповідає.

Наступного ранку ми сидимо на травичці біля розколотого й засохлого стовбура дерева на галявині поблизу Меркуріїного котеджу. Сонце тут припікає з подвійною силою.

– Можемо піти прогулятися, – пропоную я, озираючи скоса долину.

– Гаразд.

Ми не рухаємося з місця.

– Або можемо вилізти на гору, – додає Габріель, витягаючи з рота довге стебло трави, але також нічого не робить.

Ми щодня ходимо на прогулянки і лазимо по горах.

– Поплаваємо? – запитує він.

Тут є невеличке озеро, але нині я не маю бажання ні гуляти, ні лазити по горах, ні плавати. Хочу тільки, щоб прийшла Меркурія і сказала мені, що дасть три дари.

– Знаєш, до мого дня народження залишилося трохи більше тижня?

– Знаєш, я вже, здається, казав тобі це: «Не треба журитися».

– Але ж якщо я не отримаю три... – я замовкаю. Бо з лісу, що попід нами, вигулькує постать Рози, яка наближається до нас довгими неквапливими кроками. Її тоненьке платтячко щільно облягає всі її привабливі вигини. Підійшовши до нас, вона падає на траву біля мене.

А тоді каже:

– Привіт.

– Вітаю, Розо.

Роза хихоче. Вона ніби не з тих, які постійно хихотять, але з нею таке трапляється досить часто. А ще вона часто червоніє, хоч також не скидається на тих, що легко можуть зашарітися. Це все мене трохи бентежить.

Роза дивиться на Габріеля.

– Тобі треба відвідати Женеву, зустрітися з Провідницею, визначити, скільки там Ловців і доповісти про це Меркурії нині вечором.

Оце вже більше схоже на Розу.

Потім вона зриває знічев'я травинку й каже:

– Натане, Меркурія переказує, що радо передасть тобі на день народження три дари.

Нарешті.

– Каже, що це буде для неї честь.

Честь!

– А вона очікує у відповідь якусь винагороду? Чи їй буде достатньо честі?

– Не винагороду, – відповідає Роза. – А послугу. На знак подяки й пошани. Адже це цілком природно – віддячуватися дарувальниці. З чемності.

– І яку саме послугу очікує вона від мене?

Роза хихотить і червоніє.

– Вона очікує дві послуги.

Отже, честі для неї явно замало.

– І які ж це дві послуги?

– Сьогодні ввечері вона сама тобі скаже.

– Я маю зробити їй ці послуги відразу? Чи вже після Дарування?

– Вона сказала, що першу послугу ти маєш їй зробити перед церемонією.

Отже, це має бути порівняно легко, хоч я й не знаю, що саме маю зробити. У мене немає нічого такого, що я міг би дати Меркурії.

– А другу послугу ти зробиш пізніше, щойно випаде для цього нагода.

– А якщо нагода ніколи не випаде?

Роза хихотить і проводить пальцем по горлу.

Габріель повертається переходом у Женеву, а я вирушаю на довгу прогулянку, щоби бодай чимось себе зайняти. Ввечері, коли ми знову зустрічаємося у котеджі, психологічно я вже готовий до всього. Я маю побачитися з Меркурією. Я маю бути Чорним чаклуном. Я маю бути сином Маркуса.

Меркурія зустрічає мене доволі формально, тричі цілуючи, але робить це страшенно повільно, ніби прагне вдихнути мене, а не поцілувати. Вона не торкається мене вустами, але я відчуваю, як від них віє холодом. Вона каже:

– Ти завжди так приємно пахнеш, Натане.

А тоді відвертається від мене й розпитує Габріеля про все побачене у Женеві.

Таке враження, що Ловці тепер базуються у Женеві, і Провідниця стверджує, що вони скрізь нишпорять, шукаючи якісь підказки, натяки, полюючи за сином Маркуса. Меркурія, здається, задоволена тим, що її котедж від них далеко і що в квартирі й далі безпечно.

Після вечері вона запитує:

– Мої очі тобі здаються інакшими, Натане?

– Я ще ніколи не бачив таких очей.

Дивишся у них, немов у проваллля, чорне-чорнюще, де лише вряди-годи спалахують далекі блискавки.

– Ти ще майже не зустрічався з Чорними магами?

– Ні, – я повертаюся до Рози. – Зате зустрічався з Білими.

– Так, Роза доволі рідкісна Біла відьма. Незвично талановита й дужѐ вміла.

Роза, немовби по команді, вкривається рум'янцем.

Меркурія веде далі.

– Роза народилася Білою відьмою, але вона мені зараз як рідна дочка. У своєму серці вона справжня Чорна відьма. А ось ти, Натане, зовнішньо дуже подібний на Чорного чаклуна, але мене цікавить твоє серце. Чи це серце справжнього Чорного відьмака?

– Як я можу сам себе судити? Я ж вам казав, що ще не зустрічався з Чорними магами.

Меркурія здригається, а тоді вибухає дикунським реготом, що розлітається луною, мов у печері

– Гарна в нас тут нині суміш.

Я відхиляюся на спинку крісла й дивлюся на Меркурію. Вона страшенно худа. Однак не квола, жодного натяку на кволість. Навіть її сіра напівпрозора шкіра видається

куленепробивною. Вона тонка, мов залізний прут, крихка і, можливо, місцями надщерблена, але також холодна й нещадна, як залізний прут. Її волосся – це суцільна плутанина з сіро-чорно-білих вузликів та косичок, що тримаються купи завдяки довжелезним шпилькам, які вона інколи висмикує з волосся і крутить довкола пальця.

На ній довга сіра сукня, пошита чи то з шовку, чи то з якогось ганчір'я, що раптом здіймається в повітря, коли Меркурія рухається, або й узагалі без жодної на те причини, немовби Меркурія десь під водою, і сукня лине кудись услід за течією.

Я б хотів довідатися, що вона знає про батька, але сьогодні треба зосередитися на Даруванні. І для початку я кажу якомога чемніше:

– Дякую вам, Меркуріє, за вашу доброту. За те, що піклувалися про мене, забезпечили мене місцем для мешкання.

Вона поблажливо нахиляє голову. Її сукня знову витанцьовує довкола неї.

– І дякую вам за вашу пропозицію дати мені три дари.

Вона знову нахиляє легенько голову, але тоді підносить її й каже:

– Скоро вже твій день народження.

– Через вісім днів.

Вона киває.

Я й далі виголошую свою промову:

– На знак подяки я хотів би подарувати вам якусь пам'ятку. Можливо, дві такі пам'ятки, одну перед Даруванням, а другу після?

– Це вельми доречно. Так. Маленька пам'ятка для початку.

– З великим задоволенням. Чи є щось?..

Мовчанка.

Їй подобаються такі гри.

Мовчанка триває ще трохи, а тоді Меркурія каже:

– Певна інформація.

Я витримую паузу. Відповідаю мовчанкою на мовчанку. Нарешті запитую:

– Якась особлива інформація?

– Звичайно.

Меркурія сперлася ліктями на стіл, а між її стиснутими пальцями виникла довжелезна шпилька, яку вона почала крутити.

– Залиште нас. Ви двоє можете йти.

Вона навіть не дивиться на Габріеля з Розою, відсилаючи їх геть, бо не відводить від мене свого бездонного погляду. Коли вони вже вийшли надвір, здіймається вітер, грюкаючи дверима й вікнами.

Меркурія крутить шпильку на кінчику пальця.

– Перша послуга простенька... звичайна дрібничка. Я хочу, щоб ти розказав мені все про ці твої татуювання.

– А друга послуга?

– Трошки складніша... хоч, може, й не для тебе.

Вона застромлює шпильку в поверхню стола, а тоді розгойдує її, щоб витягти назад.

– Я не можу погодитися, поки не знатиму про цю послугу.

– Тобі, взагалі-то, Натане, немає особливо з чого вибирати.

Меркурія знову застромлює шпильку у стіл.

Я складаю руки на грудях і чекаю.

М'язи довкола її рота стискаються, і я ледве стримуюся, щоб не сахнутися, коли вона знову вибухає цим своїм дикунським криком – реготом. Завиває вітер, а Меркурія нахиляється до мене понад столом. Підносить угору руки,

і в її пальцях знову з'являється шпилька, яку Меркурія починає вертіти. Вона говорить, і її крижаний подих замерзає на моєму обличчі.

– Чому ви бажаєте його смерті?

Я радше здивований, ніж лютий.

Меркурія відхиляється на спинку крісла і дивиться, припускаю, на мене, хоч її очі порожні, мов дві чорні прірви.

– Він відібрав у мене життя. Життя дорогої для мене людини. І я маю намір також відібрати у нього життя. А раз він цінує тільки власне життя, то його я й відберу.

– Чиє життя він відібрав?

– Моєї сестри. Сестри-близнючки, Мерсі. Він її вбив, жорстоко. Зжер її серце.

Мерсі не було у списку тих людей, яких замордував мій батько.

– Мені дуже шкода вашої сестри, але, вбивши Маркуса, ви її не повернете. І Маркус мій батько.

– Чи це означає відмову?

– Я відчуваю, що в разі, якщо я погоджуся, але не зможу виконати обіцяного, мені це так просто не минеться.

– Звичайно. Тобі, твоїй родині, твоїм друзям. Я ненавиджу тих, хто ламає домовленості. Вони мусять заплатити найвищу ціну.

– Боюся, що ваша ціна може бути зависока.

Вона простягає до мене пальця й торкається татуювання на моїй руці.

– Твій батько, Натане, зовсім не герой. Він марнославний, жорстокий і... якщо б тобі довелося колись його зустріти, ти зрозумів би, що для нього ти – порожнє місце.

Я висмикую руку й підводжуся. Підходжу до каміна й зупиняюся.

– Можливо, існує якась інша послуга, що її я міг би вам зробити замість цієї?

Меркурія дивиться на мене.

– Можливо, – встає, підходить до мене і торкає пальцем татуювання у мене на шиї. – Так, можлива й інша послуга. Служіння мені протягом року.

– Служіння?

Вона знову вибухає скрипучим реготом.

– Мені завжди потрібні помічники.

Я не знаю, чи витримав би з нею бодай тиждень, не кажучи вже про рік. Мені це геть не подобається, але на що я сподівався? Більше нічого я не можу їй запропонувати.

– Я не вбиватиму людей, якщо ви саме цього хочете.

Вона відступає на крок і розводить руками.

– Ну, я розумію, що зараз у тебе такі почуття, – її сукня мерехтить. – Але з часом... твоє ставлення зміниться.

Вона говорить, а я зазираю їй в очі і бачу там Кірена, що стоїть переді мною навколішки, а я тримаю у руці пістолет. Я кліпаю очима й відвертаю погляд, але вже відчув, як мій палець тисне на гачок.

Меркурія знову вибухає скрипучим реготом.

– Убивство у тебе в крові, Натане. Так уже тобі судилося.

Я починаю махати головою. До того ж, якщо я й убиватиму людей, то сам обиратиму собі жертв.

– Можливо, тобі взагалі не потрібні ці три дари?

– Я працюватиму на вас цілий рік. Але людей не вбиватиму.

– Буду рада нагадати тобі ці твої слова через рік.

– Нехай. А я розкажу вам усе, що ви хочете знати про мої татуювання в день мого народження, зранку.

Холодний порив вітру ляскає мене по обличчю.

– Ми тут самі... зараз добра нагода.

– Я певний, що ми зможемо усамітнитися і на мій день народження.

Вітер ущух, але повітря й далі холодне. Цікаво, чи змогла б вона заморозити мене до смерті?.. Цілком можливо.

І я не збираюся розповідати їй усе, що мені відомо про мої татуювання, тим паче я не згадуватиму про містера Волленда. Але мушу продумати заздалегідь, що саме маю відкрити, щоб задовольнити її цікавість.

Меркурія підходить до дверей і, не обертаючись до мене, промовляє:

– Перекажи Габріелю наступне. Моєї допомоги шукає ще одна молода особа. Завтра він мусить вирушити до місця зустрічі у Женеві.

ОРЕЛ І РОЗА

До мого сімнадцятиріччя залишився тиждень. Я знайшов Меркурію, і вона дасть мені три дари. Чому ж мені тоді не добре?

Габріель вирушив у Женеву. Сказав, що повернеться пізно пополудні. Спекотно. Сонце разить очі. Чудовий день для плавання. До озера треба йти годину, але я ще по дорозі зупиняюся, сідаю й дивлюся на долину. Хочу вирішити, що маю сказати Меркурії про татуювання, але поки що мені це не надто вдається.

Лягаю на спину й дивлюся у небо. З річки долинає гучне ревіння. Високо вгорі ширяє птах. Це орел. Величезний орел. Я довго за ним спостерігаю, а тоді підводжуся й біжу до озера. Мені паморочиться у голові, я мало не спотикаюся на стежці. Купання мене збадьорить. Це озеро, властиво, просто великий став, оточений лісом і галявинкою високої трави з одного боку. Я роздягаюся і стрибаю у воду.

Пропливаю кілька метрів і починаю ціпеніти – це озеро наповнюють талі сніги. Перевертаюся на спину й дивлюся в чисту блакить неба, знову зауважуючи там орла, який ширяє вже не так високо.

Я стежу, як він піднімається колами вгору, а тоді раптом падає вниз, і знову здіймається колами вгору, і знову падає

так низько, що я вже можу розрізнити пір'їни на кінчиках його крил. На тлі сонця він видається зовсім чорним. А я пірнаю й усвідомлюю, як мені холодно, я промерз до кісток. Вода у глибині тьмяна, просякнута намулом і водоростями. Бачу понад собою поверхню озера. Бачу її, хоч вона здається дуже далекою... і віддаляється усе далі й далі. Я занадто довго сиджу під водою... намагаюся випірнути, але заковтую трохи води.

Я знову на поверхні. У моїх ніздрях вода, та я хапаю ротом повітря.

– Спокійно.

Це Роза. Вона у воді за моєю спиною.

– Спокійно!

Я дивлюся на орла. Він і далі ширяє доволі низько над моєю головою. Я виставляю вгору руки.

– Ти тут задовго був. Я тебе зараз витягну.

Роза розмірено й неквапливо пливе до берега, тягнучи мене за волосся.

За волосся!

– Не думаю, що це правильна техніка рятування.

– Не нарікай. Я завжди цього хотіла... когось порятувати.

Я сміюся й заковтую повний рот води, але відразу її випльовую. Я весь закоцюблий, але відчуваю Розине тіло плечем. Хоч трішечки тепла.

– Ти вже можеш стати на ноги.

– Ні, тягни мене до самого кінця.

Вона смикає мене за волосся, волочачи трохи далі, а тоді бризкає мені в обличчя крапельками води.

– Гадаю, цього досить.

Я намацую ногою багнисте дно і випростуюся. Вода ледве сягає мені до пояса.

Роза також підводиться. Її напівпрозора сукня щільно облягає всі її звабливі вигини, і я мушу відвернутися.

Вона хихоче.

– Ти що, почервонів, Натане?

Я виходжу з води, нічого їй не кажучи.

Падаю долілиць на траву й відчуваю, що тремчу всім тілом.

– Тобі треба висохнути. Можна скористатися твоєю футболкою?

Але вона й так уже витирає нею воду з моєї спини, не чекаючи відповіді.

Я сподіваюся почути коментарі стосовно моїх шрамів, але вона нічого не говорить. Сонце палюче, але моє нутро й далі крижане. Я тремчу і не годен зупинитися.

Роза лягає поруч, щоб мене зігріти. Дуже дивно бути так близько до когось іншого. Я впевнений, що Роза, не задумуючись, перерізала б мені горлянку, якби це їй звеліла Меркурія, але поки що їй цього не наказували. Їй наказали опікуватися мною. Я відкочуюся від неї і одягаюся.

У Розиній сумці є трохи хліба й сиру, і ми частуємося цим удвох.

Дякую їй за порятунок, хоч я його й не потребував.

Вона хихоче.

– Я це зробила лише для того, щоб Габріель почав ревнувати.

– До мене? – я й не думав, що Габріеля цікавить Роза.

– Ні, – вона хихоче й хитає головою.

Не маю уявлення, що за інтриги вона плете.

– Він мріє про нагоду тебе врятувати. Показати тобі, як сильно... знаєш... – Роза знову хихоче. – Показати, як сильно він тебе любить.

– *Що*?

– Він у тебе закоханий. По самі вуха.

Роза просто глузує з мене.

– Він мій товариш!

– По самі вуха. Страшенно. Божевільно. І, на жаль, як виглядає, без жодної надії на взаємність.

– Він мій товариш.

– Ой, але він хотів би бути кимось набагато більшим, ніж просто товаришем, Натане.

Я хитаю головою. Габріель – це Габріель. Йому, звісно, подобається бути зі мною. А мені подобається бути з ним. Ми лазимо по горах, плаваємо, розмовляємо – робимо те, що й належить друзямі, наскільки я розумію.

Кілька днів тому він подарував мені одну річ. Ножа. Я витягаю його й дивлюся на нього. Він дуже гарний. Держак з суцільної чорної шкіри, а піхви – з плетеної чорної. Лезо довге як у мисливського ножа. Габріель хвилювався, даруючи його мені. Я відчував, що йому дуже залежало на тому, чи сподобається мені ніж. Він мені сподобався.

– Любов дивовижна, – каже Роза. Вона бере ножа і розглядає його. – Габріель готовий померти задля того, щоб ти зрозумів, як сильно він тебе кохає.

Роза дивиться на свій відбиток у лезі.

– А задля кого була б готова померти ти, Розо?

– Я ще не зустріла такої людини, – віддає мені ножа. – А ти?

Я міркую над цим, але не відповідаю.

Вона каже:

– Ти подібний на батька.

– А ти бачила Маркуса?

– Одного разу. Десять років тому, коли мені було дванадцять. Ти нагадуєш його. Дуже. Розмовляєш, як він. Навіть мовчиш так само, як він.

– Ти пам'ятаєш це, хоч тобі було лише дванадцять?

– Він запам'ятовується... а я не якась там пересічна тупа Шайтана.

– Ні, Розо, що ні, то ні. То ти сама вирушила до Маркуса, чи це він завітав до Меркурії?

– Він завітав до Меркурії. Просив зробити йому одну послугу. Вона, звичайно ж, відмовилася.

– Тому, що Маркус убив Мерсі?

Тиша. Вона дає мені нагоду самому в цьому розібратися.

– Що то була за послуга, Розо?

Роза хихоче.

– Може, я розкажу тобі... А може, ні.

Лягає на бік, щоб краще мене бачити.

– Мені подобається тебе дражнити, Натане. Ти заводишся з півоберта. За цим так кумедно спостерігати.

– А Маркус також був такий? Миттєво дратувався?

– Я бачила його лише пару хвилин. Мені він видався цілком спокійний. Тоді якраз Меркурія була дуже розлючена.

– І яка ж то мала бути послуга?

– Дозволь мені хоч трошки потягнути час... щоб ти ще хвилиночку почекав.

– Та вже тягни.

Вона знову хихоче.

– Маркус просив Меркурію, щоб вона виховала його сина. Тебе. Меркурія відмовилася. Їй не подобаються маленькі хлопчики.

– Хіба що гарненько зварені.

Роза знову хихоче.

Меркурія казала, що мій батько не дбає ні про кого, крім себе. Вона постійно бреше. Але ж Маркусу це також було відомо, отже...

– А чому він попросив Меркурію зробити йому послугу?

– Тепер, думаю, вона розуміє, що прийняла тоді неправильне рішення. Меркурія воліла б тримати Маркуса в руках. Але тоді вона була занадто розлючена через Мерсі.

– Чому ж Маркус попросив саме її?

– Він думав, що Меркурія допоможе. Ви ж, як не як, споріднені.

– Меркурія споріднена зі мною?

– Її сестра-близнючка, Мерсі, була матір'ю Саби.

Що?

– Маркус убив свою бабусю?

– А що тут дивного? Але Меркурія не збирається цього вибачати. Вона любила Мерсі. І не може змиритися з її смертю. Меркурія, можливо, не віддала б своє життя задля людини, яку любила, але вбила б залюбки. Мені аж смішно з цього. Чорні маги завжди вбивають своїх родичів, дружин, коханих. Шайтанам варто просто не втручатися, і скоро взагалі не залишиться жодного Чорного мага.

Я знову дивлюся на небо. Орла вже немає. Меркурія – моя тітка по прабабусі... А мій батько стежив за мною, стежив усе моє життя.

ДОВІРИТИСЯ ГАБРІЕЛЮ

Я вертаюся до котеджу і чекаю на травичці Габріеля.

Я схвильований тим, що довідався про батька, втішений... майже щасливий.

Я хочу поговорити з Габріелем. Але день поступово змінюється вечором, а тоді ніччю. Забуваю про свою радість і думаю про Ловців. У Женеві ними аж кишить, а Габріель занадто легковажний. Він запросто міг помилитися або ж його могла зрадити та особа, з якою він мав зустрітися, чи один із тих Напівкровних, від яких він увесь час застерігає мене.

Десь пополудні наступного дня Габріель нарешті з'являється на даху нашого котеджу. Він не всміхається; має такий вигляд, ніби зовсім не спав.

Я кажу йому, що він жахливо виглядає.

Аж тоді він усміхається.

– Ти теж.

Застрибую на дах і сідаю біля нього.

Він відказує:

– Є одне гарне слово, що добре передає мій стан, – падає на спину. – Забембаний.

– Ти ж не наштовхувався знову на Ловців?

– Ні, але ситуація ускладнюється. Ми мусили робити гак... великий гак. Я хотів переночувати у Провідниці, яка

живе на околицях Женеви... але щойно вона глянула на дівчину, що була зі мною, відразу мені відмовила. Ця дівчина – Біла відьма, чистопородна, каже, що рятується від Ради. Але я вже не знаю, кому вірити. А ще вона почала дратуватися, і це тільки погіршило справу. Одним словом, був справжній бардак.

– І де ж ця дівчина зараз?

– У тій квартирі. Хоч я й не був певний, чи варто її туди брати. Я зовсім їй не довіряю, – Габріель хитає головою. – Вона не хоче зі мною розмовляти, каже, що скаже все тільки Меркурії, а ти ж і сам знаєш, що я не зможу їй допомогти, поки вона не розповість мені більше. Вона не хоче. А я не можу. Так ми і ходимо постійно колами. Фізично і словесно.

– Цікаво, що хтось рятується від Ради й шукає допомоги в Меркурії саме тоді, коли всі полюють за мною. Думаєш, її прислала Рада чи Ловці?

– Не знаю. Не можу її розкусити. Вона мене вже виснажила. Мушу на якийсь час забути про неї й відпочити. Маю новини для Меркурії від Провідниці. А тоді можемо піти і скупатися.

Ми чекаємо Меркурію на даху. Я переповідаю йому те, що Роза розповіла мені про вбивство Мерсі, а тоді кажу йому про орла. І тут з'являється Меркурія. Мабуть, вона все чула.

Меркурія хоче довідатися більше про того орла. Напевне, вона, як і я, припускає, що це міг бути Маркус.

Я не відповідаю, натомість запитую в неї:

– Ви думаєте, що Маркус за мною стежить?

Очікую, що вона зарегоче. Відчуваю, що ляпнув дурницю.

Вона каже:

– Він переймається лише самим собою, Натане. Якщо і стежить за тобою, то тільки у своїх інтересах.

І я розумію, що Маркус мусить пильнувати мене, якщо вважає, що я збираюся його вбити. Але ж я його син, єдиний син. А якби у мене був син, я б також за ним стежив і хотів би з ним зустрітися. Хотів би побачити його наживо, хотів би ще немовлям торкнутися до нього й потримати на руках. Але Маркус ніколи не приходив, щоб побачити мене, торкнутися і...

– І ти зустрів ту дівчину, Габріеле?

– Так. Вона у квартирі. Я їй не довіряю, але це єдине місце, де я міг її залишити. Провідниця передала тобі ще одну вістку. Сказала, що в Женеві з'явився Клей. І ще сказала: «Клей має Феїрборн».

Меркурія вибухає своїм реготом-виттям, стрибає на дах і хапає нас за руки. Черепиця на даху злітає вгору, ми також немовби ширяємо в повітрі від потужного пориву вітру, а вже потім вона нарешті опускає нас на траву.

Коли ми торкаємося землі, Меркурія поплескує мене по щоці.

– Я чула про ту візію, в якій був Феїрборн і ти, Натане. Думаю, тобі теж про неї відомо, – щипає мене за підборіддя і зазирає в очі. – Звичайно, відомо.

Знову поплескує мене по щоці, а тоді повертається до Габріеля й каже:

– Цікаво буде побачити, як зміниться Натан, коли візьме в руки цього ножа.

Габріель має розгублений вигляд.

– Натан може розповісти тобі про це видіння. А ввечері ми обговоримо, яким чином забрати у Клея Феїрборн, щоб ніж опинився у моїх... ні... *в Натанових руках.*

Ми лежимо на порослому мохом березі маленького озерця. Прибігли сюди, поплавали, а тепер дозволяємо сонячним променям висушити нас і зігріти. Але подумки я зараз не тут.

Габріель каже:

– Сьогодні зранку я ходив до того будинку, де, за словами Провідниці, зупинився Клей, щоб перевірити все самому. Провідниця інколи може все переплутати. Але цього разу вона не помилилася. Клей там був.

– А звідки ти знаєш, що це він?

Габріель знизує плечима.

– Ну, але ж вони всі мають такий вигляд. Бундючний. А він найбундючніший з них усіх. Король бундючності.

Це він.

– Клей із приятелькою, – повідомляє Габріель.

– Серйозно? – я пригадую його кийок і те, як намагався захистити руками голову, лежачи на землі.

– А ще дивніше... що вона вродлива. Висока, струнка, молоденька... я маю на увазі, що вона занадто молода для Клея. Одні жінки захоплюються зовнішністю, другі грошима, треті владою. Ця ж, здається, захоплюється... – він знову знизує плечима, – старими бундючними козлами.

Габріель намагається мене розсмішити, але мені зовсім не до сміху, коли йдеться про Клея.

Я кажу:

– Не такий уже він і старий. Зате могутній. Має певне становище у громаді. Він хитрий... розумний. І жорстокий.

– Ну, то непоганий улов для Білої відьми.

Я сідаю й дивлюся на озеро, темно-синє на поверхні, в якій відбивається небо, і зеленкувате від водоростів у глибині. Це мені нагадує про Еллен. Я кажу Габріелю:

– У Лондоні я зустрівся з Напівкровною. У неї дивовижні очі. Подібні трохи на це озеро – суміш синього й зеленого, тільки в них іще є бірюза і... – мені раптом забракло слів. У Клея холодні, крижані очі.

Габріель також сідає.

– У чому річ?

– Я зустрічався з Клеєм. Двічі. Ще й досі пам'ятаю його віддих на моїй шиї.

Хочу розповісти Габріелю про Феїрборн і мої татуювання, про тренування в Селії і попередження від Мері. Та не знаю, з чого розпочати... яке має бути перше слово... де та ниточка, що розмотає весь цей клубок?

Габріель просить:

– Розкажи мені про цю Напівкровну. Вона видається цікавою.

– Так. Тобі вона сподобалася б. У неї гострий розум.

Я починаю розповідати про Еллену, а далі вже йде легко, і я розтлумачую йому все про Боба й Мері, а тоді про Оцінювання, Клея й усе інше.

Коли закінчую, Габріель каже:

– Мері казала, що не варто довіряти нікому. Але ж ти довіряв Еллен, і мені теж довіряєш.

Я знизую плечима. Але ж йому я дійсно довіряю.

Він нахиляється й обіймає мене. Я почуваю себе не зовсім у своїй тарілці.

Габріель переконаний, що Меркурія захоче викрасти Феїрборн. Тоді вона поєднає мене з ним і налаштує нас проти Маркуса. Якщо я працюватиму на Меркурію цілий рік, каже Габріель, вона використає всю свою могуть для того, щоб шляхом маніпуляцій примусити мене вбити Маркуса. Він думає, що Меркурія тішитиметься з того, що підбурюватиме мене супроти Маркуса і матиме владу над його сином. Каже:

– Ти правильно робиш, що віриш у свого батька.

Каже, що йому більше не потрібна Меркуріїна допомога.

Я нагадую:

– А мені її допомога потрібна. До мого дня народження лише шість днів. Мені треба отримати три дари.

– Так, це проблема, – погоджується він. – Мусимо вигадати якийсь план.

Але цей план не легко розробити. Ми погоджуємося, що треба знищити той ніж або вкинути глибоко в озеро, щоб ніхто й ніколи його звідти не дістав, але Меркурія розлютиться і прагнутиме помсти, якщо ми це зробимо. Та й батько може в це не повірити... Ми могли б спробувати віддати ножа йому, але це вдвічі складніше: по-перше, як доставити Маркусові ножа і, по-друге, як його передати, якщо він мені не довіряє?

Ми вирішуємо підтримати будь-який задум Меркурії щодо викрадення Феїрборна, бо краще вже нехай ніж опиниться в її руках, ніж буде у руках Ловців. Можемо тільки сподіватися на те, що коли я отримаю три дари і почну працювати на Меркурію, мені випаде нагода його знищити. Це не надто вдалий план.

Цього вечора Меркурія має святковий настрій. Роза була в Женеві й повернулася. Вона розповідає нам, що там побачила: те саме, що й Габріель. Клей зупинився у будинку на околицях Женеви. У місті й довкола нього є не менше двадцяти Ловців, а це, на мою думку, аж ніяк не підстава для святкування. Провідниця переїхала в Іспанію.

Меркурії не сидиться, вона підводиться і крокує кімнатою, а тканина її сукні радісно витанцьовує довкола неї. Здається, їй зовсім байдуже, скільки у місті Ловців. Вона хоче здобути Феїрборн і думає, що Роза зуміє його викрасти.

Габріель каже:

– Якщо ніж справді у Клея. Провідниця часто помиляється.

Роза додає:

– Провідниця казала мені, що є список людей, які по черзі охороняють Феїрборн. Зараз ніж у Клея. Він скрізь носить Феїрборн із собою.

– Забрати його від Клея буде нелегко.

– Так, нелегко, – погоджується Меркурія. – Але на це цілком здатна моя чудова дорогенька розумниця Роза, Біла відьмочка, що має хист до викрадання будь-яких речей, як би надійно їх не ховали.

Роза червоніє й хихоче.

Меркурія каже:

– Завтра, Розо, ви з Габріелем підете до того будинку, знайдете Феїрборн і принесете його мені.

Ось так просто.

– А як?.. – починаю я.

Габріель кладе руку мені на долоню.

– Усе гаразд. Ми будемо обережні. Меркурія має слушність. Роза надзвичайно вправна в цих справах. Своєю імлою вона вводить у оману навіть Ловців. Якщо той будинок захищений від посягань закляттями, ми навіть не пробуватимемо. Тоді й для Рози це буде неможливо.

Роза додає:

– Але Шайтани не люблять накладати ці закляття, щоб не завдати шкоди фейнам: бояться випадково вбити якогось фейна-грабіжника. Це привернуло б до них забагато уваги. Потім довелося б довго замітати сліди.

Я запитую:

– І що, ти просто зайдеш у будинок, де повно Ловців, забереш ніж і вийдеш собі назад?

– Вони мене не побачать, – пояснює Роза.

– Це надто небезпечно, – кажу я Габріелю.

– Ти стаєш ще більшим фейном, ніж я, – відповідає він. – Ми будемо обережні.

Меркурія знову регоче.

– Тоді я теж піду з вами, – кажу я.

Меркурія заперечує:

– Ні. Ти залишишся тут.

Я проклинаю її, а вона сміється. Над котеджем чути гуркіт грому, а по кімнаті розлітаються шпильки для волосся.

– А та дівчина? – запитує Роза.

– Ну, так. Дівчина... – Меркурія дивиться на Габріеля. – Як, ти казав, вона називається?

– Анналіза. Анналіза О'Браєн.

Коли Габріель називає її ім'я, усе втрачає сенс. Анналіза не може розшукувати Меркурію. Їй не може бути потрібна Меркуріїна допомога.

Габріель запитує в мене, що сталося.

Коли я не відповідаю, він пильно на мене дивиться.

– Ти її знаєш?

Я не збагну, що маю казати.

– Це вона тобі... подобається?

Помічаю огиду на його обличчі. Кажу Меркурії:

– Я мушу її побачити. Вона моя приятелька.

– Як чудово, – вкривається рум'янцем Роза.

Меркурія також пильно дивиться на мене, а її очі несамовито спалахують.

– Приятелька? Яка з'являється тут саме перед твоїм днем народження, коли Женева аж кишить Ловцями? – а тоді каже Розі: – Завтра ввечері ти вирушиш по Феїрборн.

Вона підводиться і прямує до дверей, але обертається й каже Габріелю:

– Зроби так, щоб Натан не зустрічався з тією дівчиною. Не зараз. Я мушу про неї подумати.

А мені вона каже:

– Якщо ти підеш звідси, Габріель дорого заплатить за те, що не зумів тебе зупинити.

Після цих слів Меркурія виходить.

Роза переводить погляд від Габріеля до мене, шаріється й каже:

– Справжня любов завжди зустрічає перешкоди, – хихоче і простягає до Габріеля руку. – Але я в команді Габріеля.

Габріель відсмикує руку й дивиться на мене.

– Увесь час, поки я був із нею, Натане, я знав, що щось тут не так. Вона шпигунка. Вона працює для Ради.

Я хитаю головою.

– Ні, це неправда.

– Вона прийшла, щоби зловити тебе, або шпигувати за тобою, або тебе вбити. Вони використовують її, щоб упіймати тебе.

– Ти помиляєшся.

– Справді? Вона Біла відьма. Чистокровна. Я можу заластися, що половина її родини – це Ловці або члени Ради.

– Це не означає, що й вона така сама.

– О, звичайно ж ні! Вона *інакша*, – промовляє це глузливим тоном. – Гадає, що ти особливий, вона тебе розуміє, знає, що ти насправді зовсім не лихий, їй байдуже, що твій батько – найрозшукуваніший Чорний чаклун, він її не цікавить, її цікавиш тільки ти. Вона бачить тебе справжнього. Добрішого, ніжнішого. І вона стріпує своїм білявим волоссям, засліплює тебе розкішною посмішкою і...

Але я вже цього не чую.

Я біжу. Здається, це єдина добра річ, яку я можу зробити, – бігти аж поки вистачить сил. Я сплю у лісі, неспокійно, попри те, що цілком себе виснажив. Більшість дня перебуваю там, гуляю, дивлюся на небо. До мого дня народження залишилося тільки п'ять днів, і я відчуваю, що втрачаю контроль над усім. Мені здається, що Анналіза тут, бо вдома вона не змогла знайти спільної мови з родиною. І тепер їхні стосунки настільки погіршилися, що вона ризикнула вийти на зв'язок з Меркурією. Але вона тут не задля Дарування; їй виповнилося сімнадцять років ще у вересні.

Пізно пополудні я повертаюся в наш котедж. Іде підготовка до викрадення Феїрборну з будинку, в якому повно Ловців.

Коли я заходжу, Габріель і далі робить свою справу: я здивовано помічаю, що він чистить пістолет.

– А ти хіба знаєш, як ним користуватися? – запитую. Я не годен приховувати злість, хоч і намагався сказати це лагідно.

– Я ж понад рік жив у США, чи ти забув? – говорить це спокійно, з гумором.

– Але хіба ти у когось стріляв?

Габріель перестає чистити пістолет, дивиться на мене, але не відповідає.

І я майже бачу в ньому Чорного чаклуна.

– Кого ти вбив?

Він дивиться просто мені в очі й каже так, щоб почув тільки я:

– Шпигуна.

– То це твоя спецальність? Убивати шпигунів?

– Натане, припини, – Габріель знову береться чистити зброю.

– Я вже давно знаю Анналізу. Вона не шпигун. Я їй вірю.

– Якраз таких вони й обирають.

– Отже, це все? Вона вже ніяк не зможе тебе переконати у протилежному? Усі її вчинки викликатимуть підозру тільки тому, що вона є тим, ким є?

Він не відповідає, мовчки чистить пістолет.

– І якщо Меркурія накаже тобі вбити Анналізу, ти так і зробиш?

Не піднімає голову, але, принаймні, перестав чистити зброю.

– Ти це зробиш? – вимовляю слова спокійно, але голос тремтить.

Він хитає головою, а тоді дивиться мені в очі й каже:

– Якби я був певний, що вона тебе зраджує, я б її вбив незалежно від того, наказала б мені це Меркурія чи ні.

– То ти ще не певний?

– Не на сто відсотків. Але, Натане, я дуже добре знаюся на людях, і щось мені підказує, що вона не до кінця щира.

– Або ти просто хочеш це побачити, але не можеш знайти жодної зачіпки, бо її немає. Бо Анналіза ніколи мене не зрадить. Бо вона насправді добра людина. Але ти не хочеш у це вірити. Ти бачиш у ній тільки шпигуна! – раптом я усвідомлюю, що зірвався на крик і весь аж тремчу від злості.

– Натане. Я знаю, що тобі важко, – Габріель підходить до мене і кладе руку на плече. Я не пригортаю його у відповідь, але й не б'ю.

Зі своєї спальні виходить Роза, бачить нас і посилає мені повітряний цілунок.

Я відповідаю їй лайкою, а тоді йду в куток і сідаю там.

Роза, як завжди, вбрана в абсолютно невідповідну довгу сіру сукню, що щільно облягає її фігуру і ніби кружляє у вирі, подібно до Меркуріїної сукні. Її волосся зібране на голові у бездоганний гладенький вузол. Таке враження, що вона зібралася на святковий бал на честь Геллоуїна, якщо не зважати

на те, що Роза боса. Вона показує Габріелю свої шпильки для волосся, оздоблені на кінчиках черепами. Маленькі чорні черепи надаються для відмикання замків на дверях, червоними маленькими черепами відмикаються сейфи та інші хитромудрі замки, великий білий череп призначений для того... вона вкривається рум'янцем... щоб убивати Шайтан.

У кімнату вривається Меркурія. Вона усміхається притаманною їй посмішкою.

– Перед тим, як ви підете по Феїрборн, я б хотіла, Габріеле, щоб ти привів до нас Натанову подругу.

Габріель розгублений.

– Якщо її прислали шпигувати за нами, я б воліла, щоб вона була у моїх руках і не могла нікого попередити.

Але я знаю, що вона хоче тримати в своїх руках Анналізу, щоб ще сильніше контролювати мене.

– Коли ви з Розою буде готові вирушати, приведіть її сюди. Так, щоб вона не встигла нічого зробити.

Габріель і Роза уточнюють свій план. Тоді ми мовчки їмо. Навіть Роза має серйозний вигляд.

Коли почало сідати сонце, Габріель піднімається на дах і зникає в переході.

Я чекаю на траві.

Довго чекати не доводиться.

Габріель і Анналіза вигулькують переді мною, тримаючись за руки. Габріель миттєво відпускає її долоню, немовби Анналіза якась зачумлена. Вона лежить, розкинувшись, на даху з заплющеними очима.

Габріель кличе Розу, і вона з'являється, підходить до мене, цілує в щоку, тоді залазить на дах, переступаючи через Анналізине тіло, й опиняється в Габріелевих руках, але Габріель ні на мить не відводить очей від мене. Я чую, як хихоче Роза, і вони зникають у переході.

АННАЛІЗА

Ми сидимо з Анналізою разом. Поруч. Вона завжди здавалася набагато зрілішою за мене, але зараз навпаки – виглядає молодшою. Її обличчя змінилося, видовжилося і схудло, стало просто приголомшливим. Вона вбрана в джинси, футболку і світло-синій джемпер, але її ноги босі.

Цікаво, коли прийде Меркурія. Вона дає мені час, для того, щоб побути з Анналізою. Це, мабуть, не випадково.

Я беру Анналізу за руку й запитую, що сталося.

Та кліпає очима, а по щоках у неї починають текти сльози.

– В мене така біда, Натане.

Я витираю їй сльози кінчиками пальців, ледве торкаючись шкіри.

– Після того, як Кірен напав на тебе, він розповів про нас моєму батькові. Батько був сердитий, але сказав, що не каратиме мене. Я просто мала повернути їхню довіру. Мала виконувати все, що мені скажуть, до найменших подробиць. У мене не було вибору, тому я намагалася поводитись якомога краще. Але, що б я не робила, мені вже не довіряли. Коли я залишала дім, зі мною обов'язково був батько або один із братів. Мені не дозволяли зустрічатися з давніми подругами. Я була самотня, але це ще можна було

витерпіти. Але потім, після мого дарування, зі мною захотіла зустрітися Рада. Вони розпитували мене про тебе. Там був мій дядько Соул. Він поводився зі мною, як із зрадницею. Я не відповідала на їхні питання про тебе, казала, що все забула. Але це було так страшно. Мене знову викликали того дня, коли я побачила тебе у будівлі Ради. Тоді через кілька днів до нас додому прийшов мій дядько, і я підслухала, як він казав батькові про те, що ти втік, і що мене треба ще раз допитати. Я не була певна, що мені робити, але знала, що більше цього просто не витримаю. Подумала, що раз ти зумів утекти, можливо, і мені поталанить. І я втекла з дому…

Вона дивиться мені в очі, і срібло в її зіницях поволі кружляє.

– Я думала, якщо зможу тебе знайти... Ну, більше я нічого й не думала. Просто хотіла тебе розшукати. Завжди цього хотіла. І я чула, що Меркурія допомагає за певну ціну Білим відьмам. Єдине, що я мала, це гроші. Не можу повірити, що я тебе знайшла... що ти тут є насправді…

Я знову витираю їй сльози, цього разу проводячи пальцями по щоці й відчуваючи, яка гладенька в неї шкіра. Вона пробує усміхнутися і відкидає мені з чола волосся.

– Твої очі саме такі, якими я їх запам'ятала. Вони не змінилися.

Тепер уже її пальці торкаються моєї щоки, і, не встигнувши навіть про це подумати, я починаю їх цілувати, а тоді притискаю до вуст її долоню й теж обціловую.

Вона проводить пальцями по татуюванню на моїй руці, потім дивиться на мою шию і гладить це татуювання теж. Але нічого про них не запитує. А срібло в її очах дрижить, віддзеркалюючи місячне сяйво, а її очі знову наповнюються сльозами...

Ми сидимо разом, а Меркурія так і не приходить.

– Я допоможу тобі, Анналізо. Та всі думають, що ти шпигунка. Вони тобі не вірять.

– Але ж ти віриш?

– Звичайно, – я пригортаю її; вона така тендітна, і вся тремтить. – Я поговорю з Меркурією... переконаю її.

Анналіза киває.

– Мусимо зачекати її тут, на даху. Ти не повинна з нього сходити, аж поки не торкнешся Меркурії.

– Бо що інакше?

– Габріель мені казав, що тоді провалюєшся у сон, який нагадує смерть.

– Габріель мені не довіряє. Я йому не подобаюся.

– Ти Біла відьма, а він Чорний...

– Провідниця не пускала мене у свій будинок.

– Меркурія більш... ділова.

Анналіза киває.

– Я чула, як Провідниця казала, що Клей зараз у Женеві.

На цих словах я відчуваю подув теплого вітерця.

Очікую, що зараз біля нас виникне Меркурія, але її немає. Мабуть, вона натякає на те, що хоче дізнатися більше.

– Чи знаєш ти щось про такий особливий ніж, який називається Феїрборн? – запитую я в неї. – Мені здається, він може бути в Клея.

Анналіза насуплюється.

– Так, я чула, як мій батько говорив про це з Кіреном. Це якийсь важливий ніж, але чому, я не знаю. Ним по черзі опікуються різні люди. Тільки ті, кому найбільше довіряє Рада. Торік він був якийсь час у мого батька. Мій дядько також його оберігав, і Клей – теж один з тих, хто стереже ножа.

Анналіза міцно стискає мою руку; її долоня тепер волога.

– Ти ж не збираєшся дістати цей ніж, ні? – вона дивиться мені в обличчя.

Я знизую плечима.

– Це було б божевілля. Там скрізь повно Ловців.

– А якби хтось був... скажімо, невидимий, і зміг би прокрастися в помешкання Клея.

Анналіза хитає головою.

– Будівля захищена від посягань закляттями.

– Як тут, як цей дах?

– Так, Клей охороняє свій будинок закляттям. Закляття тебе не вб'є; просто ти будеш ні до чого не здатний. Кірен розповідав якось про одного фейна, який намагався вломитися в помешкання Ловця, а пізніше він почав тинятися довкола в якомусь заціпенінні, немов був п'яний як чіп. Вони глузували з нього... насміхалися...

– І це закляття буде на всіх вікнах та дверях?

– Безпечно можна зайти лише в одні двері, ті, що ними користаються Клеєві Ловці. Якщо спробуєш зайти в інші двері або залізти через вікно, потрапиш у пастку цього закляття.

Теплий вітерець цілує мою щоку. Я здогадуюся, що Роза з цим упорається.

– А ще я чула, як Кірен розповідав Ніелу й Коннору про інші закляття Ловців. Ті вхідні двері, якими користуються Ловці, будуть захищені закляттям-паролем. Перед тим, як переступати поріг, треба сказати пароль, і закляття від посягань буде скасоване на короткий час. Для того, щоб заходити і виходити, можуть бути різні паролі. Я цього точно не знаю...

Вітерець стає холодним. Розі нічого не відомо про ці закляття. Можливо, Габріель і вона це усвідомлять...

Вітер починає дмухати з новою силою і стає ще холоднішим.

Я стою, коли з'являється Меркурія. Вона має зовсім не радісний вигляд. Новий порив вітру підштовхує мене вгору схилом даху.

Анналіза стоїть навколішках, а її волосся шалено розвівається.

– Анналізо. Яка ж гарна дитина! – голос Меркурії холодний, як лід. – Ходімо, познайомимося ближче.

Меркурія зупиняється на траві біля даху і простягає руку Анналізі. Анналіза озирається на мене, я намагаюся підійти до неї, але вітер не дає мені цього зробити. Анналіза підводиться і торкається Меркуріїних пальців. Але в ту мить, коли Анналіза вже спускається з даху, її відкидає вбік ще один порив вітру. Вона намагається доторкнутися кінчиками пальців до Меркурії, але вітер здуває її на траву. І цей самий вітер не пускає мене, не дає ступити й кроку, хоч я намагаюся перебороти його і дотягтися до Анналізи, та вже запізно.

Я не чую, що каже Меркурія, бо в моїх вухах завиває вітер, а сам я щось кричу. Анналіза лежить на землі, тільки її груди ще здіймаються, а широко відкритим ротом вона намагається вхопити повітря.

Меркурія стоїть над Анналізою й дивиться на неї. А я усе кричу і кричу.

Анналізині груди вже не здіймаються. Вона цілком нерухома. Її очі розплющені, а я верещу щось Меркурії.

Меркурія проводить рукою по обличчю Анналізи й заплющує їй очі.

Анналізине тіло зовсім збіліле на тлі потемнілої землі.

Вітер немилосердно periщить мене, а я осипаю прокльонами Меркурію.

Голос Меркурії також, наче вітер, ляскає мене по обличчю.

– Ти мусиш попередити Розу й Габріеля про те закляття-пароль. Ще є час, щоб їм допомогти.

– Що з Анналізою? – горлаю я, показуючи на її тіло.

– Вона заснула. Не померла. Безпечно повертайся, і я її розбуджу.

Вона не померла. Вона не померла. Габріель казав, що це сон, який нагадує смерть.

– Якщо вона помре, Меркуріє...

– Годі вже. Йди.

ФЕЇРБОРН

Меркурія, як завжди, дуже ділова. Вона намалювала мапу, щоб я бачив, як дістатися до будинку Клея. Я чув про всі плани Рози і Габріеля, тож знаю, що від кваритири до цього будинку треба йти годину. Я можу пробігти цю відстань за якихось двадцять хвилин. Роза з Габріелем випереджають мене якраз на годину. Не думаю, що вони марнували час, але цілком можливо, що вони ще й досі стежать за будинком, очікуючи, поки там усе затихне.

Мушу зосередитися на цих двох, бо інакше я не бачу нічого, крім тіла Анналізи, що лежить на траві. Вона здається мертвою: її груди не рухаються, очі розплющені.

Я вже майже на місці. Мушу зосередитися.

Будинок стоїть на затишній околиці міста, на бічній дорозі, де розташовані великі хати з просторими садибами. Відразу за ним починається зарослий деревами пагорок. Я приглядаюся до вуличок довкола будинку і до лісочка на пагорку.

Бачу когось на узліссі. Він стоїть до мене спиною. Стежить за будинком.

І тут я пригадую всі вправи, що їх мене навчила Селія. Це легко, вони в мене в крові, як читання – у Габріелевій. Поволі й нечутно я скрадаюся, затискаючи в руці ножа. Постать

починає обертатися саме тоді, коли я роблю останній крок і хапаю її ззаду, приставляючи лезо до горла. Поезія в русі.

Габріелеве тіло напружене. Я не відводжу ножа від його горла.

– Не дуже мудро, – сичу я йому на вухо.

– Натане? Що ти тут робиш?

– Де Роза?

– Стежить там, попереду. Що сталося?

– Мене прислала Меркурія. Я мушу сказати Розі дещо про закляття, накладені на будинок. Дещо корисне, почуте від Анналізи.

Габріель не відповідає, тож я відпускаю його зі своїх лещат і відштовхую.

– І що вона розповіла?

Я переказую йому, і він киває головою.

– Ходімо попередимо Розу.

Ми підбираємося до фасаду будинку. Ще зовсім не пізно, північ ще не настала. Роза в садку біля будинку, що стоїть з другого боку вулиці. Вона не хихоче, коли я пояснюю їй ситуацію, але здаватися також не хоче. Гадає, що зможе з цим упоратися. Усі Ловці заходять і виходять з будинку через передні двері. Вона підкрадеться до наступного Ловця, який прийде сюди, й підслухає пароль.

Я знову обійшов будинок іззаду і стою, притулившись до якогось дерева на узліссі. Парканів немає, тільки галявина, що простягається майже впритул до дерев.

Роза і Габріель залишилися перед будинком.

Будинок розділений на двоє апартаментів: верхній, на другому і третьому поверхах, зайняли Ловці, а в нижньому зупинився Клей. З того, що я можу розібрати, у Клея там є кабінет і спальня. Бачу кількох Ловців, що ходять у своїх апартаментах; заходячи й виходячи з будинку, вони явно

не користуються задніми дверима, що біля спальні Клея, або ж вікнами, якщо вже на те пішло.

На вулиці тепло, але хмарно, і починає трохи мрячити.

Я запитав Розу, що робити, якщо станеться щось непередбачене.

Вона усміхнулася.

– Якщо зможеш, утікай. Біжи. Якщо не зможеш бігти, вбий якомога більше їхніх. Вони вбивали твоїх предків, Натане, і зроблять усе можливе, щоб убити тебе. Усіх убивай, – поцілувала мене в щоку і додала солодким голосом: – Якщо вб'єш їх усіх, тобі вже не треба буде бігти.

Я не бажаю нікого вбивати. Якщо справа і дійде до того, вбивати чи не вбивати, я буду, безсумнівно, битися, але намагатимуся не вбивати. Але знову ж таки, якщо це буде Клей або Кірен...

Про що я думав?

Позад мене з'являється Роза. Вона перетнула сад, скориставшись своєю імлою, своїм Даром. Вона розвіюється, мов імла, і так само розвіюються мої згадки про неї. Навіть дивлячись на неї, починаєш її забувати. Дивне відчуття... бентежне. Але коли я відчуваю доторк її шкіри, збентеження минає, і її можна бачити, поки триває це торкання. Важко працювати з нею через цю імлу, бо ж неможливо весь час тримати її за руку. Габріель каже, що найкраще під час роботи взагалі на неї не дивитися, а просто знати, що вона має вчинити, і відвертатися геть, коли Роза оповиває себе імлою, щоб зберегти ясність думок.

Роза запитує:

– Скільки там усього Ловців?

– Нагорі четверо.

І жоден із них за статурою не схожий на Кірена.

– Думаю, Клей у своєму кабінеті.

– Я зачекаю тут, поки він ляже спати, а тоді обійду будинок і зайду спереду. Я підслухала пароль: «червоний дощ».

Чудово!

– До речі, мені здається, що там є якийсь льох, – кажу я Розі. – Ліворуч від будинку на землі є решітка. Трохи раніше там горіло світло. Думаю, туди лазив Клей.

– Хороше місце для зберігання зброї.

– Можливо. На місці Клея я б... – що б я зробив? – Феірборн я тримав би біля себе. Але йому треба, мабуть, зберігати десь зброю для своїх воїнів: пістолети, кулі, таке інше. Отже, цілком можливо...

– Ще щось?

– Якщо я й далі буду тут, як мені знати, що ти вже вийшла з будинку?

– А ти тут не чекай. Коли я зайду всередину, обійди будинок і чекай там попереду зі своїм коханим.

– Знаєш, як ти мене дратуєш, Розо?

Вона ледь чутно хихоче.

Я штурхаю її й показую на будинок. Світло в кабінеті згасло. Кількома секундами пізніше спалахує світло у льосі.

– Він що, ховає там на ніч свою зброю? – дивується Роза.

Але я знаю відповідь.

– Ні. Він Ловець. Він ніколи не спить без зброї.

– Отже, кладе під подушку.

– Чомусь мені здається, що він спить у чоботах, а Феірборн прив'язаний паском до його стегна.

– Я люблю нові виклики.

Світло у льосі гасне, натомість спалахує світло у спальні. Тінь постаті. Дві тіні. Клей підходить до своєї дівчини, цілує її, а тоді його тінь зникає. Знову вмикається світло у кабінеті.

– А я вже сподівалася побачити романтичну сцену, – каже Роза.

Я спостерігаю за тінню у спальні Клея – і мені дуже знайомі її рухи.

Значно пізніше гасне світло у кабінеті. Клей заходить у спальню, і там також гасне світло.

– Побачимося з другого боку, – каже Роза, а тоді безшумно й не криючись лине садом довкола будинку. Її огортає імла, і я вже не знаю, чи взагалі її тут бачив. Переконую себе, що вона пішла до вхідних дверей і зараз прослизне у будинок.

Я заходжу в ліс і починаю обходити будинок великим колом, минаючи дві хати з другого боку вулиці і прямуючи назад до Габріеля. Іду поволі. Нема чого поспішати, хоч я й не маю уявлення, скільки часу Роза пробуде всередині. Але я прагну бути певним, що не нароблю якихось дурнуватих помилок. Маю відчуття, що Ловці в будинку трохи розслабилися. Вони там уже не настільки пильні щодо свого захисту, адже не можуть бодай уявити, щоби будь-хто... будь-який маг... наважився вторгнутися до них.

Габріель у саду біля будинку, що розташований навпроти Клейового помешкання. Він нічого не говорить, а тільки зиркає на мене, коли я підходжу до нього. Він стежить за будинком. Я придивляюся, що діється довкола.

Нічого не діється.

Ні машин, ані Ловців. Зараз уже, мабуть, друга ранку.

Тоді мене штурхає в бік Габріель. Я озираюся й бачу, як відчиняються передні двері і з будинку виходять двоє Ловців. Знову відчуваю збентеження, не розуміючи, що відбувається, але наказую сам собі відвернутися і бачу перед собою профіль Габріеля, який також повертається до мене, усміхається, а тоді бурмоче:

– Там із ними Роза.

Я киваю. Роза чудово впоралася з тим, щоб ніким не поміченою зайти в будинок і вийти з нього. Та я вже чую, як гупає у мене в грудях серце: чи має вона Феїрборн?

– Ходімо.

Та не встигаю я ступити й кроку, як із будинку долинає крик. Ізсередини. Не можу розібрати слів, але думаю, що це Клей. А тоді я чую:

– Знайти хто це зробив... НЕГАЙНО!

Ми нахиляємося мало не до землі, швидко біжимо через сад і перестрибуємо паркан.

Габріель біжить до рогу вулиці ліворуч.

– Ми мали зустрітися тут.

Я стежу за тим, чи ніхто не женеться ззаду, а Габріель оглядає бічну вуличку.

Я чую приглушене хихотіння й обертаюся.

Роза тулиться до Габріеля. Вони обоє усміхаються. Збуджені, мов дітлахи, що поцупили з крамнички цукерки. Роза тримає в руках довгого ножа. Чорний держак, чорні піхви.

– Це легко – для того, хто має такі таланти, – каже Розі Габріель. – Але мені здається, що Клей зауважив зникнення Феїрборна...

– Ходімо, – підганяю я і прямую далі провулком.

Ми починаємо бігти, і раптом на дорозі попереду з'являється Ловчиня. Вона, здається, здивована не менше за нас. Зупиняється, завагавшись на мить, а тоді кричить:

– Вони тут!

Я перебуваю найближче, і тієї миті вагання мені вистачає, щоб кинутися до неї. Ловчиня починає видобувати з кобури пістолет, а я наближаюся ще на три кроки. Вона піднімає пістолет, але я вже стрибаю на неї, правою рукою хапаючи її за горло, а лівою відводячи руку з пістолетом. Чую постріл і навалююся на неї всією вагою свого тіла,

потім ми падаємо, немов під час заповільненої зйомки, але моя рука вже стискає її горло, й вона дивиться на мене. Ловчиня зовсім молода, не набагато старша за мене, і проблиски сяйва в її очах безтямно кружляють, а тоді я чую хрускіт її шиї, і проблиски в очах зникають.

Я сиджу верхи на ній.

Під її головою якась металева решітка, в яку сочиться кров. Підводячись, помічаю, що шия Ловчині вигнута під дивним кутом. Хотілося б думати, що її вбила ця металева решітка, але ж то моя рука тримала її за горло, і тепер у неї зламана шия, а я все ще не можу повірити, що вона була така юна, і я її вбив. Зводжуся на ноги, хоч це й нелегко. Мені болить у боці.

Тоді лунає постріл – один, другий, третій. Я припадаю до землі, обертаюся й бачу Розу, яка лежить долілиць на землі, і Габріеля навколішках біля неї. Одна його рука простягнена вбік, і пістолет націлений на тіло ще одного Ловця, що лежить на землі трохи оддалік. Усі нерухомі.

Роза взагалі не ворушиться. Як і ця Ловчиня біля мене.

Габріель нахиляється й забирає з рук Рози Феїрборн. Він мусить розтиснути їй пальці, а тоді кладе її руку назад на землю, а я за цей час уже опиняюся біля нього. Розина голова повернена вбік; у її очах уже немає проблисків, а вся її спина залита кров'ю.

Габріель тягне мене за руку, і ми біжимо за ріг, а вслід нам лунають постріли. Попереду виникає ще одна Ловчиня, і Габріель стріляє в неї, потім ми забігаємо в чиїсь городи, перестрибуємо через паркан, а тоді я мушу зупинитися.

Я вбив жінку. Я цього не хотів, але її шия зламана, і Роза теж мертва, а я весь тремчу. На моїх руках кров, кров тієї дівчини, і я витираю руки об сорочку, але крові стає ще більше. Дуже багато крові.

Габріель зойкає:

– Ой, ні, Натане!

Дивлюся на його обличчя і розумію, що він витріщився на мій живіт. Габріель відгортає мою сорочку, а мої коліна стають мовби ватяні.

– Чорт, Натане.

Я опускаю очі. По моїй футболці розлазиться чорна пляма. Кров здається чорною.

– Зі мною все добре, – кажу це, не думаючи. Мені зовсім не добре. – Я можу зцілити рану, – додаю я. Відчуваю дзижчання й випростуюся. Набираю у груди повітря. Треба заспокоїтися. – Усе гаразд.

Ловчиня прострілила мені грудну клітку з лівого боку, знизу.

– Усе буде добре.

Мої руки й далі тремтять. Чому я не можу загоїти рану?

– Ти певний? – голос Габріеля страшенно стривожений.

– Так. Ходімо.

Ми рушаємо, і якихось п'ять хвилин я почуваю себе добре, але тоді знову вертається біль у грудній клітці. Я її зцілив, але біль повертається з новою силою. Це ненормально. Я знову мушу зупинитися.

Габріель каже:

– Це куля Ловця, а не фейна. Вона й досі в тобі?

– Думаю, що так.

– Мусимо її видалити. Вона зачарована, отруйна.

– Зараз немає часу. Я на якийсь час себе зцілю. Видалимо її, коли будемо в Меркурії.

– Це погано, Натане.

– Зі мною все гаразд. Мене зараз більше хвилює те, щоб не отримати ще одну кулю в спину.

І я рушаю далі, але відчуваю, що роблю це заповільно. Намагаюся з останніх сил не відставати від Габріеля. Власне, я не відстаю тільки тому, що він теж сповільнив ходу. Ми завертаємо за ріг, а там просто на нас летить джип. З нього вистрибує, стріляючи, Ловець, і Габріель відстрілюється, а тоді ми біжимо, але я починаю відставати. Я знаю, що Габріель, напевно, влучив у Ловця, бо інакше той би мене вже спіймав.

Пробираємося городами до одного з бічних провулків. Габріель чекає мене, потім спритно допомагає перелізти через високий мур.

Він зістрибує на землю і стає переді мною, а я мушу притулитися до стіни, щоб не впасти.

Габріель говорить мені тихенько:

– Натане, ти не можеш швидко бігти. Якщо побіжиш, вони тебе впіймають. Я спробую відволікти Ловців, щоб вони кинулися за мною, а ти цим часом зможеш дістатися до переходу. Але мусиш робити це обережно. Старайся уникати ризику. І не чекай мене у квартирі. Просто вертайся переходом до Меркурії.

І я розумію, що він має рацію; я не зможу випередити Ловців. Але в мене погане передчуття. Я пам'ятаю, що казала Роза: Габріель зрадів би нагоді мене врятувати. Але ж вести за собою Ловців, коли їх так багато, це самогубство!

Я хитаю головою.

Він каже:

– Це єдиний варіант, – і передає мені Феїрборн.

Ніж висить на шкіряному ремені, і Габріель надягає його мені на шию.

– Габріелю... Це надто небезпечно.

– Я буду обережний.

– Ти не вмієш бути обережним.

Він усміхається, цілує мене в щоку, каже кілька слів, і хоч говорить він французькою, я розумію, що вони означають, і пригортаю його до себе.

Габріель запитує:

– Скільки ще днів то твого Дарування?

– Чотири. Ти ж це знаєш.

– Я його не пропущу.

Тоді перелазить через мур і щезає.

Я чекаю ще якийсь час, поки наважуюся рушати далі. Чую щось схоже на постріл або ж звук від вихлопної труби авта, проте вже десь далеко. Я знаю, що це не може бути авто. Потім чую поліцейські сирени. Ловцям це не сподобається. Сирени також лунають десь удалині, але їх багато.

Я мушу прямувати до квартири.

НАЗАД ДО МЕРКУРІЇ

Я не знаю, де опинився. Не можу навіть розшукати озеро. Все ще бачу Розине тіло і відчуваю дотик до шиї Ловчині та її теплу кров, і знаю, що це погано, і цього не мало статися. Це був ніякий не план – це було божевілля… Я вже давно мав би дістатися до квартири.

Знову стою навколішки на вологій бруківці. Ноги мене вже не тримають.

Притуляюся чолом до мокрого каменю, і намагаюся себе зцілити, але мені майже нічого не вдається, я не чую знайомого дзижчання – так, ніби я вже використав увесь ресурс зцілення.

Починає світати, але ще досить рано. Тиша. Немає людей. Дощ ущух.

Я підводжуся. Мені потрібен цукор. Їжа й питво – це мій найперший пріоритет, тоді я і думатиму, і зцілюватимуся краще, тоді я зможу розшукати квартиру і Габріеля…

На вулиці якийсь чоловік піднімає захисні жалюзі на тютюновій крамничці. Заходить усередину, я йду слідом за ним, наближаюся впритул і притискаю його до стіни. Не знаю, як сказати це французькою, тому говорю англійською і затуляю йому рота рукою, щоб він не зчинив зайвого галасу. Чоловік дивиться мені в очі, і я бачу, що він

усе зрозумів. Я не маю часу зв'язувати його. Селія казала, що тренування – тренуванням, але насправді все відбувається по-іншому. Вона навчила мене контролювати власне дихання. Зосереджуватися на тому, що я маю зробити. Зробити так, як належить. Тож я відправляю чоловіка в нокаут. І роблю це так, як належить.

Стою біля холодильника й жадібно п'ю якийсь енергетичний напій. Потім іще один. Це допомагає. Я вже можу краще зцілювати.

Хапаю пошарпаний наплічник того чоловіка й наповнюю його напоями та солодкими цукерками.

Тепер мені треба знайти квартиру. Я спускаюся пагорбом у напрямку озера. Якщо вийду до нього, зможу відшукати квартиру. Мої ноги зміцніли.

Нарешті я знаходжу ріг нашої вулички. Житловий блок по той бік дороги. Довкола нікого немає, але я відчуваю небезпеку.

З мого боку вулиці припаркована синя машина, а також поіржавіле червоне авто, яке я тут бачив раніше. Ліворуч, трохи вище від входу до будинку, стоїть фургон. Здається, його я теж бачив раніше, але де? Це не фургончик Ловців... Але ж чому я вагаюся? Нічого незвичного. Якщо побіжу, то через хвилину вже буду в квартирі, а через дві – у Меркурії. Проте щось тут явно не так...

Стою біля чиїхось дверей. Знову розпочався дощик. Здалеку чути гуркіт машин.

Я чекаю.

Нічого не відбувається. Нічогісінько. І це мене добиває. Габріеля тут немає, Роза мертва, а шия тієї дівчини була така тоненька... І я не можу думати про те, що вони схопили Габріеля і що вони з ним зроблять. Я просто не можу про це думати.

Дощ посилюється.

Вуличкою їде авто.

З будівлі виходить жінка, відкриває парасольку і швидко йде геть, цокаючи каблучками.

Я починаю пітніти. Тут тепло, а дощ не вщухає. Чути, як вуличкою, що поза моєю спиною, їде машина. А тоді я помічаю це: якийсь порух, чиясь тінь у дверях неподалік від входу до нашої квартири...

І знову все, як було до цього, але тепер я вже знаю, де прихована небезпека. Я знаю, чия це була тінь. Я бачу, що це Ловчиня з пістолетом напоготові, і вона знову стоїть нерухомо. Дзижчить її мобілка, ледь чутно, але мені й цього достатньо.

Мені залишається тільки покладатися на надію. Можливо, Ловці прийшли сюди за Габріелем, і він не мав іншого вибору, як зникнути в переході, щоб вислизнути від них? А вони не могли знати, як скористатися розколиною у повітрі, хіба що побачили б, де вона точно знаходиться. Але навіть тоді Меркурія встигне їх усіх перестріляти, щойно вони з'являться на даху. І це означало б, що Габріель уже в безпеці і йому було б занадто ризиковано повертатися сюди, щоб попередити мене.

Але ж він казав, що відведе їх у інший бік.

Як вони могли тоді довідатися, що треба приходити сюди?

Якщо вони впіймали Габріеля й піддали тортурам... як швидко він виказав би їм цю квартиру?

З дального кінця вулиці видно, що сюди завертає машина. Чорний джип, такий, якого бачив біля будинку Ловців. Джип зупиняється посеред вулиці, з нього виходить Клей. Він незадоволений. Підходить до Ловчині у засідці, а тоді до нашого житлового блоку, заходить усередину. Ловчиня сідає в Клеєвий джип, швидко від'їжджає заднім ходом до

кінця вулиці, зникає з очей. Ще через хвилину вона прибігає і стає на свою позицію. На дорозі тихо.

Мушу йти звідси.

Я захляпаний кров'ю; якщо мене побачать фейни, то зупинять.

Треба знайти якесь місце, щоб перепочити і почиститися. Рушаю, хоч сам ще не знаю куди.

Через якихось двадцять хвилин я помічаю її. Вона наприкінці вулиці, напівприхована за невеличким фургончиком, але я відразу бачу, що це вона. І розумію, що мушу йти далі, але думки про Розу, Габріеля і все інше не дають ухвалювати розсудливих рішень. Я не знаю, де її партнерка, але я й не планую тут довго тинятися.

Спочатку зцілюю себе, а тоді якомога тихіше підкрадаюся до Ловчині й витягаю з піхов Феїрборн.

І цієї миті все змінюється.

Феїрборн мовби оживає у моїй руці. Він – частина мене, але і я теж частина його.

Підступаю до Ловчині, а тоді рвучко розвертаю її, приставивши до горла Феїрборн.

– Когось шукаєш? – запитую.

Вона здригається. Навіть тепер вона гидує, щоб я її торкався, але вже за частку секунди опановує себе і починає перетворюватися на здоровезного чоловіка. Та я її молодший названий брат, і я готовий до її фокусів, і Феїрборн теж. Ми простромлюємо плече Джессіки і щосили вдаряємо її напівтрансформоване тіло об стіну. Тоді простромлюємо друге її плече, і вона верещить. Якщо її партнерка неподалік, вона тут буде менше, ніж за хвилину.

Джессіка вже цілком обернулася на чоловіка, але її руки не функціонують, а я маю достатньо сили і Феїрборн, щоб тримати її попід стіною.

Джессіка знову миттєво трансформується, цього разу в Аррана.

Арранoвий голос благає мене:

– Прошу, не завдавай мені болю, Натане. Я знаю, що ти не хочеш мене поранити.

– Заткнися.

– Я знаю, що ти добрий. Я завжди це знав. Прошу тебе. Не роби мені боляче.

І я знаю, що мушу бігти. Але так дивовижно бачити тут Аррана. Я тільки хочу подивитися на нього. Але це не Арран; це Джессіка, а вона лиховісна відьма. Я підношу вістря ножа до Арранового ока. І Феїрборн хоче його виколоти.

– Натане, прошу. Ти ж добра людина.

І я знаю, що це гарний задум, – виколоти їй око. Цього Джессіка ніколи не зможе приховати. Але я не годен здійснити задумане. І не хочу. Не Арранові, хоч я й знаю, що це не Арран, і я кажу собі, що це Джессіка, але навіть їй я не хочу такого заподіяти... а от Феїрборн хоче...

Я знову тремчу, намагаючись засунути ножа у піхви. А Джессіка відштовхує мене, несильно, але й цього досить, і я підношу Феїрборн, а тоді він розтинає їй обличчя.

Я вдерся у якусь маленьку хатку на околиці. Сигналізації тут немає, і хатина порожня. Мабуть, усі пішли на роботу. Я миюся під душем. Моє тіло й далі тремтить і тіпається.

Рана від кулі перетворилася на невеличкий округлий шрам, але варто мені доторкнутися шкіри у тому місці, і я відчуваю, що можу зомліти. Я навіть не намагаюся витягти кулю – енергетичні напої та цукерки поки що мені добре допомагають.

Частуюся величенькою мискою каші, тоді з'їдаю один банан, другий, не перестаючи думати про те, як мені

повернутися до Меркурії. Я дуже слабо уявляю, де знаходиться її котедж. Габріель казав, що іноді він добирався туди на поїзді, а іноді пішки. Ловці, звичайно, будуть на залізничній станції і скрізь на дорогах, але, можливо, я зможу сісти в якийсь автобус. Мусить бути такий автобус, що вивезе мене із Женеви і доправить туди, де я зможу сісти на поїзд. До мого дня народження залишилося чотири дні. Обережність важливіша за поспіх.

Мені потрібна мапа.

Тут є комп'ютер, але я не маю уявлення, як ним користуватися. У шухлядах знаходжу карту автомобільних доріг Швейцарії, але мені потрібна пішохідна мапа, щоб я міг знайти Меркуріїну долину. Мушу купити собі таку мапу. Добре, принаймні, те, що в тому маленькому пошарпаному наплічнику, якого я забрав у крамаря, був його гаманець і гроші з каси. За нормальних умов я б не крав гроші у когось такого, як він, але ж я цього не планував, я не знав, що там були гроші, та й умови в мене зараз не зовсім нормальні...

Перед тим, як виходити, дивлюся в дзеркало. Будиночок, мабуть, належить якійсь парі із середнім достатком. Одяг господаря трохи завеликий. Я не можу знайти сонцезахисних окулярів, тому вбираю його червону бейсболку з білим хрестом та візерунчастий шалик господині, що його я двічі обмотую довкола шиї. Рукавички! Знаходжу пару шкіряних рукавичок і обрізаю кінчики, щоб пальці були голі.

Перш ніж піти, я хочу добре роздивитися Феїрборн. Хочу також його добре відчути. Варто мені видобути ніж із піхов, як я відчуваю, що він уже хоче щось порізати. Лезо дуже незвичне, зроблене не з блискучого металу, а з темносірого, мало не чорного. Ніж у руках немов оживає, але виглядає мертвим. Я справді не хочу, щоб він потрапив до лап

Меркурії, і не хочу, щоб він дістався Ловцям, та й сам його не хочу мати. Я міг би залишити його тут десь у буфеті, і він би, напевно, спокійно й безпечно лежав, загубившись назавжди. Але я беру його з собою. Закопаю деінде. Я не можу віддати його Меркурії, не можу повідомити її про те, що він у мене. Але ж у неї Анналіза! Не все відразу... Треба діяти поступово. Треба піти звідси. Знайти місце, де закопати Феїрборн. Дістатися до Меркурії. Отримати три дари.

Я прямую до головної вулиці й автобусної зупинки.

Автобус – це була добра думка. Він зупинився на залізничній станції у містечку за якихось півгодини їзди від Женеви. Я придбав мапу у крамничці біля вокзалу. Ця мапа чудова. У Швейцарії повно всіляких долин, але Меркуріїна улоговина унікальна, з льодовиком і селами, розкиданими вздовж річки зі сходу на захід, тож її легко знайти на карті. Спочатку треба їхати поїздом, тоді пересісти ще на один автобус, потім пройтися пішки, але пізно ввечері я вже буду в Меркурії. Купую цілу торбу енергетичних напоїв, солодощів і фруктів, сідаю у поїзд. Він заповнений пасажирами. Я знаходжу собі місце і опускаю голову.

Чорт! Чорт! Чорт!

По платформі йде Ловчиня. Вона оглядає поїзд. Тоді сідає в нього. А я з нього сходжу. Не поспішаючи.

Уже ранок, але ще темно. Я десь у лісі. Ловчиня мене, мабуть, не побачила, бо інакше я був би вже у в'язниці або й мертвий. Я їх ніяк не зміг би випередити у такому стані. Я не можу бігти. Я геть спітнів, тремчу і тіпаюся, бік у мене розпух. На ребрі виросла ґуля завбільшки з яйце. Добре, що я хоч маю ті енергетичні напої. Вертатися до залізничної станції занадто ризиковано. Я міг би спробувати

під'їхати автостопом, але якщо стоятиму при дорозі довше десяти хвилин, мене заберуть Ловці. Та я б і не зміг бути в машині, бо почувався б тоді наче в пастці. До того ж, у мене є карта. Я знаю, куди мені йти, і маю ще досить часу, щоб повернутися. До Меркуріїної улоговини треба йти два дні пішки, а до мого дня народження залишається три дні. Я можу це зробити. Можу повернутися до Меркурії, отримати свої три дари і якось допомогти Анналізі.

Світає. Я вже пройшов значний відтинок шляху. Іду рівним кроком. Тримаюся лісу, що неподалік від дороги. Можу тепер відпочити. Тіло задубіле й негнучке, немов у якогось діда. Але я можу дозволити собі кілька годин перепочинку.

Уже сутеніє. Я спав цілий день як мертвий. Але тепер матиму більше сил, бо настає ніч, і я добре виспався. У мене залишилося тільки два енергетичні напої, але, сподіваюся, зможу десь докупити ще. Дерева допомагають мені зняти напругу. Я змінюю темп, проходжу повз п'ять дерев швидкою ходою, а тоді повз наступні п'ять – повільною. Ґуля, що була завбільшки з яйце, тепер завбільшки з кулак.

Починає світати, і я вже взагалі не годен іти.

Трошки відпочину. Спати не можна.

Чорт! Котра вже година? Мабуть, полудень. Постійно засинаю. Мушу йти далі.

Починаю рухатися. Мені паморочиться у голові.

Ось якесь село. Треба купити напоїв. Мені потрібен цукор.

І ще треба перевірити, який нині день.

Який нині день?

Дивно себе почуваю... якийсь запаморочений.

Я знову поміж дерев. Іду рівномірно. Цукор мені допоміг. Післязавтра мій день народження.

Це так? Я перевірив. Чи ні? Хтось перевірив.

Чи це мені здалося? Ні, я ж навіть трохи пив. Я перевірив. Я бачив газету. Так, це правда.

Я знову забув.

Нині гарний день для прогулянки. Сонячний.

Я йду трохи заповільно. Але день сонячний.

Якщо йтиму цілий день і цілу ніч, я буду в Меркурії напередодні мого дня народження. Думаю, що все гаразд.

Треба тільки йти.

Який нині день?

Я весь мокрий. Спітнілий.

Ґуля й далі на ребрі.

Груди болять. Усе болить.

Не треба нічого торкати, треба йти.

Я повільний, але сонячний.

Сонячний. Сонячний. Сонячний.

Що це? Хтось там поміж дерев попереду. Я когось бачив.

Хто це?

Дівчина.

Сонячне світло. Довге біляве волосся. Вона біжить, немов газель.

– Анналізо! Зачекай!

Я кидаюся бігти, але майже відразу мушу зупинитися.

– Анналізо!

Притуляюся до дерева, даю собі перепочинок на хвилинку.

Анналіза зникла. Я опускаюся на землю.

Я так хочу, щоб вона повернулася до мене.

– Анналізо!

З другого боку стовбура долинає хихотіння.

Роза?

Я підповзаю, щоб подивитися, – Роза лежить на землі, хихочучи, але я усвідомлюю, що вона не може хихотіти, бо вона мертва, і хоч я знаю, що не повинен цього робити, я намагаюся піднести її голову, щоб пересвідчитися. Не годен зупинитися, а Роза перетворюється на Ловчиню, і я відчуваю на руці її кров, а під пальцями – зламану шию.

Прокидаюся, важко дихаючи. Цілком спітнілий. Знову тремчу.

Темно. Мушу йти далі. Я задовго спав... Підводжуся, але ноги підкошуються.

Уже зовсім світло. Крізь дерева видно сонячні промені. І я знову чую хихотіння Рози.

– Розо?

Вона визирає з-за дерева й каже:

– Вітаю з завтрашнім днем народження, Натане.

Завтра мій день народження?

Гей, ви всі, мені вже майже сімнадцять!

Але де всі?

Де Габріель?

– Розо, де Габріель?

Вона навіть не хихоче у відповідь.

Знову тиша.

А де я?

Моя карта! Де моя карта?

І в мене ж було трохи напоїв, правда?

Але я маю Феїрборн. Так, я маю Феїрборн.

І ще тут є потічок. Не треба мені напоїв. Я маю потічок. Це гарне місце для перепочинку. Чудове місце.

Анумо, погляньмо на ґулю.

Нічого доброго.

Жовта, дуже жовта, з маленьким шрамом і купою червоних вен.

Це недобре. Недобре.

Якщо я доторкнуся до неї...

Бл...!

Роза повернулася. Вона танцює довкола мене. Тоді нахиляється й дивиться на ґулю на моєму боці.

– Ой! Ти просто мусиш вирізати її.

– Де Габріель?

Вона червоніє, але нічого не каже, і я кричу:

– Де Габріель?

Тиша.

Починає сутеніти.

Я дивлюся на ґулю. Здається, вона й далі збільшується.

Невдовзі я весь перетворюся на одну велику ґулю.

Який сьогодні день?

Я не можу думати. Не можу думати.

– Розо, який сьогодні день?

Ніхто мені не відповідає. Тоді я згадую, що Роза мертва.

Ґуля повна отрути... Габріель казав, що це отрута... вона мене труїть...

Її треба позбутися.

Просто вирізати.

Я тримаю Феїрборн. Він хоче це зробити.

Уже світло. Я лежу на землі біля потічка. Відчуваю біль, але не такий дошкульний, як раніше.

Чи я вирізав ґулю?

Не пригадую.

Опускаю очі й бачу, що сорочка розстібнута і вкрита засохлою кров'ю та якоюсь засохлою жовтою речовиною. Її багато, тієї жовтої речовини. Але ґулі на ребрі немає.

Вода з потічка добре смакує, і я почуваюся краще. У голові мені просвітліло. Я випив дуже багато води, мало не цілий потічок. Змив рештки жовтого гною, тепер моя рана виглядає не так і погано. Вона ще трохи підпухла, але це не страшно. Я вже не відчуваю того пекучого болю в цілому тілі. Можливо, отрута перестала діяти, але куля ще й далі в мені, тож може виділити ще трохи отрути. Але найгірше вже позаду, я почуваюся набагато краще.

Я не певний, який сьогодні день, але думаю, що це день мого народження.

Так має бути. Мені сімнадцять.

МЕНІ СІМНАДЦЯТЬ!

І я почуваюся добре. Я тепер усе можу. Мені вже не потрібна мапа. Я впізнаю ці гори.

Рушаю і раптом усвідомлюю, що в мене немає Феїрборна. У мене є той ніж, що його мені дав Габріель, але це не Феїрборн.

Я біжу, спотикаючись, до потічка й шукаю його там.

Ось тут я себе порізав. Тут повно гною. Феїрборн мав би бути десь тут. Я порізав себе Феїрборном. Я був біля потічка і застромив ніж у ґулю... а коли прокинувся, Феїрборн уже зник.

Мені бракує часу. Я мушу йти до Меркурії. Треба забути про Феїрборн. Мені він не потрібен. Якщо я йтиму без зайвих зупинок, то потраплю до Меркурії відразу після того, як стемніє.

Знову дощить, падає набридлива мжичка, похолоднішало. Я піднімаюся улоговиною вздовж дороги. Дорогою йти швидше, а я поспішаю. Лише кілька машин проїжджають повз мене, засліплюючи фарами, але я тримаюся дороги, минаю три маленькі гірські селища, а тоді починаю дряпатися під гору. Я знаю цю стежку, але вона волога і слизька,

тому доводиться сповільнити ходу. Та все одно я маю бути там менше ніж за годину.

Відчуваю біль у ребрах, але вже не такий нестерпний, як раніше. Не зцілюю рану. Можливо, мені стало гірше саме через зцілювання. Не знаю, чи це дійсно так, але я все витерплю. Я досягну мети. Отримаю свої три дари і допоможу Анналізі.

Піднімаюся вище, дощ перетворюється у сльоту, а тоді у справжній сніг. Лапатий сніг. На мене поволі падають величезні сніжини. Я високо в горах, та все ж таки тут занадто холодно, як для червня. Сніг уже вкрив землю густим килимом, що сягає мені колін, і це вповільнює ходу, але тільки трішки, бо сніг легкий і пухнастий, тож я не мушу робити великих кроків, а просто розсовую його ногами. Озираюся на свої сліди, але їх уже майже не видно: легенький сніг відразу їх засипає і загладжує. Здається, я вже мав би наближатися до нашого котеджу, але не бачу ніде жодних вогників, крім тих, що залишилися позаду.

Підходжу до зламаного стовбура дерева, розщеплені уламки якого такі тоненькі й гострі, що їх майже не присипало снігом. Я мав би вже бачити вогні котеджу.

Прискорюю ходу, а тоді знову сповільнюю її впродовж останніх двадцяти метрів. Котедж у темряві, я обходжу його попри бічну стіну, наближаюся до дверей. Збираюся вже зайти, і зненацька помічаю далекий спалах у долині, унизу й ліворуч від мене. Потім чую звук. Постріл. Тоді ще один. А тоді блискавка і грім. Меркурія веде бій із Ловцями.

Ловці, мабуть, знайшли перехід, але вони не змогли б злізти з даху, якби дісталися сюди цим шляхом. Отже, вони вирахували, де знаходиться котедж, – на таке вони здатні. Піднялися сюди улоговиною. Прийшли якраз переді мною. І раптом мені у голову стрілила інша думка: якщо вони

впіймали Габріеля і катували його, він міг би сказати їм, де знаходиться улоговина...

Я не можу про це думати. Мушу знайти Меркурію. Мушу йти в той бік, звідки лунають постріли. Меркурія повинна бути там. Унизу в долині, біля льодовика, бачу завихрену хмару. З неї шугають спалахи блискавок. Це вона, Меркурія.

Але спершу я мушу побачити, чи Анналіза тут. Не знаю, скільки ще в мене часу. Не багато.

У котеджі все чисто й охайно. Усі мої речі там, де я їх і залишив. І Габріелеві речі теж. Його тут не було.

Я перевіряю спальні.

Не знаю, на що я сподівався, але очікував, що тут, принаймні, буде Анналіза. Її немає. Мабуть, Меркурія забрала її в свій замок, а я не знаю, де він. Чи вона ще й досі спить? Можливо, Меркурія її розбудила... хоч я знаю, що вона цього б не зробила.

Одягаю куртку і дивлюся на годинник у кухні. Мені нелегко визначити час, але я намагаюся.

Уже пізніше, ніж я думав. До півночі залишилося трохи більше десяти хвилин. Думаю, я не помиляюся.

Або трішечки менше. Якщо я побіжу, то встигну примчати до Меркурії вчасно.

Я кидаюся надвір і роблю два кроки в напрямку пострілів. І раптом щось мене зупиняє – я не можу рухатися далі.

Довкола мене й далі падає сніг, але сніжинки також заповільнюють лет... а тоді взагалі зупиняються. Сніжинки зависають у пітьмі нічного повітря.

Усе довкола мене завмирає, і я можу лише вдячно впасти навколішки.

ТРИ ДАРИ

Мій батько.

Я знаю, що це він. Тільки він міг би зупинити час.

Я мовчки й нерухомо стою на колінах. У повітрі висять сніжинки, мов серпанкові покривала, а земля довколо мене всипана снігом, що в сутінках видається сірим. Я навіть не бачу лісу, який має бути десь попереду.

А тоді раптом з'являється прогалина.

Він.

Темна постать, оповита пітьмою, перед якою зависли в повітрі сніжинки.

Він підходить ближче, відмахуючись пальцем від сніжинки, що заступає йому шлях, і здмухуючи іншу своїм подихом. Підходить ще ближче, йде, а не летить, по коліна в снігу.

Зупиняється переді мною, відгортає порухом ноги сніг і сідає, схрестивши ноги, на одному рівні зі мною, лише трохи поодалік.

Я не бачу його обличчя, тільки силует. Здається, він у костюмі.

– Нарешті, Натане.

Його голос спокійний і схожий на мій, тільки... розважливіший.

– Так, – кажу я не своїм голосом, а голосочком маленького хлопчика.

– Я хотів, щоб ми зустрілися. Давно вже цього хотів, – каже Маркус.

– І я теж цього хотів, – промовляю я і додаю: – Ось уже сімнадцять років.

– Невже? Сімнадцять років...

– Чому ти не приходив раніше?

– Ти на мене сердитий?

– Трохи.

Він киває головою.

– Чому ти не приходив? – це звучить жалюгідно, але я такий виснажений, що мені байдуже.

– Натане, тобі тільки сімнадцять. Ти ще зовсім юний. Подорослішаєш, збагнеш, що час рухається по-різному. Іноді повільніше, іноді швидше, – Маркус змахує руками, і сніжинки починають кружляти, творячи чудернацьку віхолу, що підноситься все вище, аж поки остаточно зникає з очей.

І це просто дивовижно. Спостерігати за батьком, за його могуттю. Мій батько тут, поряд зі мною. І все ж таки він мав би прийти багато років тому.

– Мені начхати, як рухається час. Я в тебе питаю, чому ти не прийшов раніше?

– Ти мій син, і я сподіваюся від тебе трохи більше поваги... – він робить довгі вдихи й видихи, від чого кілька останніх сніжинок на землі біля його ніг розлітаються навсібіч.

– А ти мій батько, і я сподіваюся від тебе трохи більше відповідальності.

Він видає щось схоже на сміх.

– Відповідальності? – схиляє голову набік, потім знову її підводить. – Це не те слово, до якого я звик... А ти? Чи тобі взагалі знайоме поняття поваги?

Я спершу вагаюся, а тоді кажу:

– Поки що не дуже.

Маркус мовчить, бере в руки трохи снігу, висипає його поміж пальцями.

Пізніше каже:

– Припускаю, що Меркурія мала дати тобі три дари.

– Так.

– І що вона хотіла натомість?

– Деяку інформацію.

– Звучить задешево, як на Меркурію.

– Вона ще дещо хотіла.

– Дай-но мені вгадати... Це не важко: вона хотіла моєї кончини. Меркурія дуже передбачувана.

– Я не маю жодного наміру вбивати тебе. Я їй це сказав.

– І вона з цим погодилася?

– Вона гадає, що я зміню свою думку.

– Ага! Я не сумніваюся, що вона отримає море втіхи, намагаючись її змінити.

– Але ж ти мені віриш? Я не вб'ю тебе.

– Я ще не певний, у що маю вірити.

А я не певний, що казати. Ніколи не можна просити когось, щоб він дав тобі три дари. Ніколи. І я не можу просити батька, але ж, якщо він прийшов саме тепер, на моє сімнадцятиріччя, то він з'явився тут заради цього. Адже так?

– Яку інформацію вона хотіла?

– Про Раду і про мої татуювання. Я їй нічого не розповів.

– Я не люблю татуювань.

Я простягаю руку й показую йому татуювання на руці і на пальці. Вони чорно-сині, а моя шкіра в темряві виглядає молочно-білою.

– Рада планувала скористатися моїм пальцем для того, щоб зробити відьомську пляшку. І примусити мене вбити тебе.

– Мені пощастило, що твій палець і досі з тобою. А тобі пощастило, що ти не розповів про це Меркурії. Думаю, вона відтяла б тобі пальця.

– А ще вона хотіла Феїрборн.

– Ну, так... і де ж цей Феїрборн?

– Роза викрала його у Клея, але... сталася халепа. Її вбили Ловці. А я загубив Феїрборн.

Мовчанка.

Батько дивиться вниз, стискаючи собі перенісся.

– А ось у це мені трохи важче повірити, і це неминуче. Де саме ти його загубив?

– У лісі, дорогою сюди, – я здригаюся, відчувши пронизливий біль у боці. – Мене, здається, отруїли.

– Що сталося? Тобі боляче? – запитує він, нахиляючись до мене. Він має стурбований голос. Стурбований! Мені на очі мало не навертаються сльози радості.

– У мене влучив Ловець. Я зцілюю рану, але вона ніяк не загоюється остаточно. Куля й далі в мені.

– Треба її видалити.

– Це боляче.

– Звичайно, – таке враження, що це його розважає. – Покажи мені.

Я піднімаю куртку і сорочку.

– Зніми їх. Лягай на сніг.

Поки я скидаю сорочку, Маркус підводиться, обходить довкола мене і бере в руки той ніж, що його дав мені Габріель.

– Це що таке? – проводить пальцями по моїй спині. Дивно відчувати доторк його шкіри на моїй. Батькові руки холодні, як сніг.

– Шрами.

– Ага, – знову чую його сміх. – Хто їх тобі залишив?

– Кірен О'Браєн, Ловець. Це вже було давно.

– Дехто навіть тисячоліття вважає коротким відтинком часу, – Маркус проводить своєю шорсткою долонею по моїй спині, і його доторк на диво лагідний.

– Отже... Лягай. І не рухайся.

Він не поспішає.

Я стискаю зуби; таке враження, ніби мою плоть зривають з ребер, мов куряче м'ясо з кістки. Але вона напрочуд міцно тримається.

Я починаю рахувати. Доходжу до дев'яти, а тоді всі цифри перетворюються на лайливі прокльони.

Аж раптом біль просто зникає.

– Куля застрягла за кісткою. Важко було до неї сягнути. Можеш тепер зцілитися.

Я так і роблю, відчуваючи, що батько спостерігає за тим, як швидко стягується моя шкіра.

Знову відчуваю дзижчання, процес зцілення відбувається тепер, коли з мене витягли кулю, набагато швидше.

Починаю відштовхуватися від землі, але батько хапає мене за волосся, смикає мою голову вгору і примушує лягти долілиць. Упирається мені коліном у спину і приставляє до горла ніж. Він проводить по моїй шкірі пласким боком леза, а тоді повертає його і притискає до моєї шиї вістря ножа. Але ще не ріже.

– Твоє життя, Натане, в моїх руках.

Лезо так близько до шиї, що я навіть не наважуюся ковтнути слину. Моя спина вигнута дугою.

– Але я сьогодні м'якосердий, тому прийми своє життя як мій нинішній дар тобі.

Маркус відпускає моє волосся, і я падаю головою й тілом на землю. Впираюся руками та ногами у сніг, думаючи, чи готовий він це зробити? Чи це вважається даром? Котра зараз година?

Обертаюся і бачу, що батько сидить неподалік, схрестивши ноги. Він у костюмі, але без краватки, з розстібнутим верхнім ґудзиком. Його обличчя ще й далі огортає пітьма.

Одягаю сорочку і сідаю, схрестивши ноги, навпроти нього.

Він простягає мені кулю.

– Це тобі... ще один дар. Можливо, він нагадуватиме, щоб ти був обережнішим із Ловцями.

Куля кругла й зеленкувата, з металевим відблиском і викарбуваним на ній маркуванням.

– Фейнівська наука впереміш із відьомськими чарами. Не надто елегантна, але, як і багато інших речей, здатна вбити насмерть.

Він це говорить так, що я розумію – йдеться про мене.

– Я тебе не вбиватиму. Мері розповіла мені про твоє видіння. Я не вбиватиму тебе.

– Побачимо, – Маркус нахиляється до мене і притишує голос. – З часом.

– Але Меркурія не заспокоїться.

– Вона гадає, що я зганьбив її. Мабуть, так воно й було… Тепер вона подумає, що це я привів сюди Ловців, але можеш їй сказати, що це не так. Я б цього ніколи не зробив. Ловці, Натане, дуже добре знають свою справу. Їм не потрібна моя допомога. Скажи їй, що вони знайшли спосіб виявляти її переходи у просторі. У майбутньому їй треба бути обережнішою.

– Я це скажу Меркурії, якщо її побачу. Але...

Невже він не хоче, щоб я пішов разом із ним?

Тиша. Нерухомість. Сніжинки застигли в очікуванні.

– І що тепер? – запитую я.

– Між тобою і мною?

Я киваю.

– Я не дуже вірю в пророцтва, Натане, але я дуже обережна людина. Тому пропоную тобі триматися якнайдалі від Ловців і не загубити свого пальця, якщо вже ти, як кажеш, загубив Феїрборн.

– Але...

Не можу запитати, чи дозволить він мені піти з ним. Він мій батько. Але я не можу цього спитати. Він сам сказав би, якби хотів мене забрати.

– Чому ти ніколи не приходив по мене?

– Я думав, що ти вміло даєш собі раду. Я дещо бачив у видіннях. Ти цілком добре робив свою справу. Коли ж тебе забрали, я вже нічого не бачив. Тебе дуже добре приховали, навіть від видінь. Але ти втік. Мене це тішить, Натане, так ліпше нам обидвом.

Він дивиться на свій зап'ясток, але я не бачу там годинника.

– Мені час іти.

Маркус знімає з пальця перстень, бере мою праву руку й натягає його мені на вказівний палець.

– Це тобі – перстень мого батька, що дістався йому від його батька.

Бере ніж, робить надріз на своїй долоні і простягає її мені.

– Моя кров – це твоя кров, Натане.

І ось його рука, його плоть, його кров. Обережно беру його руку своїми. Батькова шкіра шорстка і холодна, я підношу його долоню до вуст і п'ю його кров. А коли засмоктую її і ковтаю, чую дивні слова, які він шепоче мені на вухо. Його кров густа, солодка й тепла у моєму горлі, моїх грудях і шлункові, а його слова занурюються в мою голову, змішуються з моєю кров'ю, не творячи жодного сенсу, але

огортаючи мене тим, що я знаю, і я відчуваю запах землі, її пульс, що пронизує моє тіло, тіло мого батька і далі, до його батька і батька його батька, і я нарешті розумію, хто я такий.

Відпускаю бутькову руку й дивлюся в його очі.

Мої очі.

Маркус підводиться на ноги й каже:

– Я дуже серйозно й відповідально ставлюся до своїх батьківських обов'язків.

Він починає відступати, а сніжинки також починають поволі-поволі падати. Посилюються пориви вітру, збиваючи мене з ніг і здіймаючи снігову віхолу. Я тільки чую Маркусові слова:

– Сподіваюся, ми ще зустрінемося, Натане.

Сніг стає дедалі лапатіший, вітер перетворюється на справжній буревій, і хурделиця оповиває нас обидвох білою пеленою.

Сніжинки січуть мене в обличчя, батько щезає.

Перстень важкий. Масивний і теплий. Не можу розібрати, що на ньому викарбувано, бо надворі майже нічого не видно. Обертаю його довкола пальця, відчуваючи вагу, а тоді цілую й шепочу слова подяки. Я вже відьмак.

Я зустрів свого батька. Хай ненадовго, але зустрів. І, думаю, він знає, що я не маю наміру його вбивати. Якби він цього не знав, то не давав би мені три дари. Моя голова ясна і розважлива. Незвичне відчуття. Я усвідомлюю, що на вустах моїх усмішка.

А потім небо над моєю головою спалахує блискавками, а повітря розтинають розкоти грому.

БІГ

Я обертаюся до дверей у котедж і бачу там Меркурію в сірій шифоновій сукні, її волосся лише трохи розпатланіше, ніж зазвичай, але вона розлючена, її всю сіпає, і з неї з тріском вилітають блискавки.

– У мене таке відчуття, що ти зустрів свого батька, – її голос уже не звучить розмірено й неквапливо, а зривається на вереск.

– Так.

– Він дав тобі три дари?

– Так.

– І привів сюди Ловців.

– Ні. Ловці відшукали вас без його допомоги. Маркус мені сказав, що вони знайшли спосіб виявляти ваші переходи. Він просив застерегти вас, щоб ви були обережнішою.

Блискавка вдаряє у землю біля самісіньких моїх ніг.

– Ти також маєш бути обережніший. Де Роза і Габріель?

– Я не знаю, де Габріель. А Розу вбили Ловці.

Меркурія лементує.

– Ви знали, що це небезпечно. Ви самі її туди послали.

– Але ж ти якось вижив. Феїрборн у тебе?

Її очі, мов чорні провалля.

– Ні.

– Але Роза забрала його в Клея?

– Так.

– То де ж він? У Маркуса?

Я хвильку вагаюся, а тоді кажу:

– Так, він його забрав.

Вона знову репетує, а довкола неї здіймається невеликий вихор, який потім раптово вщухає.

– Я бачу, що в мене залишилася лише Анналіза.

– Де вона?

– У безпеці. Поки що. Хочеш її забрати?

– Звичайно.

– То принеси мені голову батька. Або його серце. Я все прийму.

Меркурія закручується в сіру хмару, творячи мінігорнадо, а її обличчя то з'являється, то зникає в застиглому центрі цього смерчу. Торнадо піднімається вгору від долини й несеться в бік льодовика.

Буревій знову вщухає, все заспокоюється. Тиша.

Чи зможуть Ловці знайти у темряві цей котедж? Звичайно, вони ж Ловці.

Раптом я чую дзижчання їхній мобілок. Вони вже тут.

Постріл, іще один.

Але я вже біжу. Біжу навіть краще, ніж раніше. Я сильніший, швидший, врівноваженіший. Ніч темна, але я легко знаходжу шлях. Я знаю, куди мчу. Я маю знайти свого друга. Габріеля.

ПОДЯКИ

Я почала писати доволі пізно, лише в 2010 році, і щосили намагалася приховати цю свою нову одержимість (а я таки швидко стала одержимою) від друзів і родичів. Не мала ні найменшого бажання стати об'єктом глузувань, особливо зважаючи на те, що доти найзначнішим моїм літературним твором була хіба що записка розносщику молока. Проте вже невдовзі мій чоловік зауважив, що я почала засиджуватися у нашому маленькому кабінетику до другої години ночі. Я набралася відваги й вирішила зізнатися йому: «Я пишу роман».

І завмерла в очікуванні. Він розрегочеться? Скаже, що я роблю з себе посміховисько?

«О! Гаразд. Цікава думка».

Зовсім не та реакція, якої я побоювалася, і саме те, що мені було потрібно. Я б не змогла написати «*Напівлихого*» без чоловікової підтримки й заохочення.

Після цього я трохи осміліла й поділилася новиною з кількома друзями, які мусили відтепер вислуховувати мої занудні літературні проповіді. Лайза і Алекс були (й далі залишаються) неймовірно добрими слухачами, які ніколи не позіхнули на моїх очах і завжди примудрялися вставляти «Справді?» в належних місцях (вони також були першими читачами мого манускрипту).

Дякую також усім іншим моїм читачам. Я їм дуже вдячна за приділений мені час і за чесну оцінку. Багато важливих порад стосовно мого першого роману дав мені Девід. Першим підлітком, що прочитав «*Напівлихого*», була Моллі – і те, що вона сама вирішила провести свій вільний час з Натаном, є для мене чудовим компліментом. Мої друзі з Відкритого університету, Джилліан і Фіона, були моїми дороговказами, даючи мені відверті й повноцінні рекомендації.

Я надіслала «*Напівлихого*» Клер Вілсон з агенції «Роджерс, Коулридж і Вайт» у січні 2013 року, сподіваючись, що вона буде зацікавлена стати моїм літературним агентом. І вона справді зацікавилася. Вона фахово відстоювала права «*Напівлихого*» і давала мені поради та вказівки щодо того, як не загубитися у химерному видавничому світі. Клер відкинула мій перший роман, мотивуючи це тим, що в ньому було замало гостроти, і я їй дуже за це вдячна, бо без цієї критики я б не написала «*Напівлихого*».

У видавництві «Паффін» зі мною співпрацює багато різних людей, і ця співпраця приносить мені безліч утіхи. Бен Горслен, мій редактор, заслуговує нагороди за свій ентузіазм (і тактовність), а поряд із ним я не можу не згадати молодшого редактора Лору Сквайєр, працівниць відділу маркетингу і реклами Таню Вайєн-Сміт і Джемму Грін, дизайнера Джекі МакДоног і Зосю Кнопп разом із її фантастичною командою з захисту прав. Дякую всім у видавництві «Паффін».

Мені також неймовірно пощастило, що в американському видавництві «Вікінг» зі мною працюють редактор Кен Райт і його помічниця Лейла Сейлз. Особливу подяку я хочу висловити Деборі Каплан та чудовій команді її дизайнерів за розкішну обкладинку книги.

У процесі написання «*Напівлихого*» я знову перечитала деякі книжки, що справили на мене враження ще в підлітковому віці, насамперед «*Один день Івана Денисовича*» Олександра Солженіцина, завдяки якій перебування Натана в клітці не здавалося аж таким нестерпним.

Був один чоловік, який сказав: «Найкращий спосіб перевірити, чи можна комусь довіряти – довіритися тій людині». І то був Ернест Гемінґвей.

Назву «Феїрборн» мені підказала інформація у Вікіпедії про ніж Ферберна-Сайкса. Минуло вже багато років, відколи я бачила кінофільм «*Лоуренс Аравійський*», але сцена з сірниками назавжди закарбувалася в моїй пам'яті.

Стосовно «*Гамлета*», мушу чесно зізнатися, що я читала його дуже давно і ніколи не бачила сценічної постановки (дивилися лише кіноверсію), але слова «Нема нічого доброго чи злого, це все існує тільки у думках» були ключовим елементом формування моєї історії. І хоч упродовж останніх десяти років Шекспір не забирав у мене занадто багато часу, цей час я повністю присвячувала виконанню ролі матері, спостерігаючи за власним сином і розмірковуючи над протиставленням природнього начала й виховання: «Чому він це робить?», «Як він стає самим собою?», «Чому ми всі стаємо тими, хто ми є?». Усі ці питання, безсумнівно, вплинули на мою творчість.

Гори на півночі Уельсу надихали мене під час моїх мандрівок і сходжень, а ще так звана Піщаникова стежка в Англії і долина Лотшентал у Швейцарії. Якщо ви колись бачили там жінку, що йшла, бурмочучи сама собі (або якійсь бідолашній подрузі) про фейнів і три дари, то це, мабуть, була я.

САЛЛІ ҐРІН живе на північному заході Англії. Вона працювала на різних роботах і навіть мала професію, але в 2010 р. відчула потяг до писання й відтоді не може зупинитися. Вона розводить курчат, робить непогані джеми, вміє прасувати, любить гуляти в Уельсі навіть під дощем і вже, мабуть, ніколи не бігатиме підтюпцем. Їй справді треба пити менше кави. «*Напівлихий*» – це її перший роман.

ЗМІСТ

розділ перший
ТРЮК

розділ другий
ЯК Я ПОТРАПИВ У КЛІТКУ

розділ третій
ДРУГА ЗБРОЯ

розділ четвертий
СВОБОДА

розділ п'ятий
ГАБРІЕЛЬ

розділ шостий
СІМНАДЦЯТИРІЧЧЯ

Літературно-художнє видання

САЛЛІ ҐРІН

НАПІВ
ДИКИЙ

Для старшого шкільного віку

Переклад з англійської *Віктор Морозов*

Головний редактор *Мар'яна Савка*
Літературний редактор *Катерина Міхаліцина*
Технічний редактор *Роман Коник*
Макетування *Андрій Бочко*
Коректура *Іван Федечко*

Підписано до друку 22.01.2014. Формат 84x108/32
Папір книжковий. Гарнітура «Minion Pro»
Друк офсетний. Умовн. друк. арк. 20,16
Наклад 3000 прим. Зам. № 4-01-2112.

Видавництво Старого Лева
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру видавців
ДК № 4502 від 15.03.2013 р.

Адреса для листування:
а/с 879, м. Львів, 79008
lev@starlev.com.ua
www.starylev.com.ua

Відділ продажів:
тел./факс: (032) 240-47-98
моб. тел.: (067) 502-75-12
zbut@starlev.com.ua

Віддруковано ПРАТ «Харківська книжкова фабрика «Глобус»
вул. Енгельса, 11, м. Харків, 61012

Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011
www.globus-book.com

САЛЛІ ҐРІН

НАПІВ ЛИХИЙ

ISBN 978-617-679-054-9
9 786176 790549 >
www.starylev.com.ua